

ANDREAS
ALBES

COMOARA

THRILLER

THRILLER

COMOARA

În Bagdad sunt 40 de grade la umbră. Războiul s-a terminat, dar haosul și anarhia continuă să marcheze viața cotidiană a irakienilor. Sub ochii indiferenți ai ocupanților se desfășoară unul dintre cele mai mari furturi de artă din toate timpurile.

Un tânăr jurnalist din Berlin pornește pe urmele tâlharilor...

Andreas Albes este de profesie jurnalist. Corespondent al mai multor ziare germane, el a transmis reportaje despre evenimente fierbinți din Irak și din Kosovo, regiuni care constituie și fundalul romanelor sale. *Comoara* redă în mod realist culoarea locală și întreține suspansul, fascinându-și cititorii.

rao
international
publishing
company

lei

9.99

ISBN 978-973-103-212-2

9 789731 032122

www.rao.ro
www.raobooks.com

ANDREAS ALBES
COMOARA

ANDREAS ALBES
COMOARA

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ALBES, ANDREAS

Comoara / Andreas Albes; trad.: Adriana Ionescu. -

București: RAO International Publishing Company, 2007

ISBN 978-973-103-212-2

I. Ionescu, Adriana (trad.)

821.112-31=135.1

RAO International Publishing Company

Grupul Editorial RAO

Str. Turda nr. 117–119, București, România

www.raobooks.com

www.rao.ro

ANDREAS ALBES

Der Schatz

© 2005 Deutscher Taschenbuchverlag GmbH & Co.KG

München, Germania

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba germana

ADRIANA IONESCU

© RAO International Publishing Company, 2006

pentru versiunea în limba română

octombrie 2007

ISBN 978-973-103-212-2

1

Totul mi-era indiferent.

Stăteam cu ochii închiși pe scaunul de la fereastră, locul 21F. Îmi sprijineam obosit capul de peretele gri, de plastic, al avionului. Eram neras și nu făcusem duș de zile întregi. Bătea vântul, avionul se zgâlțâia cu putere și, la fiecare zgâlțâială, mă loveam cu fruntea de perete. Dacă în acest moment căpitanul ar fi spus: „Stimați pasageri, avem o problemă! Urmați instrucțiunile echipajului de zbor și luați poziția pentru situații de urgență!“, aș fi rămas impasibil. Și dacă avionul s-ar prăbuși chiar acum? Dă-l naibii!

Dedesubt, se vedea deșertul. Avionul era vechi și turbinele huruiau. Mă dureau urechile. După decolarea de la Bagdad, am luat rapid altitudine ca să nu fim loviți de vreo rachetă de apărare antiaeriană. Uneori, rebelii trăgeau în avioanele de pasageri. Am observat că bărbatul de lângă mine mă privea de o bună bucată de vreme. Părea că de-abia aștepta ocazia să intre în vorbă. Trebuia să-mi fi ținut în continuare ochii închiși.

– Obosit?

Vorbea germană.

– Merge...

– Ați fost mult timp în Irak?

- Trei luni.
- E mult.
- Da.
- Ce ați făcut acolo?
- Jurnalist.
- Aha...

Mă temusem că vecinul meu de călătorie avea de gând să mă atragă într-o conversație. Dar a scos un ziar arab din buzunarul scaunului din fața lui și a început să citească.

M-am gândit că omul părea trist, dar oarecum mulțumit. Avea o expresie pe chip de parcă ar fi luat o decizie vitală. Părea să aibă în jur de patruzeci de ani. Părul negru, tenul măsliniu și ochii negri. Ca toți arabii. Nu era nimic neobișnuit la el. Nimic, cu excepția urechilor, din care doar una, cea stângă, era vizibil mai depărtată de cap.

Mai cunoscusem cu câteva săptămâni înainte pe cineva care avea urechea stângă mai depărtată de cap decât cea dreaptă. În acel moment însă, nici nu mi-ar fi trecut prin minte că ar putea exista o legătură între cele două persoane.

Stewardesele au adus băuturile. Eu am cerut apă, vecinul meu, ceai. Pilotul a anunțat că aveam să aterizăm la Frankfurt peste trei ore și ne-a rugat să ținem centurile de siguranță cuplate. Ne așteptam în continuare la turbulențe.

Mi-am rezemat din nou capul de perete și am închis ochii. Îmi imaginam cum ar fi să ma pun în pielea vecinului meu de călătorie. Cum ar fi să stau în avionul ăsta cu un sentiment de deplină mulțumire.

N-ar mai fi lipsit mult și călătoria, care era pe terminate, s-ar fi putut transforma într-un triumf. De fapt, nu voiam șampanie, dar poate că aș fi comandat un pahar pentru a sărbători. M-aș fi bucurat să fiu primit acasă ca un erou. Probabil că mi-aș fi făcut chiar și planuri de viitor în acel moment de euforie. Și acum? Nici nu voiam să mă gândesc ce avea să urmeze în dimineața aceea.

I-am făcut semn stewardesei când ne servea masa. Vecinul meu mânca încet. Printre îmbucături, auzeam cum răsfoia ziarul. Căpitanul anunță că turbulențele au încetat și că ne așteptam la două ore și jumătate de zbor cu vreme bună.

– *Insh'Allah*, spuse el. „Așa vrea Dumnezeu.“

Nu avea rost să lupt împotriva oboselii. M-am cufundat într-un somn ușor, neliniștit și am revăzut cu ochii minții ziua în care a început aventura mea...

2

Am auzit de comoară într-o miercuri seară. Miercurea era ziua când Philippe și cu mine mergeam la baia turcească din strada Nidhal. Acolo te puteai relaxa de minune printre arabi grași și transpirați.

Încă de dimineață devreme însoțiseram prin Bagdad un mic grup de membri ai Parlamentului European. Philippe numea asta turismul catastrofelor, finanțat de la bugetul de stat. Era la puține săptămâni de la încheierea oficială a războiului. Deși mai mureau încă soldați americani împușcați, țara nu mai era sfâșiată de teroare. Se putea simți încă euforia de după căderea lui Saddam, iar aceasta alimenta speranța de pace. Civili străini se puteau mișca relativ în siguranța pe strazile Bagdadului. Cel puțin pe timpul zilei.

Parlamentarii fusesera transportați prin împrejurimi cu un microbuz climatizat. Vazusera palatele bombardate, podurile aruncate în aer și ministerele arse. Printre altele, luaseram prânzul la un restaurant din cartierul de ambasade. Au urmat apoi vizitarea a două spitale și un mic tur prin cartierul sărac din nordul orașului.

Philippe era un jurnalist independent din Paris și avea misiunea de a relata despre ajutoarele pentru reconstrucție, pentru o

publicație economică franceză. În ziua respectivă nu avuse-serăm nimic de făcut, așa că merseserăm cu ei. Când am coborât din microbuz în strada Nidhal, pe la ora șase după-amiaza, Philippe era prost dispus. Parlamentarii nu-i dăduseră nici măcar o informație care să poată fi valorificată.

Aerul era încins și mirosea a gaze de eșapament. Pe strada Nidhal, înainta lent o coloană de mașini vechi și lovite. Te-ai fi putut urca pe una fără probleme, ca apoi să sari de pe o capotă pe alta. Dar noi am traversat strada normal.

De afară nu trăda existența unei băi turcești. Numai cei ai casei știau ce se ascundea în spatele ușii de fier, grele și ruginite, între un aprozar și o casă de schimb valutar. În ușă, cam la nivelul ochilor, exista o fantă. Când băteai la ușă, acolo apăreau doi ochi negri, scânteietori. Ni s-a dat drumul înăuntru, fără să fim salutați. Simplul fapt că eram tolerați acolo era un semn de respect. Regula numărul unu pentru baia turcească din strada Nidhal era: fără femei. Regula numărul doi: fără străini.

Privilegiul de a fi primiți se datora cunoștințelor modeste de araba ale lui Philippe. Cu ele îl scăpase recent de închisoare pe proprietarul bii. Mohammed avea aproape doi metri înălțime, un lucru neobișnuit pentru un irakian. De aceea, soldații americani îl confundaseră cu un general căutat de mult timp. Unul de pe celebra listă a celor cincizeci cei mai căutați. Când Mohammed fusese somat să iasă din mașina sub amenințarea armelor, Philippe se afla întâmplător într-un taxi în spatele lui și putuse să lamurească neînțelegerea.

Îl întâlnisem pe Mohammed doar o dată. Un tip simpatic. Preluase baia turcească de la tatăl lui, care ținea cu tot dinadinsul ca afacerea să continue conform tradiției. De la sfârșitul războiului, Mohammed făcuse mai ales afaceri cu mașini și scosese o gramada de bani. Când a cerut personalului să-i primească pe Philippe și pe prietenii săi, s-a produs ceva asemănător cu o revoluție. „Dacă o să continuăm așa, o să deschidem, în curând, și o saună pentru femei“, bombănise șeful bii.

Ne-a dat fiecăruia câte o pereche de chiloți de baie albi, din bumbac, mult prea mari pentru noi. Trebuia să-i ținem cu mâna ca să nu alunece. Și papuci de baie. Aceștia din urmă mă fascinau aproape de fiecare dată: pe marginea tălpilor se putea vedea din ce marcă de anvelope fuseseră făcuți. Baia în sine era o hală mare cu multe nișe. Am ales-o pe prima din dreapta. În momentul în care Philippe s-a prăbușit pe banca de granit, poziția i s-a îmbunătățit considerabil.

– Să-i ia naiba pe politicieni! spuse el rânjind.

Philippe rânjea des. Era un rânjel șiret, ușor arogant, care i se potrivea.

În această zi, ceva era altfel la baia turcească. Irakienii discutau agitați. La început, am crezut că discutau despre mine și Philippe. Dar pe noi ne cunoșteau deja de săptămâni întregi. Nu, privirile li se îndreptau către nișa de lângă noi, așa ca am vrut să trag cu ochiul de după colț. Am surprins câteva cuvinte care mi se păreau familiare.

– *You know...* începu Philippe.

I-am făcut semn să tacă.

Am ascultat... Era greu să înțelegi ceva. Prin pereții placați cu faianță rasuna orice cuvânt. Fără îndoiala. Am continuat să ascult. Era germană. În nișa de alături se vorbea în germană. Două voci de bărbați. În tradiționala baie turcească, din strada Nidhal, se aflau alți doi tipi cu pielea alba care amenințau tradiția enclavei interzise femeilor și străinilor.

– Da' ce crezi, Gröber?! Pui mâna și dup-aia vrei să te retragi? Așa ți-ai imaginat? se auzi vocea mai groasă, furioasă. „Aha, mi-am zis eu, pare să devină interesant.“

– Cincizeci de mii, continuă bărbatul. Cincizeci! Cum se numește micuța pe care ți-ai găsit-o, Gröber? Svetlana?

– O să dau banii înapoi. Cu... cu... și... siguranță plătesc, răspunse celălalt. Vreau d... doar să ies din afacere.

– Nu vorbi prostii, Gröber! De unde o să strângi banii? Micuța ți-a golit buzunarele.

– V... v... viața mea personală nu te privește.

De când eram în școală nu mai auzisem un om care să se bâlbâie în halul ăsta. Mi-am imaginat un bărbat mic de înălțime, cu umeri înguști. Pe celălalt mi-l închipuiam cu o chelie unsuroasă.

– Ah, Gröber, mă doare undeva de viața ta personală. Vreau doar să-ți spun ce ai de făcut. Urmă o pauză scurtă.

– Nu pot. Eu...

– Nu mă întrerupe! Totul rămâne cum am stabilit. O sa ai grijă în continuare ca mașinile noastre sa părăsească țara fără probleme. Și îți vei încasa în continuare cei zece mii de dolari la fiecare livrare. Asta ne va face – pe mine, pe tine și pe Svetlana – fericiți.

Îmi imaginam ce reacție ar fi avut dacă aș fi tâșnit brusc de după colț și i-aș fi salutăt. Amândoi erau ferm convinși ca nu-i înțelegea nimeni.

– Mă... mă bagi în belea. D... dacă mă prind, m-am nenorocit. Am familie. Î... înfund pușcăria. Bâlbâitul se auzea de parca era gata sa plângă. N-am știut ce... ce d... duceți voi în Europa.

– Da' ce-ai crezut?

– N... nu știu. În orice caz, nu asta.

– Atunci imaginează-ți că nu ai deschis niciodată vreo cutie.

– T... t... toate ziarele au urlat. Și chiar a fost vorba ca în spatele devastărilor s-ar putea ascunde străini.

– Da, și...?

– Dacă te suspectează... Și până la urmă nu poți... întreaga moștenire culturală a unei națiuni...

– Nu te agita! Arabii ăștia oricum nu au simțul culturii. Uite ce s-a întâmplat în Afghanistan cu statuile lui Buddha de la Bamian. Islamiștii ăștia tembeli! Pur și simplu le-au aruncat în aer. Gröber, noi avem grijă ca bunurile culturale irakiene să ajungă în mâinile oamenilor care știu să le aprecieze. Începând cu urmatorul transport, îți dau douasprezece mii. Douasprezece mii.

Bâlbâitul tăcu o vreme. Mie mi se buluceau gândurile în cap.

După război, în primele zile de anarhie totală, în muzeele Bagdadului avuseseră loc sute de jafuri. Se furase tot ce se putea căra cu mâinile, cu cărucioarele, cu caii și cu măgarii: tablouri, bijuterii, sculpturi. Opere de artă din toate timpurile. Se spunea că multe dintre piese erau vechi de mii de ani. Valoarea lor era inestimabilă. A început repede să umble vorba că traficanții de artă din Paris și New York aveau bande organizate de devastatori. Martorii oculari relatau că soldații americani stăteau și priveau devastările cu mâinile încrucișate. Totuși, dintr-odată, total pe neașteptate, s-a scris în ziare că majoritatea operelor de artă furate apăruseră din nou.

– C... c... cât o să mai continuăm așa?

– Nu mult. Încă trei, patru transporturi. Până atunci scoatem tot din țară.

– Spune-mi, zise șoptit bâlbâitul, așa încât a trebuit să mă aplec aproape cu totul după colț, se află printre ele și comoara de la Nimrud?

– Te-ai informat bine, Gröber. Așa că o să-ți dau cincisprezece mii la fiecare livrare. Păstram legatura.

Se auzi un râs rasunător.

– Ah, Gröber, și așa ești băgat până în gât în asta. Și acum, vreau să ies din bordelul ăsta. Cum ai găsit stabilimentul? Da, mă rog, a fost foarte relaxant.

M-am retras cât mai în spate în nișa noastră. Philippe pare să fi adormit. Nu înțelegea germana, în afara de *Scheiße*, *Wurst* și *mein Fräulein*¹. Mi-am sprijinit coatele pe genunchi și mi-am lasat capul să atârne. Din unghiul în care ma aflam, am încercat să zăresc cele două persoane care aveau să treacă dintr-un moment în altul pe lângă noi.

Ce ușor e să te înșeli! Amândoi aveau par negru, grizonat. Erau amândoi destul de corpolenți și de puternici. Ei n-aveau

¹ „Rahat, salam“ și „domnișoara mea“ (în germ. în orig.; n.tr.)

nevoie să-și țină cu mâna chiloții de baie din bumbac. Nu le-am putut vedea decât profilul. Cel care mergea înainte purta o barbă îngrijită.

- Comoara de la Nimrud, am murmurat eu gânditor.
- Ce? întrebă Philippe.
- Nimic, am mințit eu.

3

Numele meu este Michael Bellow. Cât despre meșeria mea, la vremea când mă aflu în baia turcească din strada Nidhal, martorul acestei discuții de rău augur, eram un novice. Fusese mai degrabă o chestiune de conjunctura ca redacția să mă trimită la Bagdad, ca reporter.

Sciam pentru un cotidian supraregional, cu sediul la Berlin. O publicație cu renume, dar cam conservatoare pentru gustul meu. Eram de un an în Departamentul de știri locale, ca înlocuitor al jurnalistei care realiza rubrica de politica regională și care era plecata în concediu de maternitate. Era prima mea slujbă stabilă de la sfârșitul studenției. Douasprezece semestre de sociologie cu nota medie de absolvire. Alesesem sociologia pentru că nu știam ce altceva să fac.

Politica regională era cel mai plictisitor lucru despre care putea scrie un jurnalist. Ziarista pe probleme de politica regională rămăsese însărcinată cu al doilea copil, și așa contractul meu s-a mai prelungit cu un an. Singura mea mulțumire era o coloană săptămânală, care apărea mereu luna, despre nebunia din primăriile de sector berlineze.

Redactorul nostru șef – între timp ieșit la pensie – era un om liniștit, inteligent și foarte cult. Îmi plăcea. Avea o anumită

solicitudine, care mă făcea să mă port lejer cu el. Altfel, formalitățile ierarhice mă făceau să reacționez cu un respect exagerat.

Odată am ales pentru rubrica săptămânală subiectul „Cum influențează înălțimea tocurilor deputatelor planificarea traficului urban“. Ca toți jurnaliștii bărbați din generația sa, redactorul-șef era un supermacho. M-a felicitat pentru umorul meu, și de atunci mă saluta cu un zâmbet complice, când mă întâlnea dimineața, în lift.

S-a întâmplat tot într-o dimineață, în timpul unei astfel de întâlniri în lift. Era în august 2003 și în Germania nu mai fusese de mult așa de cald. Primăria era în vacanță. În redacție, toți așteptau căci aparatele de aer condiționat erau defecte. Războiul din Golf se terminase de patru luni. În topul temelor de interes public în Germania, pe locul întâi se afla o emisiune de casting a unei televiziuni private, și apoi, undeva după Liga națională de handbal, seria de asasinate din Irak. Corespondentul nostru de la Bagdad cerea să fie înlocuit.

– Ia, spune, Bellow, începu redactorul-șef discuția, ce-ai zice de o deplasare mai lungă în interes de serviciu?

– Depinde unde, am răspuns eu, sperând la un reportaj din satul de vacanță de la Chiemsee sau la un interviu estival cu vreun ministru de rangul trei pe insula Sylt.

– Bagdad, spuse redactorul-șef.

Am înghițit în sec. Era ceva deosebit să relatezi pentru Departamentul de știri externe. Toți jurnaliștii tineri, eu mai avem puțin și împlineam douazeci și nouă de ani, visau să călătorească prin lume pe cheltuiala redacției. Mi-era, desigur, clar motivul acestei oferte: reporterii cu experiența n-aveau chef să-și riște fundul prin căldura clocotitoare din Bagdad pentru niște reportaje care, în Germania, nu mai interesau pe nimeni. Șase jurnaliști tocmai fuseseră omorâți în Irak.

Se auzi sunetul specific al liftului. Etajul patru, Departamentul de știri locale. Trebuia să cobor.

– Ei, ce zici? întrebă redactorul-șef.

Ezitam mai mult din cauza surprizei, nu pentru că m-aș fi gândit îndelung la propunere.

– Bineînțeles.

Poate că ar fi fost mai bine atunci să mă gândesc mai mult la răspuns. Așa îmi spun astăzi. Pe de altă parte nu bănuiam ce avea să urmeze. Și, fără cunoștințele astea, aș fi luat oricând aceeași decizie. Pentru că, pe atunci, vedeam lucrurile în felul următor: redactorul-șef putea să apeleze la un alt coleg. Oferta lui era pentru mine o șansă considerabilă.

Încă din timpul pregătirilor pentru călătorie simțeam că făceam un pas important pentru cariera mea. La cantină, pe coridoare, în fața toaletei, colegii intrau în vorbă cu mine. Auziseră că sunt noul corespondent la Bagdad. Mă întrebau dacă mă temeam și mă sfătuiau să fiu prudent.

Mă simțeam ca Rambo înaintea primei sale misiuni. A trebuit să mă duc să mi se croiască o vestă antiglonț pe măsură. Am fost asigurat că port „același model pe care îl folosesc serviciile secrete israeliene“. Am primit un telefon cu conexiune prin satelit, pentru că rețeaua de telefonie irakiana nu fusese încă repusa în funcțiune, și ultimul model de laptop Apple, cu modem prin satelit. În mod normal, trebuia să mă justific și dacă îl invitam pe portarul de la primarie la o pizza. Iar acum redacția îmi punea la dispoziție zece mii de dolari, bani gheață, ca avans pentru cheltuielile de deplasare. Zece mii. Și mi-a încheiat chiar și o asigurare. Dacă mi se întâmpla ceva, rudele mele aveau să primească un milion de euro.

Călătoria până la Bagdad s-a desfășurat fără probleme. Până la Amman am zburat cu avionul. A doua zi de dimineața, mi-am continuat drumul cu un jeep american, care înghitea atâta combustibil, încât era dotat cu două rezervoare, iar în portbagaj se aflau șase canistre de rezervă. Mirosea în așa hal a benzină, că am fost amețit tot drumul. Șoferul nu vorbea engleză. În timpul celor o mie de kilometri, am privit peisajul

deșertic. Din când în când, treceam pe lângă poduri bombardate, tancuri, autobuze și camioane arse.

Senzația de Rambo a mai durat ceva vreme. Cam două, trei săptămâni. Apoi Bagdadul și-a pierdut farmecul exotic. Temperaturile îmi afectau circulația, iar copiii cerșetori din Bagdad mă călcau pe nervi. „*Dollar Mister! Give me Dollar!*“ Locuiam cu circa cincizeci de alți jurnaliști, din toate colțurile lumii, într-un hotel de pe malul Tigrului. Camerele erau murdare și scumpe. În grădină era o piscină pe care n-o mai curățase nimeni de luni de zile. Noaptea, când majoritatea erau piliți sau amețiți de droguri, în apă aterizau resturi de pizza de la balcoane. Cu timpul, apa căpătase o culoare verde otravă. Când nu bătea vântul, putoarea ajungea până în camera mea, la etajul cinci.

Cât despre munca mea, după patru săptămâni nu publicasem nici zece articole. Făceam bilanțul soldaților americani uciși, țineam redacția la curent cu haosul generat de reorganizarea aparatului polițienesc, cu aprovizionarea cu energie electrică și apa, și cu evoluția vânării, până atunci lipsite de succes, a lui Saddam Hussein. Într-un cuvânt, relatarea minimă obligatorie. De fapt, nici nu era nevoie să ieși din hotel pentru a afla informațiile necesare. Trebuia doar să întrebi câțiva colegi. Doar scriau toți același lucru.

Pentru un reportaj mare trebuia fie să se întâmple o catastrofă care să puna în umbra toate catastrofele cotidiene, fie să ajung la o divulgare, la o adevărată bombă.

4

Philippe purta o eșarfă subțire din in alb. O purta tot timpul. Chiar și atunci când erau 50 de grade la umbră. Era o adevărată obsesie a lui. Dar, în rest, Philippe era OK.

Stăteam pe balcon și împărțeam o țigară cu marijuana și număram bucațile de pizza care pluteau în piscina.

- Patru, am spus eu.
- Nu, zise Philippe, aia n-a fost pizza, ci un cârnat.
- Cârnații nu se pun la socoteala?
- Am crezut că număram numai bucațile de pizza.

Philippe avea mereu ce fuma. Cândva îi ieșise în cale un libanez care, de la sfârșitul razboiului, aducea droguri la Bagdad. Relațiile lui Philippe au devenit repede cunoscute printre colegii din presa internațională. El era cel care aprovizionă tot hotelul cu marfă. După cum îl cunosc eu, precis își făcuse provizii frumusele. Pentru ca Philippe nu putea trai din ceea ce scria. Era mereu la strâmtoare.

- Cum merge articolul despre UE? am întrebat eu.

Philippe zvârli chiștocul țigării în piscină.

- Ca dracu’!
- Și ce-o să faci acum?

– Habar n-am. Mi-ar fi plătit șapte sute pe articol. Aș fi avut ce face cu banii.

– Mai ai și alte angajamente?

– Un post de radio belgian vrea să transmit două minute pe săptămână. Radioul nici nu e de luat în seamă. În plus, plătesc doar cincizeci. Cincizeci, frate! Asta e sclavie!

Ne uitam de sus la oraș. În sud era iar pană de curent. Tot cartierul zăcea în beznă. În est ardea o casă, incendiată, probabil, de devastatori.

Marijuana îmi făcea mereu o sete cumplită. Am desfăcut o cutie de pseudocola, o licoare importată din Siria.

– Mai devreme, la baia turcească... începu Philippe.

– Da.

– Tipii de lângă noi erau nemți, nu-i așa?

Am dat afirmativ din cap.

– Pe unul din ei l-am mai văzut, spuse Philippe.

– A, da?

Mi-am ascuțit dintr-odată urechile.

– La o conferință, la sediul ONU. Sa fie vreo două luni de atunci. Mă refer la tipul cu barba. Era o conferință a organizațiilor umanitare.

– Îți mai amintești numele lui?

– Nu, nici n-am vorbit cu el. Doar ca mi-a rămas în memorie fața lui. Nici eu nu știu de ce.

– Despre ce era vorba la conferință?

– O tema anosta. Au discutat despre cum se pot împărți mai bine organizațiile umanitare în Irak. Toate vor să acționeze în Bagdad, pentru că în Bagdad se afla cei mai mulți jurnaliști care pot relata despre ele. Fără articole nu se înregistrează donații. Înțelegi?

– Înțeleg. Îmi terminasem cola, așa că am desfăcut o a doua cutie. Și tipul cu barbă aparține vreunei organizații umanitare?

– Garantat. E președinte sau vicepreședinte. Asta se poate afla. Dacă vrei, îți fac rost mâine de lista participanților. Oricum trebuie să merg la biroul ONU.

– Ar fi super!

Am privit cum ateriza în piscină o bucată mare de pizza.

– Numărul patru, numără Philippe. Îți poți imagina cum arată fundul piscinei?

– Mai bine nu.

Aș fi putut să-i povestesc lui Philippe ceea ce auzisem. Dar când era drogat mă străduiam să nu fac prea multe confidențe. La urma urmelor, Philippe era și el, cu toată prietenia noastră, un adversar. Probabil că intuia că prinsesem ceva important în discuție. Altfel nu ar fi adus vorba de cei doi tipi. Aveam să îl introduc și pe el în problemă, dar, mai întâi, trebuia să mă lămuresc eu. Comoara de la Nimrud, bâlbâitul, organizația umanitară, astea toate erau niște frânturi.

– Vrei să dormi aici? l-am întrebat. Starea financiară a lui Philippe era atât de precară, încât, de săptămâni întregi, nu-și mai putea permite o cameră proprie de hotel.

Se uită la mine cu pupilele lui enorme.

– Mulțumesc, dar de ieri m-am aciuat la suedezii de la etajul opt.

– Cei de la televiziune?

– Da, mi-au eliberat canapeaua din camera cu aparatura de filmat. Foarte drăguți, într-adevar. Nasol numai ca în fiecare dimineață la șapte pleacă la filmare.

– Cum îți spuneam, poți să rămâi aici.

– Nu, ultima data ai sforăit toată noaptea. În afara de asta, la tine pute de la piscină.

5

Îmi petrecusem întreaga după-amiază căutând o carte de vizită. După o luna la Bagdad, camera mea arata de parca acolo ar fi fost o locuință la comun ocupata de jurnaliști. Hainele mele erau aruncate peste tot pe podea, lângă pat erau mormane de cutii goale de cola și de bere. Băiatul de la room-service aduna gunoiul doar dacă îi strecurai doi dolari. Ca să dea cu aspiratorul, aștepta trei. Pe pervazul ferestrei și pe televizorul *made in GDR*, care nu funcționa, erau lipite capete de lumânări. Asta în caz ca se oprea curentul noaptea, ceea ce, de regula, se și întâmpla.

Am găsit cartea de vizita în buzunarul unor blugi. Am spălat-o odată cu blugi cu tot, dar era încă lizibilă. „Prof. Ludwig Flemming, Institutul German de Arheologie.“ Pe o parte se afla o adresă din Berlin, pe cealaltă – una din Bagdad. Cea din Bagdad era, foarte practic, și în arabă. Așa mă puteam scuti de efortul de a-i explica șoferului de taxi unde voiam să ajung.

Când am oprit în fața hotelului, am găsit o mulțime de reporteri, cameramani și fotografi roind în jur. Țipau nervoși în telefoanele mobile prin satelit. Chestiile alea nu erau cu mult

mai mari decât telefoanele mobile obișnuite. Am întrebat o fată de la o agenție rusească de știri ce se întâmplase. Un soldat american fusese împușcat la un punct de control din cartierul săracilor. Primul impuls a fost să-mi amân vizita la profesorul Flemming, dar apoi m-am răzgândit.

Am așteptat până când toți colegii mei au găsit câte un taxi. Apoi am ieșit în stradă ca să opresc eu însumi unul dintre acele taxiuri vopsite în roșu cu alb. Cele mai multe erau VW Passat lovite, care fuseseră importate în masă din Brazilia cu douăzeci și cinci de ani în urmă. Irakienii le numeau Brazilis.

La semnul meu, a oprit o Toyota. Șoferul mă salută în engleză. Când i-am arătat cartea de vizită, s-a uitat la mine uimit.

– Doar nu vreți să mergeți acolo unde s-a tras în american!
Am dat din cap.

Profesorul Flemming locuia în apropiere. Spre surprinderea mea, șoferul n-a cerut decât doi dolari. În mod normal, cereau zece de la orice străin. De-abia după negocieri stânjenitoare se mulțumeau cu cinci, ceea ce era oricum prea mult. Când m-am dat jos din mașină, șoferul și-a strigat numele în urma mea: Arkan. Mi-a mai spus că îl pot găsi oricând la hotel în caz că aveam nevoie de un interpret.

Mă aflam în fața unei case de oameni înstăriți din Bagdad. Era înconjurată de un zid, avea două etaje, iar deasupra intrării era suspendată o cameră de luat vederi. După ce am sunat, a mai durat o vreme până să se deschidă poarta. S-a deschis automat, numai puțin, atât cât să mă pot strecura înăuntru.

La ușa casei, am auzit o voce neprietenoasă în megafon: „Cine sunteți?”

– Numele meu este Michael Bellow. Sunt ziarist german.

– Vă puteți dovedi identitatea cu documente?

Mi-am scos legitimația de presă din buzunarul camășii, am făcut un pas înapoi și am arătat-o camerei de luat vederi. Am auzit cum se desfăcea un lanț în spatele ușii și cum se deschideau două încuietori. Apoi am văzut fața îngustă, speriată a unui domn mai în vârstă.

Profesorul Flemming era alb ca varul, atât de alb încât bătea la ochi. În Bagdad era totuși imposibil să te ferești de soarele dogoritor. Chiar și străinii cu tenul alb căpătau măcar o ușoară roșeață. Asta în afară de cazul în care n-ar fi ieșit deloc pe stradă. Flemming încuie imediat după mine. Am observat că ușa avea montate încuietori speciale.

– V-aș oferi un ceai, spuse el, dar secretara mea e bolnavă de două zile. Dacă vreți, vă dau niște apă.

– Nu, mulțumesc.

L-am urmat în birou. De jur împrejur se aflau mormane de documente. Toate ferestrele erau blocate de obloane. Am avut nevoie de ceva timp ca să mi se obișnuiască ochii cu lumina difuză. Am vrut să mă așez pe un scaun, dar în ultimul moment am văzut ca pe el se aflau câteva cioburi de lut.

– Secolul al doilea timpuriu, spuse Flemming, probabil un vas de jertfe. Dați-le înapoi!

– Sunt valoroase? am întrebat eu întinzându-i cioburile.

– Nu pentru colecționari, dacă la asta vă referiți. Ce vă aduce la mine?

– Un coleg mi-a dat cartea dumneavoastră de vizită. Îmi spunea ca, dacă aveam să investighez vreodată problema muzeelor devastate, dumneavoastră ați fi persoana cu care ar trebui să stau de vorba.

– Au mai fost câțiva dintre colegii dumneavoastră aici. Imediat după devastări. Dar chestiunea nu mai interesează pe nimeni de mult.

Dezamagirea profesorului era vadită.

– Am citit ca majoritatea lucrurilor furate au reapărut.

– Cine spune asta?

– Nu știu. Întrebarea lui mă zapăci. Credeam că americanii. Nu americanii?

– Și credeți ce spun ei?

Tonul lui Flemming avea acum inflexiuni disprețuitoare.

– Nu credeți ca lucrurile au reapărut?

– Uite ce e, domnule... studie rapid bilețelul din fața lui, ... domnule Bellow. Dacă vă răspund la această întrebare și dumneavoastră mă citați în ziar, îmi pierd slujba. Iar Institutul German de Arheologie pierde atât finanțarea națională, cât și pe cea internațională.

– Nu asta mă interesează pe mine, l-am asigurat eu. Am nevoie doar de câteva informații de fond. Am dat de o chestie care...

– Ce chestie?

– O chestie care ar putea fi interesantă. Mai mult nu vă pot spune în acest moment. Dar, cu ajutorul dumneavoastră...

Profesorul își masă tâmplele.

– Bine, am să vă răspund la întrebări, dar să nu apară nici o vorbă în ziar.

– Nici o vorbă, vă promit.

Se aplecă asupra biroului cu un aer de complicitate și vorbea așa de încet, că a trebuit să mă aplec și eu în față.

– După jafuri, Națiunile Unite au numit o comisie internațională de arheologi și istorici de artă care să catalogheze operele de artă din muzeele irakiene. Se dorea ca, pe baza listelor de inventar, să se stabilească tot ce se furase. După cum vedeți... arăta spre mormanele de acte din jur, ... sau, ca să fiu mai precis, am făcut parte din această comisie. La început, lucrurile au mers bine. Americanii ne susțineau binevoitori, promisem însoțitori pentru a ne putea mișca fără riscuri prin muzee. Tot apăreau jafuri care vizau nu doar colecțiile de artă, ci și clanțele, instalațiile de curent electric, robinetele de apă și alte lucruri de genul acesta. Profesorul Flemming oftă. După două săptămâni, bilanțul nostru era tragic. Unele muzee fuseseră golite până la ultima piesă. Lipseau colecții întregi de picturi și sculpturi contemporane. Cel mai rău fusesera afectate colecțiile de antichități. La Muzeul Național fuseseră expuse bijuterii sumeriene, altare babiloniene antice, statui de bronz și instrumente asiriene, printre care și o harpă veche de patru mii de ani.

Urmă un nou oftat.

– După câte știm noi, toate au dispărut.
– Și ce e cu anunțurile că lucrurile ar fi reapărut?
– După ce am prezentat primul bilanț, care nu era nici pe departe complet, ne-a vizitat un înalt ofițer american. Nu-l cunoșteam. Ne-a mulțumit pentru efortul depus și ne-a explicat că nu mai avea destui oameni pentru a ne garanta securitatea. A spus: „Cine vrea să rămână în Bagdad o face pe propriul risc“. Profesorul își dresе vocea. Știți, comisia noastră era formată din cinci cercetători în vârstă. Sincer vorbind, fiecare dintre noi se bucura să poată părăsi acest loc îngrozitor. De aceea nici n-am protestat. La scurt timp însă, a apărut surpriza: se spunea în mass-media că soldații americani ar fi recuperat comorile aproape în întregime și în bună stare. Se spunea că o mare parte ar fi supraviețuit războiului în catacombele de sub Muzeul Național. Alte piese ar fi fost găsite în Trezoreria Băncii Naționale.

– Și dumneavoastră nu credeți aceste lucruri.

Profesorul se strâmbă.

– Ați văzut vreodată fotografii ale comorilor reapărute? Se uită patrunchător la mine. Ați văzut vreodată o fotografie sau o înregistrare video a catacombelor de sub Muzeul Național sau de sub Trezoreria Băncii Naționale?

– Nu. Dar nici nu am dat atenție acestui detaliu.

– Puteți scotoci arhivele tuturor ziarelor și ale televiziunilor. Nu veți găsi nici o imagine. Nici o piesă presupus reapărută nu a fost prezentată publicului.

– Ați încercat să vedeți comorile?

– Bineînțeles. Am fost refuzat. Locul unde sunt ținute ascunse trebuie să rămână secret, chipurile, din motive de securitate.

– Și ce s-a întâmplat cu ceilalți membri ai comisiei? A devenit vreunul suspicios?

– Nu mai ținem legătura. Când ziarele au anunțat recuperarea pieselor, ceilalți plecaseră.

– Dar dumneavoastră ați rămas.

– Din întâmplare. O indigestie. Când revine secretara mea, o să-mi rezerve un bilet de avion. Mi-ajunge.

Mi-am luat carnetelul. În timp ce făceam câteva notițe, am întrebat:

– Puteți să-mi spuneți ceva despre comoara de la Nimrud?

– Hmmm! Profesorul își îngustă ochii. În 1989, arheologii irakieni au descoperit sub palatul regal de la Nimrud două morminte din secolul al VIII-lea î.Hr. Într-una dintre încăperi, în mormântul a trei regine asiriene, s-au găsit sute de piese prețioase în stare neschimbată. Printre acestea, o coroană cu rozete, bijuterii împodobite cu ciucuri, brățări și inele cu cloisonné și turcoaze. Valoarea multora dintre aceste piese de podoabă nici nu a fost stabilită.

– Și era și comoara de la Nimrud...?

– Da. Mai întâi, s-a spus că a căzut pradă jafurilor. Apoi se zvonea că ar fi reapărut într-un subsol inundat al Trezoreriei Băncii Centrale. Dar acest lucru nu a fost dovedit.

– Este... foarte valoroasă?

– Este de neînlocuit.

6

Despre șeful departamentului nostru de externe, căruia îi eram subordonat pe vremea când ma aflam în Irak, nu am spus nimic pâna acum. Pe scurt, era un nenorocit. Din fericire, în branșa noastră nu mai există mulți de teapa lui. Face parte dintre acele cadre de conducere care își confundă biroul cu punctul de comanda al unei galere. În redacție era poreclit Pinochet.

V-am mai spus că am, de obicei, problemele mele cu superiorii. Dar cineva ca Pinochet reprezenta pentru mine o adevarata ciuma. Numai la gândul că trebuia să-i vorbesc mi se făcea rău. La bârfele de prânz de la cantină, Pinochet nu făcea un secret din faptul că-l considera pe redactorul nostru șef o alegere proasta pentru postul respectiv.

Pinochet era coleric. Azvârlea cu scrumiere, legaturi de chei sau cuțitașe de scrisori. Umbla vorba că odată un cuțitaș de scrisori îl ratase la mustață pe un curier din redacție, pentru a se înfige în ușa biroului. Când am intrat prima data în biroul lui Pinochet, am încercat să identific locul cupricina. Dar pe ușă n-am vazut decât un afiș mare: „EU, ȘEF – TU, NIMIC“.

După ce am plecat de la profesorul Flemming, a trecut destul de mult timp pâna să ajung la hotel. Când am intrat în cameră, era deja după-amiază. Am văzut că încercase cineva să

mă sune pe mobilul prin satelit. În mod normal, îl aveam întotdeauna la mine. Dar astăzi îl lăsasem pe balcon.

„22 de apeluri nepreluat“, îmi arăta ecranul. La naiba! Erau toate de pe același număr care se termina cu patru de șapte. Din nou la naiba! Am sunat înapoi și mi-a răspuns secretara lui Pinochet.

– E supărat rău, spuse ea. A încercat toată dimineța să dea de dumneavoastră. Este vorba despre cei zece soldați împușcați azi-dimineța.

– Zece morți!

De abia m-am abținut să nu strig în telefon. Am tăcut.

– N-ați auzit? A apărut la știri de câteva ore bune.

– Sigur c-am auzit, am mințit eu puțin convingător.

– Vrea un articol mare despre starea de securitate din Irak.

– Pentru mâine?

– Sigur că pentru mâine. Acum e în birou și urlă la cineva.

Îi spun doar ca ați sunat și că v-am transmis mesajul.

– Da, mulțumesc.

Am închis.

Diferența de fus orar față de Germania era de doua ore. Acolo era deci aproape unu. Încă patru ore până la închiderea redacției. Mai întâi, trebuia să aflu ce se întâmplase de fapt azi-dimineța. Cum era treaba cu *un* soldat împușcat, așa cum îmi spusese micuța rusoaică de dimineța.

Am coborât cu liftul în holul hotelului. Acolo, la bar, erau suedezii de la televiziune la care înnoptă Philippe. Cu câteva cutii de bere în față. Își transmisesera deja reportajul în direct în urmă cu două ore, și de atunci stăteau la băute. M-au invitat să beau cu ei, dar am făcut semn că nu și le-am spus ce problemă aveam. În scurt timp, știam cele mai importante detalii despre atentat. Mi-au arătat și câteva imagini. La locul faptei era de rău. Soldații fuseseră împușcați dintr-un camion cu un lansator antiblindate.

La cinci fără zece aveam articolul gata. Am relatat atentatul cât mai pitoresc posibil. Am atins și subiectul dificultăților pe

care le întâmpină poliția la instaurarea noii ordini, am relatat și despre problemele generale de acceptare a politicii de ocupație americane. Am luat repede prin telefon și declarația unui general american. Vocea poporului irakian era Hassan, portarul de noapte al hotelului. Pe el îl împingeau de obicei toți în fața camerelor pentru că vorbea engleză cu accent arab. El cerea ceea ce cerea totdeauna: să plece americanii din țară.

La un sfert de oră după ce am trimis textul prin e-mail, a sunat telefonul prin satelit. Am răspuns conștient fiind de faptul că lucrasem foarte pe fugă.

Pinochet.

– Cu manuscrisul asta nu m-aș șterge nici la fund! urlă el. Ești cel mai mare eșec pe care cineva și-l poate închipui la Bagdad, Bellow. Mai bine te-aș înlocui cu bunica-mea. Are de zece ori mai mult talent decât tine.

Apoi mi-a închis telefonul în nas.

Puțin înainte de nouă, Philippe bătu la ușa mea. Eram deja amețit de droguri. Philippe îmi povesti că poimâine aveau să scoată apa din piscină. Trebuia curățată ca să se poată înota din nou în ea. În condiții normale, vestea m-ar fi bucurat. Astăzi însă nu putea să mă mai înveselească nici măcar o țigară cu iarbă.

– Te mai interesează tipul de la organizația umanitară, ală de la baia turcească? întrebă Philippe.

– Da, am răspuns eu obosit.

– Am lista de participanți de la conferința aia a ONU. Sunt numai două nume germane pe listă: Meyer și Lambert. Meyer se pare însă că nu mai e în Bagdad. Deci nu putea fi decât Lambert. Face parte dintr-o organizație care se numește... Philippe citi de pe listă: Inițiativa Germană pentru Reconstrucție în Irak.

– Inițiativa Germană pentru Reconstrucție în Irak, am repetat eu monoton. N-am auzit de ea.

– Ce-i cu tine, omule? mă înghionti Philippe. Pari frustrat. Ai făcut ceva despre atentat?

Am dat din cap, dar n-aveam chef să-i povestesc. Nu voiam să mă mai gândesc la asta.

– Îl cunoști pe un oarecare profesor Flemming? l-am întrebat eu. Ludwig Flemming. Tot un neamț.

– Sigur, răspunse Philippe. Făcea parte din comisia aia cu muzeele.

– L-am vizitat ceva mai devreme.

– Ce voiai de la el?

– A, mă gândisem să scriu ceva despre jafurile din muzee. Dar încă nu știu...

– Stă tot zăvorât în spatele obloanelor și controlează legitimațiile cu camera de luat vederi? întreabă Philippe disprețuitor.

– Da, exact.

Philippe rânji.

– Știi, el crede că vrea cineva să-l omoare...

– N-a spus nimic despre asta.

– Dar ți-a vorbit cu siguranță despre povestea asta aventuroasă cu jafurile, că vechiturile au dispărut în ciuda declarațiilor oficiale. Și că în spatele întregii afaceri se afla americanii.

– Ceva de genul ăsta.

– Nu mai e întreg la cap.

– Crezi că aberează?

– Aberează de nu se poate. Trebuie să-i întrebi odată pe ceilalți membri ai comisiei despre el. O să-ți povesteasca ei ceva interesant. De la francez știu că ajunsesera să comunice numai prin e-mail, deși aveau birourile alăturate.

Probabil că și eu l-aș fi luat pe Flemming drept nebun, dacă n-ar fi fost discuția de la baia turcească.

Îmi propusesem ca în noaptea aia să mă uit pe internet. Voiam să aflu dacă Flemming avea dreptate. Dacă într-adevar nu exista nici o fotografie și nici o imagine video publicată despre piesele de artă reapărute. Dar îmi lipsea cheful. În acel moment îmi doream să nu mă fi făcut niciodată jurnalist. Mai curând paznic în parcare sau ceva asemănător, unde să nu ai șanse să fii împușcat. Să stai toată ziua într-o gheretă de sticlă și să ridici și să cobori bariera. Asta m-ar fi scutit probabil de împușcături.

7

Petrecusem o noapte de tot rahatul. Îl visasem pe Pinochet. Normal.

Era șase. Îmi simțeam membrele grele de oboseală. Dar știam că n-aveam să adorm la loc. Așa că m-am sculat și mi-am făcut un nescafé. Super tare. Apoi m-am așezat pe balcon. Când am văzut că soarele se ridica încet peste oraș, am început să mă simt mai bine. Mi-am luat laptopul pe genunchi și am îndreptat antena modemului prin satelit spre sud. Conexiunea la internet a reușit după a doua încercare.

Mai întâi m-am uitat pe site-ul ziarului nostru. Am văzut că îmi publicaseră textul fără modificări. Așa că nu se putea să fi fost chiar atât de prost. Pe telefon îmi apărea că primisem un mesaj nou. Expeditorul era redactorul nostru șef. Am înghițit în sec și am dat clic pe mesaj. „Bun articol, dle Bellow. Aveți grija de dumneavoastră!“

Acum m-am mai lamurit. Eu eram teatrul viu de război în batalia pe care o ducea Pinochet împotriva redactorului-șef. Super! Canalia nu-și dorise nimic mai cu ardoare decât să o zbârcesc în misiunea din Irak. La urma urmelor, nu el mă trimisese la Bagdad, ci redactorul-șef. Asta însemna „pe viitor, să nu mai faci greșeli tâmpite“.

Înainte de a părăsi camera, mi-am băgat telefonul în buzunar și am verificat dacă acumulatorul era încărcat. În holul hotelului era liniște. La intrare erau adunați mai mulți taximetriști care discutau. Când m-au văzut, s-au năpustit asupra mea.

– *Taxi! Mister! Taxi!*

Am văzut că tânărul de ieri era printre ei, și am hotărât să merg cu el. M-a dus la Ambasada Germaniei. L-am rugat să mă aștepte în fața ambasadei.

Personalul de pază al ambasadei se schimbase din nou, ceea ce însemna că filtrul de securitate avea să fie deosebit de minuțios. După ce am fost percheziționat de două ori, am fost condus într-o cameră mică de primire. Pe perete atârna un tablou cu castelul Neuschwanstein al lui Ludovic al II-lea al Bavariei. În dulapuri erau aparate de radio, căști și veste antiglonț. La vremea respectivă, ambasada își avea sediul provizoriu într-un mic bungalow într-un cartier de locuințe. Vechea vilă a ambasadei, foarte reprezentativă de altfel, amenința să se prăbușească. Nu fusese afectată de război; o mâncaseră termitele.

În mod normal, ambasadoarea îi lasa pe jurnaliști să aștepte un sfert de oră. Bănuiam și principiul care se ascundea în spațele acestei obicei. Astăzi însă a venit înainte să fi apucat să gust din cafeaua adusă de secretarul ei. Era mai palidă decât de obicei, dar strângerea de mână era, ca întotdeauna, prea puternică pentru o femeie. Purta un costum gri și avea părul prins în coc. Nici n-am văzut-o vreodată în alta ținută.

– Ma bucur să va întâlnesc, domnule Bellow. Nu am mult timp la dispoziție. Ce pot face pentru dumneavoastră?

S-a așezat pe marginea fotoliului ca să-mi arate ca e într-adevar grabită. Am trecut direct la subiect.

– Voiam să vă întreb despre organizațiile umanitare din Germania prezente în acest moment la Bagdad.

Se gândi un timp.

– Nu toate ne înștiințează de existența lor. Dar, din câte știu eu, sunt șase.

– Se află printre ele una numită Inițiativa Germană pentru Reconstrucție în Irak?

– A, da. Este una dintre cele bune.

– Ce înseamnă una dintre cele bune? Altele sunt rele?

– N-am spus asta. Dar, când vine vorba de organizații de ajutorare, sunt mereu sceptică.

– Cum așa?

– De multe ori nu le interesează decât propriul profit.

Am privit-o întrebător.

– Poți băga mulți bani în buzunarul propriu cu ajutorul unei organizații umanitare.

– Dar nu sunt controlate de stat?

Mi-am dat seamă ca habar n-aveam despre ce vorbesc.

– Să vă explic cum funcționează, zise ea și se așeză totuși mai bine în fotoliu. Să spunem că se ajunge la o criză cum este cea de acum din Irak. Fondați o organizație umanitară și începeți să strângeți donații. Vă pricepeți un pic și la cum să vă folosiți de mass-media, așa ca se adună o sumă într-adevăr mare. Fiecare euro pe care îl strângeți este scutit de impozite. Ca președinte al organizației, va luați un salariu de... să zicem, zece mii de euro. Va angajați soția ca vicepreședinte cu un salariu de cinci mii de euro. Mergeți la Bagdad, cumpărați o vila care este sediul central al organizației și un jeep ca mașină de serviciu. Trimiteți regulat cecuri școlilor și spitalelor, și la fiecare câteva săptămâni călătoriți în Germania și faceți pe aventurierul. Adaugă cinic: Nu-i o viață prea rea.

Mi-am dus o mână la bărbie și-am spus:

– Așa simplu e?

– Așa simplu.

– Și ce face această Inițiativă Germană pentru Reconstrucție o organizație bună? am întrebat eu.

– Președintele ei, Rainer Lambert, e un reprezentant deosebit de serios al breslei sale. Vă puteți da seama de acest lucru pentru că nu aleargă în fața oricărei camere de filmat. Așadar, dacă mă întrebați la ce organizație ar trebui să faceți donații,

v-o recomand călduros pe aceasta. Noi îl susținem, în limitele posibilităților, pe domnul Lambert în ceea ce face.

– În ce este specializat?

– Tocmai acesta este un detaliu de luat în seamă. În timp ce toate organizațiile umanitare se luptă să preia proiecte în Bagdad care să atragă atenția presei, domnul Lambert își concentrează activitatea într-o mică localitate din nord.

– Știți cum se numește locul?

– Nu. Dar întrebați-l pe domnul Lambert. Precis vă va furniza cu plăcere informația. Salutați-l din partea mea. Vă dă colegul meu adresa.

I-am mulțumit și am părăsit biroul în urma ei. Secretarul mi-a înmănat imediat un bilețel cu strada și numărul, de parcă ar fi ascultat la ușă. Am vrut să-mi iau la revedere de la ambasadoare, dar dispăruse deja în birou. Prin ușă am auzit cum vorbea agitat la telefon.

Șoferul de taxi citi adresa și dădu din cap.

– Nu e departe de aici. Cinci minute.

Mi-am adus aminte că ieri se prezentase drept Arkan.

– Arkan, cum de vorbești așa de bine engleza? l-am întrebat.

– De la universitate. Am studiat electronica. Acolo trebuie să înveți engleza. Baga în viteză și pleca. Dar mi-ar fi plăcut mai mult să învăț germana.

– Ce să faci cu germana? Engleza e mult mai importantă.

– Dar Germania e o țară nemaipomenită.

– Ai fost acolo?

– Nu. Tatăl meu a fost.

La Bagdad îmi făcusem obiceiul să stau pe bancheta din spate în taxi. În timpul mersului m-am uitat la capul lui Arkan și am observat că avea urechile inegale. Păr scurt, negru, aspru și urechea stângă în mod clar era mai depărtată de cap decât cea dreaptă. M-am gândit la discuția cu ambasadoarea. Pentru ea, acest Rainer Lambert era un erou. Un model de iubire a

aproapelui. Poate se înșelase Philippe. Poate tipul de la baia turcească fusese altcineva.

– Aici e, spuse Arkan. Îmi arată un bungalow care seamăna aproape perfect cu cel în care era provizoriu ambasada. În garaj nu era nici o mașină. Obloanele și grilajul de la intrare erau lăsate. Pe o plăcuță discretă de aramă erau scrise inițialele IGRI. „Inițiativa Germană pentru Reconstrucție în Irak.“

M-am dat jos din mașină. Vizavi de casă stătea un bărbat cu un kalașnikov sub un cort roșu. Astfel de posturi de pază erau peste tot în cartierele rezidențiale ceva mai exclusiviste din Bagdad. I-am făcut semn lui Arkan să mă urmeze. Voiam să-i pun câteva întrebări omului de la pază. Mi-a spus că în casă locuiau o femeie și un bărbat. Amândoi străini. Locuiau deja acolo când a primit el slujba de paznic. Asta fusese cu trei luni în urmă. M-am interesat dacă bărbatul era un tip înalt cu barbă.

– Da, un bărbat înalt, solid, cu părul închis la culoare, traduse Arkan.

M-am dus la ușă și am sunat. De trei ori. Așa cum mă așteptam, nu răspunse nimeni. Când m-am urcat din nou în mașină, Arkan tocmai se despărțea de paznic, îmbrățișându-l și pupându-l pe obraz.

– Îl cunoșteai, l-am întrebat eu după ce pornise motorul.

– A fost cu frate-meu în armată, spuse Arkan. Mi-a mai povestit că azi-dimineață au oprit trei camioane în fața casei. Camioane mari. Șoferii povesteau că se îndreptau spre nord.

– Au spus și unde exact?

– Nu.

– Precis erau medicamente în camioane, am spus eu. Sau niște ajutoare. Casa aparține unei organizații umanitare germane. Arkan se întoarse către mine.

– Șoferii povesteau că au de încărcat ceva pentru Siria.

M-am rezemat pe spate. Arkan era un tip isteț. Bine că l-am cunoscut. Măine trebuia să încerc să dau de Lambert ăsta. Neapărat. Oare era într-adevăr persoana de la baia turcească?

Și, dacă era, tare aş fi vrut să ştiu în ce sat din nord desfăşura el, așa altruist, acțiuni umanitare.

– Să vă iau mâine, mister? întreabă Arkan în fața hotelului.

– La ora nouă, am răspuns eu. Mă numesc Michael.

Michael Bellow.

I-am întins mâna printre scaune.

8

Atmosfera din hotelul nostru era un amestec de cabană de tineret și cămin de veterani. În fiecare seară se încingea o petrecere în vreo cameră. Oamenii se întâlneau ca să discute toată seara despre experiențele de război. Fuseseră în Bosnia, în Kosovo și în Afghanistan. Mulți fuseseră corespondenți în Ierusalim. O americană șchiopăta, pentru că un soldat israelian o împușcase în șold. Un fotograf sârb, cu părul lung, carunt, arăta tuturor cicatricea lungă ce-i brăzda cotul. Amintire de la un trăgător de elita din Sarajevo. Încă mai păstra cămașa gaurită de glonț. Ba chiar o mai purta uneori.

Astăzi, petrecerea era la etajul opt, la *Associated Press*. Când am ajuns eu, jumătate din cele trei lăzi de Heineken cumpărate pentru petrecere de băieții de la *Associated Press* erau goale. Era prima dată când mă aflu în apartamentul lor: trei camere plus bucatărie și baie. Peste tot era plin de echipament electronic. Trebuia să fii atent să nu te împiedici de cabluri.

Pe un ecran plat modern se întrezureau imagini de pe CNN. Dar nu se uita nimeni. Un corespondent al revistei *Stern* din Hamburg, pe care nu-l cunoșteam, stătea sprijinit de aragaz și discuta tare cu un american despre rasismul din armata americană. Doi britanici bodogăneau despre poziția

guvernului lor în războiul din Irak și se asigurau că, pentru prima dată în viață, ar fi preferat să fie nemți sau francezi.

L-am descoperit pe Philippe pe balcon. Pusese stăpânire pe micuța de la agenția rusă de știri. Ieri nu observasem cât era de drăguță. Era blondă și purta niște blugi strâmți care-i scoteau în evidență fundul mic. Deasupra abdomenului plat se zăreau doi sâni bine formați, nici mari, nici mici. Mi-a trecut brusc prin cap că la Bagdad erau mult prea puține jurnaliste.

Philippe își tot îndepărta buclele șatene de pe frunte și-și flutura fularul. L-am salutat în treacăt, dar nu m-a observat. Din mers, am auzit cum imprimase englezei sale un accent foarte franțuzesc. Așa proceda mereu când voia să facă impresie. Sau când nu putea suferi pe cineva. Suna un pic homo. Tocmai îi spunea ce era cu eșarfa de care nu se desparte.

Știam povestea. Eșarfa trebuia, chipurile, să-l apere de aerul prăfos din Bagdad. Dar, în realitate, lui Philippe îi plăcea să facă pe artistul. Se vedea drept un jurnalist cu pretenții literare. Franceza mea era prea saracă pentru a-mi da seama dacă Philippe era într-adevăr un scriitor bun. Dar un coleg belgian mă asigurase că primise deja câteva premii pentru articolele sale.

În orice caz, schema cu artistul părea să prindă la femei. După un sfert de oră, Philippe o luase pe rusoaică pe după umeri și o privea adânc în ochi. Îl invidiam gândindu-mă că în noaptea asta avea parte de sex.

Se pare că și fotograful sârb, cel cu cicatricea pe cot, se gândea la același lucru. M-am trezit cu el lângă mine; mi-a întins o alta cutie de Heineken și a început a-mi povesti cum era cu femeile la Sarajevo. Din două, una era târfă. În timp ce vorbeam, nu-i slăbeam din ochi pe Philippe și pe micuța rusoaică. Poate că privirile noastre insistente au fost de vină, că rusoaica se întoarse, spuse un *good night* cântat și plecă din apartament țanțoșă, unduindu-și ostentativ șoldurile. Philippe avu nevoie de câteva secunde să-și vină în fire, apoi își aranja fularul și veni la noi ca o furtună.

– N-o lua și tu așa în serios, îl consolă sârbul și-i întinse o bere. Era oricum prea tânără pentru tine.

– Am treizeci și nouă de ani, protestă Philippe.

Am ciocnit cutiile cu bere. Apoi sârbul mai povesti o dată istoria cu târfele din Sarajevo.

La miezul nopții m-a trezit o explozie puternică. Mai întâi am crezut că se spărseseră ferestrele de la balcon. Asta se întâmpla destul de des. Ca să nu se împrăstie cioburile prin camera și să se transforme în schije periculoase, toate ferestrele hotelului erau lipite în cruce cu banda adezivă cafenie. Exploziile care aveau loc noaptea erau de obicei făcute la întâmplare. Atacurile reale se faceau ziua. Probabil ca atunci rezultau mai multe victime. O logică perversă.

Îmi bubuia capul. Prea multă caniculă, prea multă bere, prea puțin somn. Îmi încurcasem picioarele în cearșaful ud de transpirație și am dat din picioare ca să mă eliberez. Am încercat repede să adorm la loc. La urma urmelor, noaptea trecută fusese și așa prea scurtă. Dar m-au împiedicat apa de la toalete și ușile care se trânteau în camerele vecine. Tot hotelul era în picioare. Mi-am tras pătura peste cap, dar nici asta nu m-a ajutat. Așa că m-am sculat și m-am așezat cu laptopul pe balcon.

Era cu puțin înainte de ora cinci. Strazile zăceau încă în întuneric. Din când în când, se auzeau înfundat șenilele vreunui tanc. Sau sunetul ascuțit al vreunui fluier. Noaptea, de la unsprezece la șase, era interzis să circuli. Numai soldații aveau voie să stea atunci pe străzi. Hoții care se aflau pe drum se preveneau între ei cu ajutorul fluierelor când se apropia vreo patrulă. Mi-am pus în funcțiune modemul prin satelit și am intrat pe internet.

Mai întâi am scotocit arhivele ziarelor și televiziunilor. Căutam imagini ale operelor de artă dispărute din muzeele din Bagdad. Am accesat și agențiile foto, și bazele de date ale UNESCO. În cele din urmă, am încercat la diverse universități. Le-am accesat pe toate, de la Oxford până la Heidelberg,

în care exista o catedră renumită de arheologie. Profesorul Flemming avusese dreptate. Absolut nimic. O grămadă de anunțuri, toate din partea armatei americane, e adevărat, dar nici un fel de imagini.

În cele din urmă, am intrat pe www.IGRI.de. Am dat peste o pagină semiprietenoasă a Inițiativei Germane pentru Reconstrucție în Irak. Era indicat un cont pentru donații deschis la CEC-ul din Bremen, ca un fel de indiciu că IGRI era o asociație înregistrată la Judecătoria Bremen. Președinte era „Rainer Lambert, avocat“. Pagina nu spunea nimic despre obiectivele și proiectele IGRI. Pentru „alte informații“ trebuia să scrii la o adresă, „Hafenstrasse 12“.

Nici în bazele de date ale presei nu era aproape nimic de găsit despre IGRI. Nu existau decât două articole. Unul făcea referire la o conferință de la biroul ONU din Bagdad și amintea de IGRI ca fiind una dintre organizațiile participante. Celălalt era dintr-un ziar local din Bremen. Douăzeci de rânduri fără fotografii. Nu spunea mai mult decât că avocatul Rainer Lambert din Bremen fondase o organizație umanitara care avea să construiască o clinică cu ajutorul donațiilor. Punct.

„Care donații? mă întrebam eu. Cum avea oare sa-i dea cineva acestui Lambert macar un euro daca avea o apariție publică atât de meschină? Ca să nu mai vorbim despre grămada de bani de care ar fi avut nevoie pentru o clinica...”

9

Arkan era punctual. Vopseaua roșu cu alb a Toyotei strălucea. Arăta de parcă ar fi lustruit-o toată noaptea. Și nici în interior nu era fir de praf. De oglindă atârna un brăduț parfumat care împrăstia un parfum îngrozitor de vanilie. Am deschis un pic fereastra. Arkan îmi tot arunca priviri pline de nerăbdare, până când a trebuit să-i spun:

– Mașina arata grozav!

Îmi zâmbi mândru.

La intrarea în garajul IGRI se afla acum un minibus Volkswagen alb. Ușa casei era deschisă. Pe hol se vedeau stive întregi de cutii de carton. Am vrut să-i propun lui Arkan să stea din nou de vorbă cu paznicul, dar astăzi era un alt tânăr în cortul roșu. Cu un zâmbet dinadins prietenos, m-am îndreptat spre bungalow și m-am oprit lângă gard. Înainte să apuc să sun, a ieșit o femeie în cadrul ușii.

Părea să aibă vreo cincizeci de ani. Fața îi era bronzată, iar parul grizonat, ondulat stătea vâlvoi. Purta o cămașă bărbătească kaki, prea mare pentru ea, și pantaloni kaki cu buzunare aplicate. Avea prinse la centură un cuțit, un aparat de emisie-recepție și un telefon prin satelit. Arăta de parcă ar fi participat la un antrenament de supraviețuire.

– Dacă doriți să vorbiți cu soțul meu, nu are timp, strigă ea. Vocea îi suna neprietenos.

– Numai câteva minute.

– Veniți peste o săptămână, când ne întoarcem.

– Vă rog, doar câteva minute. Sunt jurnalist, și doamna ambasador mi-a...

– Ah, sunteți jurnalist, spuse ea ceva mai amiabil. Intrați atunci.

A trebuit să întind mâna peste gard ca să deschid poarta. Când i-am strâns mâna femeii, am întrebat:

– Dar cine credeți că sunt?

– A, nu, nimeni.

În interior, bungalow-ul arăta ca un depozit. Practic, era complet neamenajat. Din tavane atârnavă becuri goale, până în ultimul cotlon erau stive de cutii e carton. După inscripție, conțineau medicamente. În mijlocul celei mai mari dintre camere se afla o masă pliantă roșie cu trei scaune din plastic. Pe masă erau câteva cani de cafea murdare, un alt aparat de emisie-recepție și un carnet. La masă statea bărbatul de la baia turcească. Bingo!

– Rainer, un jurnalist vrea să stea de vorba cu tine, îi spuse femeia.

Barbatul își ridică privirea, își lăsă capul ușor într-o parte și mă privi cu neîncredere.

– Domnul Lambert? I-am întins mâna. Numele meu este Bellow. Michael Bellow.

Apoi i-am spus numele ziarului.

– Da, eu sunt Lambert.

Se ridică în picioare, fără să-mi întindă mâna. Avea același tip de îmbrăcăminte kaki pe care o purta și soția lui.

M-am uitat orientativ în jur.

– După câte se vede, ați adunat o mulțime de lucruri pentru spitalul dumneavoastră.

Dădu din cap.

– Ieri am trimis trei camioane. E mult de lucru. Și nu prea am timp. Despre ce este vorba?

– Nu durează mult.

I-am explicat că ziarul nostru avea în vedere un articol de fond despre organizațiile umanitare. I-am menționat și cuvintele de laudă pe care nu le precupețise ambasadoarea. I-am spus că în redacția noastră sunau zilnic cititori care doreau să facă donații pentru Irak. Ceea ce era, bineînțeles, o minciună. În realitate, cititorii noștri, ca toți nemții, de altfel, nici că arătaseră vreodată mai puțin interes pentru donații. Rolul de reporter naiv l-a mai înmuiat într-o câțva pe Lambert.

Se așeza din nou. Mi-am tras și eu un scaun. Soția lui părăsi încăperea.

– După cum v-a spus deja și doamna ambasador, începuse el, nu ne interesează prea mult publicitatea. Pentru noi e important să acționăm, nu să ne vedem toată ziua, bună ziua în paginile ziarelor.

Am dat din cap în semn de înțelegere și mi-am făcut câteva notițe. Fără să mai aștepte să-i pun întrebări, Lambert îmi ținu o mică prelegere. IGRI fusese fondată cu puțin timp înainte de război, deoarece se prefigura haosul ce avea să urmeze. Organizația avea ca obiectiv aprovizionarea Irakului cu medicamente. Și anume, zonele rurale din nord, unde sărăcia era crunta. IGRI este sponsorizată de un cerc de oameni de afaceri germani foarte bogați, unii dintre ei foarte cunoscuți.

– Vă rog să înțelegeți ca acești oameni doresc să își pastreze anonimatul, insistă Lambert. Aceasta și din motive politice, așa cum va puteți imagina. În orice caz, mulțumită acestor oameni, nu depindem de sponsorizări publice.

Mi-am adus aminte cât de vulgar vorbise Lambert la baia turcească. Acum facea pe diplomatul. Și mi se părea că era și foarte credibil.

– Doamna ambasador a menționat un spital mare, pe care îl construiește, am spus.

– A, da. Lambert se uită în jur căutând ceva. Apoi luă o servietă îngustă din piele de lângă scaunul pe care stătea. O deschise și scoase un teanc subțire de fotografii în format mare. Puteți să le păstrați. Până acum nu le-a publicat nimeni.

În prima fotografie era o clădire mare, albă, cu două etaje, cu două turnulețe în dreapta și în stânga. Unul din turnulețe era acoperit cu țiglă roșie, celălalt, ca și restul acoperișului, nu era încă finalizat. În fața clădirii se vedeau muncitori cu lopeți și cu roabe. Un camion ruginit descarca nisip.

– E făcută săptămâna trecută, îmi explica Lambert. Între timp, acoperișul e gata.

– Unde se află?

– În nord.

– Unde exact în nord?

Lambert se lăsă pe spate și-și frecă barba.

– Nu prea aș vrea să vă spun lucrul acesta. N-o luați ca pe ceva personal. Numai că, dacă scrieți numele locului, precis vor năvali cameramanii cât de curând. Vrem să ne concentrăm asupra muncii.

Lambert îmi întinse următoarea fotografie peste masa. Fotografia arăta un grup de copii cu handicapuri fizice grave. Unui băiat cu față drăgălașă și ochi mari câprui îi lipseau ambele picioare.

– Deja tratăm câțiva pacienți. Pe cei care sunt foarte saraci. N-ar fi bine să se foiască pe acolo reprezentanții mass-mediei.

Nu prea aveam habar de legislația care stătea la baza organizațiilor umanitare, dar atâta știam și eu: dacă primeau donații, erau obligate să facă publice informații despre fiecare proiect. Lambert se fofilase elegant ca să îmi ascunda locația clinicii. Oare ce să fac? Să insist asupra dreptului presei de a avea acces la informație? Riscam să-l fac să devină suspicios. Pe de altă parte aveam nevoie de numele locului pentru a putea investiga în continuare.

– Așadar, ieri au plecat trei camioane cu ajutoare, am spus. Căutam să câștig timp.

– Da, după cum v-a spus soția mea. Folosim camioane mari. Astăzi mergem și noi după ele. De mâine, se amenajează al doilea etaj. Cu zece paturi și o sală de radiologie.

Mi-am notat și voiam să întreb de personalul medical, dar pe Lambert l-a chemat soția.

– Mă scuzați un moment. Se ridică și ieși din încăpere.

„Servieta!“ m-am gândit eu. Dacă existau pe undeva documente cu numele locației, numai în servietă puteau să fie. Era încă sprijinită de scaunul lui Lambert, cam la jumătate de metru distanță de mine. Ca să ajung la ea, trebuia să mă ridic de pe scaun. În orice caz, era deschisă, ceea ce avea să facă totul mai ușor. Nu mai făcusem niciodată așa ceva. Îmi simțeam inima bătând. Acum ori niciodată.

Dintr-o singură mișcare am apucat întregul conținut al servietei. Un teanc de scrisori și alte hârtii. Din încăperea alăturată îi auzeam pe Lambert și pe soția lui vorbind. Am răsfoit hârtiile stând în genunchi. Facturi pentru medicamente, avize de expediție, prospecte pentru paturile de spital. Dedesubt de tot era copia unei hărți. Era o hartă rudimentară a Irakului, unde se vedeau numai șoselele principale, orașele și râurile mai mari. Lângă autostrada care ducea spre nord, într-un loc unde autostrada facea brusc la stânga, era o cruce care marca un loc. Alături scria ceva în arabă.

Lambert și soția lui încă stateau de vorbă. Mă simțeam ca un elev de clasa întâi pe când copiam literele în carnetelul de notițe. Apoi am pus actele înapoi în servietă și m-am reîntors la locul meu.

10

Arkan zâmbi când îmi citi hieroglificele. „Spital“, spuse el.

– Cum adică, spital?

– Ceea ce ați scris, domnule Michael, înseamnă spital.

– Nu este numele unei localități?

Arkan dădu din cap că nu.

M-a dus la cartierul general al Statelor Unite. Voiam să-i întreb ce fusese cu explozia de noaptea trecută. Ca nu cumva să mai fi ratat un alt atac. Dar fusese, cum bănuiam și eu, o explozie în aer. Nu existau nici morți, nici răniți. Eram amândoi flămânzi. Am comandat două Margherita într-o pizzerie recent deschisă din strada Al-Rasat.

Blatul era prea gros, brânza prea puțină, iar roșiile pe jumătate congelate.

Chelnerul a venit și ne-a întrebat cum ni se pare mâncarea. Înainte să apuc să mă plâng, Arkan răspunse că foarte bună.

M-am uitat uimit la el. A așteptat până s-a îndepărtat chelnerul și apoi mi-a explicat că proprietarul pizzeriei era un var de-a tatălui lui. Am dat din cap în semn de înțelegere și m-am străduit să mânânc măcar jumătate din pizza.

– Ai o hartă în mașină? l-am întrebat după ce chelnerul a debarasat masa și am comandat cafeaua.

Arkan scutură din cap.

– Dar alături e o librărie. Să mă duc să cumpăr?

– Da, una cât mai exactă.

Arkan sări de pe scaun, și de-abia am mai apucat să strig după el:

– Dar să fie în engleză!

Când a sosit cafeaua, s-a întors și Arkan. Am desfăcut harta pe masă. Avea marginile îngălbenite și era din 1979.

– Nu există alta mai nouă, spuse Arkan. Am mai întrebat la alte două magazine.

Harta fusese publicată de Ministerul Turismului pe vremea lui Saddam. Arăta diverse puncte de atracție turistică. Regiunea în care traiau cei mai mulți șiiți era simbolizată printr-un porc. Șiiții disprețuiau porcii. Iar Saddam îi disprețuia pe șiiți. Cel puțin toate inscripțiile erau bilingve. Am marcat cu furculița autostrada spre nord, până la locul unde se făcea brusc o curbă la stânga. Acolo unde văzusem crucea pe harta lui Lambert erau trei mici localități: Mahmur, Sunadi și Kajara.

– Cunoști locurile astea?

– Am un unchi care e din Kajara.

– Putem vorbi cu el?

– Sigur. Are o tutungerie în colț.

– Și vrei să spui că acum e acolo?

– E mereu acolo.

Unchiul stătea în fața magazinului pe o bancă. O *djellabee*¹ murdară îi acoperea formele rotunde. De fapt, magazinul nu era altceva decât un garaj plin până în tavan cu țigări, majoritatea dintre ele americane. Unchiul îl sărută pe Arkan. Un băiat, probabil fiul, a adus imediat o tavă cu ceai. În Irak ceaiul se servea în păhărele de țuică, umplute pe jumătate cu zahăr. Mult prea dulce, dar între timp mă obișnuisem.

După ce am vorbit o vreme despre starea politică generală, Arkan spuse:

– Arătați-i harta, domnule Michael!

¹ În araba, o roba tradițională purtată de bărbați în nordul Africii (n.tr.)

Am desfășurat harta. Unchiul puse degetul pe Kajara, satul de baștină, și zâmbi cu nostalgie.

– Cunoașteți și celelalte localități din zonă?

Arkan traduse. Unchiul dădu din cap afirmativ.

– Aș vrea să vă arăt niște fotografii, am spus eu, și i-am întins teancul de poze pe care mi le dăduse Lambert. Recunoașteți ceva din pozele acestea care să se potrivească cu vreunul dintre locuri?

Nu mă așteptam să cunoască totuși clădirea clinicii, era cu siguranță nouă, dar poate ceva din peisaj sau o altă clădire din fundal. Unchiul se uită pe rând la fiecare poză. Erau cinci. Când văzu copilul cu membrele amputate, dădu trist din cap. Cel mai mult speram să ne ajute fotografia din stânga a clinicii, pentru că lângă ea se vedeau un lanț muntos și minaretele turcoaz ale unei moschei. Dar unchiul lăsă neatent pozele deoparte. În schimb, se uită îndelung la fotografia mărită a șantierului; apropie poza foarte mult de ochi. Apoi strigă ceva înspre garaj. Băiatul care adusese ceaiul veni cu niște ochelari demodați. Unchiul și-i puse la ochi și arătă către un om cu o roabă.

– Spune că e un prieten vechi de-al lui, traduse Arkan. Se numește Karim Abdul. E din Sunadi.

Sosise vremea să-i informez pe cei din redacție. La Bagdad nu mai era nimic de investigat și, ca să părăsesc orașul, aveam nevoie de aprobare de la Berlin.

Și nu avea să fie chiar așa de ușor, pentru ca, rezumată în câteva propoziții, povestea mea nu prea pareă credibilă. Bănuiam doar că în spatele unei organizații germane de ajuto-rare se ascundea cel mai mare jaf de obiecte de artă de la dispariția tezaurului Bernstein încoace. Da, cam așa se putea reda situația. Opere de artă în valoare de milioane, dacă nu chiar de miliarde. Opere despre care autoritățile americane susțineau că în realitate n-ar fi fost furate niciodată.

N-aveam nici o dovada care să-mi susțină teoria. Numai câteva indicii. O discuție șoptită, în care cineva era mituit ca să joace, pesemne, un anumit rol în scoaterea pieselor din țară. Mai existau apoi afirmațiile aiuristice ale profesorului

de arheologie și vaga suspiciune că o clinică din nordul Irakului ar putea fi cheia întregii afaceri.

Pinochet avea să-mi măture povestea de pe masă cu o remarcă răutăcioasă. Ceva de genul: „Bellow, doar nu vrei să fim de râsul lumii!“

Sigur, puteam să-l ocolesc pe Pinochet și să-l sun direct pe redactorul-șef. Dar asta ar fi fost o declarație de război deschisă. Cel mai diplomatic mi se părea să le trimit amândurora câte un mail. Dacă le trimiteam mailul în noaptea asta, aveau să-l citeasca mâine-dimineată, amândoi cam în același timp, și să mă sune undeva în jurul prânzului, după ora mea. Trebuia să fie un mail într-adevăr deștept.

Nici nu ajunsesem încă la hotel, că am și bănuir ce se întâmplase. Arkan a ridicat grăbit geamul și a închis trapa. Prea târziu. Putoarea pătrunsese deja în mașină.

De la balconul camerei, am văzut că goliseră apa din piscină. Fundul bazinului era acoperit de un strat gros de mîzga verzuie-maronie. Se mai recunoșteau încă vreo două, trei bucăți de pizza și o grămadă de cutii de țigări, cutii de bere și de cola. Doi bărbați în cizme de cauciuc, cu pânze albe la gură, puneau mîzga în găleți și o cărau afară din piscină. Cu toată bunavoința, putoarea era insuportabilă.

Mi-am luat laptopul și am urcat la etajul șaptesprezece. De acolo, ducea o scară pe acoperiș, pe terasa. Unii colegi avuseseră aceeași idee înaintea mea. Aproape toate locurile de la umbră, din spatele unui zid, erau ocupate. L-am rugat pe un fotograf de la *Newsweek* să se dea un pic mai încolo și m-am așezat între el și o japoneză grasă. Din fericire, pe acoperiș adia puțin vântul.

N-am mai scris niciodată atîta timp la un e-mail. Când am terminat, cei mai mulți părăsiseră acoperișul. Phillipe apărură și el. Își legase fularul peste gură.

– Coreeanca aia grasă mi-a zis că ești aici.

– Am crezut că e japoneză.

– Nu, coreeană. Toți arată la fel. Scrii ceva pentru ediția de mâine?

– Nu, un mail. Am ezitat. Să-i spun, să nu-i spun? Poți să ții un secret?

Philippe nu răspunse. De altfel, întrebarea fusese tâmpită.

– Pot să-ți citesc mailul pe care tocmai l-am scris?

– În germană?

– Normal că nu în germană. Asculți?

– Sigur.

M-am uitat în jur dacă nu trăgea nimeni cu urechea. A durat un pic până mi-am găsit cuvintele. M-am străduit să traduc fiecare propoziție cât mai exact; una peste alta, Philippe era persoana pe care testam puterea de convingere a mailului. La sfârșit m-a privit o vreme tăcut. Aveam sentimentul că totul depindea acum de părerea lui Philippe.

– Uau, ăsta chiar că e un articol-bombă, măi, băiete! Philippe oftă. Dacă poți dovedi asta, dai lovitura. O să ajungi celebru. Dar ai al naibii de mult de muncă. Philippe oftă încă o dată. Știam eu că tipii ăia doi de la baie vorbeau ceva important. Mă bucur că mi-ai povestit.

Eram emoționat.

– Știi ce ai de făcut de acum înainte?

– Mai întâi am nevoie de OK-ul de la Berlin. Apoi aș vrea să merg la Sunadi. Să văd ce e pe acolo. Ideea e că nu am prea mult timp la dispoziție.

– Ai un interpret bun?

Am dat din cap că da.

– Crezi că în clinică sunt ascunse comorile?

– Ar fi o posibilitate.

Philippe își încreți fruntea.

– Trebuie să fii al naibii de prudent. Sunadi e un loc nenorocit.

– Cunoști zona? am întrebat eu surprins. Ai fost în Sunadi?

– Nu. Nici un jurnalist n-a fost încă acolo. Americanii au închis zona din jurul Sunadiului. Irakienii intră și ies de acolo numai după controale foarte riguroase. Pentru străini, accesul e interzis. Din motive de securitate. Sunadi este considerat cel

mai periculos cuib de rezistență din nord. Se spune că acolo s-a stabilit o gherilă puternică.

– Înțeleg.

– Poți fie să te duci la cartierul general american și să speri că îți vor da un permis cu care să poți trece de punctele lor de control, fie să te strecuri pe lângă ei.

– Tu ce-ai face?

– Dacă vrei să știi adevărul adevărat, m-aș strecura pe lângă ei.

Asta mi se părea foarte periculos. Aș fi putut să cad victimă. Doar n-aș fi fost primul ziarist împușcat.

– Mai există vreo altă cale?

– Da, dar pentru asta trebuie să fii membru al unei organizații umanitare. Pentru ei, armata americană face o excepție. Organizațiile de ajutorare primesc permise ONG.

– Ce fel de permise?

– ONG: organizație non-guvernamentală. Cu un astfel de permis poți trece fără probleme de orice punct de control. O grămadă de jurnaliști încearcă să pună mâna pe așa ceva. Dar pentru tine organizațiile umanitare se vor face luntre și punte să-ți procure unul. Philippe se ridică. Vii să tragem un fum?

– Cât e ceasul?

– Acum se face șase.

– Poate mai târziu, când o să pot dormi de duhoare.

– Ce duhoare? întrebă Philippe. Trebuie să fi scos toată mizeria din piscină. Chiar astăzi trebuie s-o umple din nou cu apă. Suedezii au cumpărat deja șase lăzi cu bere pentru o petrecere la piscină.

Am mers la lift.

– De săptămâni întregi nu se întâmplă nimic cu piscina, și acum totul într-o zi? m-am mirat eu.

– Mda. Philippe dădu din umeri. Unul de la *Wallstreet Journal* i-a explicat directorului hotelului că poate cere douăzeci de dolari mai mult pentru fiecare cameră dacă piscina e curată. Și că asta îi garantează că va închiria toate camerele. Se pare că a mers. Și se mai spune că irakienii nu sunt capabili să-nvețe!

11

Petrecerea a fost o nebunie. Dacă n-ar fi vomitat coreeanka în piscină, apa ar fi rămas chiar curată. Eu m-am amețit atât de tare de droguri, încât i-am smuls lui Philippe de o sută de ori promisiunea să nu mai povestească nimănui ce descoperisem. Dar în această seară oricum n-a avut ochi decât pentru rusoaică.

Pe la trei aproape că s-a lăsat cu bătaie între un cameraman de la televiziunea FOX și un fotograf belgian. Nu știu cum a început vrajba, dar știu că americanul a urlat la un moment dat:

– Nu permit nimănui să-l jignească pe președintele meu!

Apoi i-a ars una belgianului. Belgianul a ripostat, aruncându-i un pahar de vin roșu în față. S-ar fi iscat o luptă inegală: americanul semăna cu Arnold Schwarzenegger, iar belgianul, mai curând cu Hercule Poirot. Philippe s-a băgat în ultimul moment între cei doi, și probabil că i-a salvat viața belgianului.

Telefonul meu prin satelit suna. Visam că era o ambulanță. Când am priceput că nu era nici o ambulanță, a trebuit să mă gândesc un moment unde mă aflu. Telefonul prin satelit nu înceta să sune. Mi-am căutat ceasul, dar nu l-am putut găsi. Trebuia să fie în jurul prânzului. Am luat telefonul și am spus un „alo“ obosit. Pe limbă simțeam gustul stătut de bere.

· Era secretara șefului meu. Mi-a spus că-mi face legătura. Am vrut să-i răspund că o să-l sun eu în cinci minute, dar era deja prea târziu.

– Domnul Bellow? a întrebat redactorul-șef.

– Da. Mi-am imaginat că putea să vadă cum stăteam în așternuturile transpirate, în chiloți și duhnind a alcool. Da, bună dimineța!

Mi-am dres vocea.

– Legătura asta prin satelit e mai bună decât mă așteptasem.

– Da, foarte bună, nu-i așa?

Am întins mâna după sticla de apă și am luat o înghițitură. Trebuia să mă duc la toaletă.

– Interesantă știre ne-ați trimis! Și cum aveți de gând să demonstrați asta?

– Trebuie să mă deplasez la Sunadi. Acolo unde se construiește spitalul.

Făcu o pauză.

– Domnule Bellow! Tonul redactorului-șef căpătă acum o inflexiune formală. Am luat o decizie, care m-a făcut să mă confrunt cu unele dezaprobări în redacție...

Aha, deci se contrase cu Pinochet. Bine.

– Vă las să mergeți în căutare de dovezi, deși unii colegi au îndoieli în ceea ce privește povestea asta. Alții nu sunt siguri că sunteți în stare să faceți o asemenea anchetă. Sincer vorbind, aș fi preferat să vă putem trimite pe cineva în sprijin. Dar asta ar dura măcar o săptămână, iar dumneavoastră îmi scrieți că sunteți presat de timp.

– În discuția pe care am auzit-o era vorba de cel mult încă patru transporturi. Din câte știu eu, ieri au pornit trei camioane spre Sunadi. Se pare că povestea se apropie de sfârșit.

– Bine. Porniți la treabă! Dar fiți prudent. Dacă vă iese articolul, ceea ce este însă prematur să discutăm acum, va fi ceva senzațional. În orice caz, vom angaja un fotograf independent care să vă însoțească peste tot. În Bagdad trebuie să

fie o mulțime. Redacția ziarului *Bild* caută deja pe cineva pentru dumneavoastră.

– Bine.

– Vă rog să mă țineți la curent. Și, cum se spune, aveți grijă de dumneavoastră!

În timp ce mă spălam pe dinți, îmi imaginam cum plesnea Pinochet de furie. Precis se ruga în fiecare seară să dau greș. Cum trebuia să-l roadă gândul că eu, unul care o înlocuiește pe titulara departamentului de știri locale, aflată în concediu de maternitate, și nu unul dintre corespondenții săi, aveam o astfel de șansă!

Îmi plăcea gândul ăsta. Dar eram și conștient de presiunea la care eram supus. Deși nu-mi stabilisem o întâlnire cu el, Arkan mă aștepta în holul hotelului. Se hlizi la mine și batu apropouri că știa de petrecerea de noaptea trecută.

– Tu bei alcool? l-am întrebat eu în mașină.

– Nu, niciodată, Mister Michael.

După discuția cu Philippe de ieri după-amiază, știam clar cum aveam să trec de punctele de control ale americanilor în Sunadi. Cea mai sigură mi se părea chestia cu permisele ONG. Și aveam deja o idee de unde puteam să-mi procur unul. Înainte să se ajungă la excese la petrecere, ascultasem puțin conversațiile din jurul meu. Pacifiștii germani și austrieci se uniseră și doreau să fondeze în Basra un centru de formare profesională pentru profesori. Aveau statutul unei organizații de ajutorare și se simțeau foarte jigniți ca nu scrisese încă nimeni despre ei.

Organizația își avea sediul într-un apartament cât o cameră și jumătate într-un bloc dărăpanat de la marginea orașului. Purtătorul de cuvânt m-a luat imediat la per tu. Era îmbrăcat în haine tradiționale irakiene, avea părul lung, îmbâcsit, duhnea a transpirație și se trăgea din Regensburg. În timpul războiului fusese *human shield*, scut uman, în Bagdad, și susținea că văzuse moartea cu ochii. Era convins că, într-o zi, avea să se ajungă la o împăcare între americani și irakieni.

Am fost de acord cu el și i-am spus că ziarul nostru prezenta cam aceeași opinie.

Am băut ceai de fructe și am mâncat lipie, și timp de o oră mi-a povestit despre centrul de formare profesională pe care-l aveau în plan. Inițiativa avea ca obiectiv familiarizarea profesorilor irakieni cu metodele pedagogice occidentale, ca aceștia să-și poată educa elevii în spiritul unei vieți lipsite de ură.

– Pentru că numai o lume fără ură este o lume fără război, spuse purtătorul de cuvânt.

În fine, am căzut de acord că o să scriu un reportaj amplu despre centrul de formare profesională și că el, ca să-mi înlesnească ancheta, o să mă înscrie ca membru al organizației pe listele pentru armata americană.

Pentru călătoria la Sunadi mai aveam de făcut câteva cumpărături. Am mers în cartierul comercial Karada. Pe drum l-am întrebat pe Arkan dacă avea timp să mă însoțească în următoarele zile.

– Bineînțeles, Mister Michael. Merg cu dumneavoastră oriunde. Sunteți ca și fratele meu.

Asta cu fratele era, bineînțeles, exagerată. Dar era ceva tipic pentru oamenii de aici. Nu trecea jumătate de oră și te declarau rudă. În orice caz, simpatia se putea transforma la fel de repede în opusul ei.

– Când trebuie să pornim?

– Mâine, am răspuns eu.

– Mâine e bine.

Îmi imaginam Sunadiul ca pe un catun în care precis nu exista nici un hotel. Așa că m-am pregătit pentru camping. Am cumpărat alimente, apa de băut, două baterii de mașină pentru alimentarea computerului, precum și un aragaz portabil, o tigaie și un cort.

Între timp a sunat telefonul prin satelit. Era o voce de femeie. Vorbea engleză cu un puternic accent sudist și s-a prezentat ca fiind fotografa pe care tocmai o angajase

redacția mea. Nu contasem pe asta, dar nu-mi prindea rău. Mi-a spus că avea să ajungă abia în noaptea asta la Bagdad și ne-am dat întâlnire a doua zi devreme. Mi-am notat numele. Olga Kalkanis. Suna grecește. Apoi am telefonat la Inițiativa pentru Formarea Profesorilor ca să o pună și pe ea pe lista membrilor ONG.

– O, un reportaj cu imagini, spuse purtătorul de cuvânt la telefon. Poți ridica permisele mâine-dimineață, Michael.

Numai pentru foarte scurt timp m-a încercat remușcarea. „La urma urmelor, mi-am spus, e pentru o cauză nobilă.“

12

Ai putea crede că aveam o doagă lipsă, să mă las numit mereu de Arkan Mister Michael. Rostea „Michael“ cât se poate de corect nemțește. Mie mi se părea foarte ciudat, de fapt, să mă numească așa. În primul rând, Arkan nu era decât cu un an mai mic decât mine. Încercasem de mai multe ori să-l lămuresc că ar trebui să-mi spună pur și simplu Michael. Dar nu era nimic de făcut. Chiar și după ce m-a declarat drept fratele lui, a continuat să-mi spună Mister Michael.

Probabil că așa se manifesta evlaviea lui față de nemți și de tot ce era nemțesc. Greu de înțeles, într-adevăr. Se trăgea clar de la tatăl său. Arkan vorbea mereu despre el. Lucrase în anii șaptezeci ca inginer undeva prin apropiere de Wuppertal. După părerea lui, irakienii erau nemții Orientului Apropiat: punctuali, harnici, de încredere. Arkan fusese educat în spiritul acestor virtuți.

La el acasă, se urmăreau la fiecare sfârșit de săptămână rezultatele Bundesliga (Ligii Federale de Fotbal). Tricoul preferat al lui Arkan era unul spălăcit al echipei FC Bayern München, cu străvechiul slogan „Vin taurii“. Când echipa națională a Arabiei Saudite a pierdut cu unu la opt în Campionatul

Mondial din 2002, tatăl lui Arkan a organizat o petrecere la care i-a invitat pe toți vecinii. Era sărbătorită fiecare victorie a lui Michael Schumacher în Formula 1. În orice caz, Arkan și tatăl lui nu puteau să priceapă cu nici un preț de ce Schumacher concura pentru o marcă italiană, și nu pentru Mercedes.

În Irak, nemții erau priviți, în general, cu simpatie. Uneori asta era de-a dreptul neplăcut. Mulți irakieni opinau că popoarele noastre ar fi tovarășe de suferință. Pentru că americanii au împiedicat atât marșul lui Hitler spre puterea mondială, cât și Irakul în a deveni cea mai puternică națiune arabă, frânându-l decenii la rând prin războaie și embargouri. Nemții erau întâmpinați de multe ori cu un cordial „Heil Hitler!“

Temându-se că și Arkan ar putea avea o astfel de poziție radicală, am evitat să discut despre politică. Mă interesa mult mai mult poziția lui Arkan în ceea ce privește religia.

Era musulman, šiit credincios convins. Eram fascinat de ideea că la vârsta de douăzeci de ani cineva nu bea alcool și nu făcuse niciodată sex. Arkan nu era căsătorit și nici n-avea vreo logodnică. Crescuse într-o familie cu cinci copii și era cel mai mare dintre cei trei fii. Încă locuia acasă. Banii câștigați de la mine îi ducea până la ultimul cent tatălui său. Ne înțelesesem la un onorariu zilnic de 40 de dolari. O sumă frumoasă pentru el.

În mod surprinzător, cu Arkan se putea discuta deschis despre sex. Și nu mi-a luat-o în nume de rau când i-am spus ce cred eu despre o religie care interzice sexul înainte de căsătorie. Arkan mi-a spus că unii dintre prietenii lui se duceau la prostituate ca să aibă primele experiențe sexuale. Erau o grămadă de prostituate în Bagdad. Mi-a povestit cum fusese odată într-o cafenea și o fată îi pusese mâna pe coapsă.

– M-am simțit foarte ciudat, Mister Michael. Înțelegeți ce vreau să spun...

– Și ce ai făcut? am întrebat eu.

– M-am dus acasă, m-am spălat și m-am rugat.

– De ce n-ai...

- Credeți-mă, Mister Michael, câteodată arde un foc în mine. Dar sunt un bun musulman.
- Și cu ce te alegi din chestia asta?
- Când voi pași într-o zi în fața Domnului, și Domnul mă va întreba: „Arkan, ce ai făcut tu în viața ta?“, atunci Îi voi putea răspunde: „Am fost sărac și m-am rugat“.
- Și așa ajungi în Paradis?
- Așa se spune.

L-am găsit pe Philippe în fața ușii camerei mele. Ca să fiu mai precis, l-am găsit culcat în fața ușii. Își pusese sub picioare rucsacul militar și sacul de dormit în spate. Geanta cu laptopul o ținea strâns lipită la piept. Capul i se sprijinea într-o parte de perete. Adormise așa.

Ca să ajung în cameră, a trebuit să-l scol. A durat ceva vreme până când Philippe s-a dezmeticit.

- Suedezii m-au dat afară, murmură el. Pot să dorm la tine?
- Normal. V-ați certat?
- Nu, nu. Dar astăzi de dimineață a sosit o a doua echipă de filmare. Aveau nevoie de loc. Poimâine pot să mă mut înapoi, dar nu mai contează.

Am deschis ușa. Cineva vârase o scrisoare pe sub ea. Era de la directorul hotelului și anunța că prețul camerei se ridică cu cincisprezece dolari începând de mâine datorită facilității suplimentare cu piscina. Trebuia să anunț la recepție până astă-seară dacă păstram camera în noile condiții sau dacă aveam să mă mut. Mi-am luat o cola și i-am dat și lui Philippe una.

- Ce vrei să spui cu „nu mai contează“?
- Plec. Poimâine pleacă niște japonezi la Amman și mă iau cu ei gratis. Sunt falit complet. Nu-mi mai pot permite să stau la Bagdad. De o lună de zile plătesc din buzunar.
- Nu mai ai comenzi?
- *Nix! Nada! Nothing!*
- Și articolul pentru ziarul economic?

- L-am predat. Dar nu vor mereu numai știri din Irak.
- Înțeleg.

Philippe rezistase aproape jumătate de an în Irak. Venise la o săptămână după declanșarea războiului. Prin Kuweit. Mai întâi în calitate de corespondent de război pe lângă armata americană. Apoi s-a desprins de trupă și a ajuns pe cont propriu la Bagdad. După atâta timp cei mai mulți colegi se bucurau că venea vremea să plece acasă, dar el, dimpotrivă, zăcea frustrat pe canapeaua mea. Nu știam prea multe despre viața personală a lui Philippe. Doar că avea o fostă nevastă la Paris și un fiu care era la vârsta pubertății și-l storcea pe Philippe încontinuu de bani. După câte se pare, nu erau multe lucruri care să-l fi așteptat la întoarcerea în Franța.

- Cum ți-a mers cu redacția? întrebă el.

Nu prea voiam să vorbesc despre asta în acel moment. N-aș fi făcut decât să-l deprim pe Philippe și mai tare.

- Bine, am spus. Mă lasă să merg la Sunadi. Primesc și o fotografie.

- Mă bucur pentru tine. Ți țin pumnii. Poți să-mi trimiți și mie un mail, să-mi spui cum merge treaba?

- Sigur.

Ceea ce mi-a trecut prin cap în acel moment avea mai târziu să-mi salveze viața. La vremea respectivă, ideea mi s-a părut totuși foarte neprofesionistă. Era mai curând sentimentală. Perspectiva tristă că prietenia care de-abia începea cu Philippe era pe cale să se termine atât de repede. În plus, am remarcat cât de bine îmi prinsese să am lângă mine pe cineva cu experiența lui. Mi-am imaginat ce ar fi spus Pinochet, dacă mi-ar fi știut gândul. „Ei bine, Bellow, muiere ce ești, nu ai stofă de reporter de criză.“ Să-l ia dracu’ pe Pinochet!

- E ceva ce nu poate suferi amânare la Paris? l-am întrebat eu pe Philippe, deși știam deja răspunsul.

- Normal că nu.

– Ce-ai zice dacă m-ai însoți? Pe cheltuiala mea. Scriem articolul împreună.

– Nu știu, frate! dădu el din cap. E articolul tău. Nu vreau să mă bag.

– M-aș bucura dacă aș avea cu mine pe cineva care cunoaște Irakul așa de bine ca tine. Și, la urma urmelor, erai și tu de față când s-a născut articolul. Hai, că nici cazul Watergate n-a fost descoperit de Bob Woodward singur.

– Trebuie să-ți informezi redacția despre asta, îmi atrase atenția Philippe.

– Prostii! Dacă nu iese nimic din articol, măcar ne-am distrat. Și, dacă iese, nu mai pune nimeni întrebări după aceea. Redactorul-șef zicea oricum că ar fi vrut să-mi trimită un ajutor.

– O să mă gândesc, spuse Philippe.

Dar îl vedem că deja se decisese.

13

La ora unsprezece, echipa era completă, adunată în holul hotelului. Despre fotografă, Olga, nu puteam spune mare lucru. În afară de faptul că era grecoaică, așa cum presupusem. Și că arăta destul de bine. Chipul i se potrivea cu accentul dur grecesc. Avea o față bine conturată, cu un nas foarte drept, buze subțiri și ochi întunecați. Părul scurt, negru ca pana corbului, era pieptănat pe spate. Pe sub tricoul negru se puteau intui umerii delicați, de care atârna un Nikon greu. În jurul șoldurilor purta o centură lată în care se ascundeau filme de rezervă și alte materiale. Alura ei îmi amintea puțin de Trinity din *Matrix*.

Nu era neprietenoasă, dar nici foarte deschisă. Făcea impresia că mai întâi voia să vadă pe îndelete cu cine avea să lucreze. Asculta tăcută în timp ce discutam detaliile călătoriei.

Stăteam la o masă joasă, pătrată. Arkan desfăcuse harta între noi. Se informase printre rude în ce stare se afla șoseaua către nord. În condiții normale, explică el, aveam nevoie de cinci sau de șase ore pentru a parcurge drumul.

– Dar aici, arată el spre un loc unde șoseaua se intersecta cu Tigrul, podul a fost aruncat în aer. Americanii au deviat ruta

provizoriu prin albia râului, dar, dacă se întâmplă să plouă în munți, albia se poate inunda.

– Doar n-o să plouă la începutul lui septembrie, spuse Philippe.

– *Insh'Allah*, spuse Arkan și continuă. Încercuirea americană a Sunadiului începe undeva la cinci kilometri în afara localității. Există puncte de control pe fiecare stradă. Între aceste puncte circulă patrulele zi și noapte. Unchiul meu spune că soldații sunt foarte nervoși.

„Bine că am făcut rost de permisele ONG“, m-am gândit eu. Sunt niște cartele mici, din plastic roșu. Orice altă cale de a ajunge la Sunadi ar fi fost un comando sinucigaș. Cartelele se aflau în fața noastră pe masă și ne legitimau drept membri ai Inițiativei Germano-Austriece pentru Pace în Orientul Apropiat. N-a fost nici o problemă să primească și Philippe una. Purtătorul de cuvânt al organizației ceruse o serie de articole în loc de un singur reportaj. Era o idee bună, părerea mea. În trei zile aveam întâlnire în Basra, la vreo mie cinci sute de kilometri de Sunadi. Trebuia să nu uit să anulez la timp întâlnirea cu pacifiștii.

Mi-a fost rău în timpul călătoriei. Șoseaua se așternea dreaptă ca o panglică și tăia deșertul. Auzisem multe povești de groază. Despre atacuri. Că se trăgea în mașini. Nu trebuia să te lași înșelat de impresia că deșertul era o regiune părăsită de oameni, mă avertizaseră colegii înainte de plecare. Din punct de vedere statistic, era mai probabil să dea ceva peste tine în Bagdad, m-am liniștit eu. Dar, departe de hotelul nostru, cu atmosfera lui familiară, pericolul părea pur și simplu mai real.

Eu stăteam pe locul de lângă șofer, iar Olga și Philippe, în spate. M-aș fi simțit mai bine dacă mi-aș fi pus vesta antiglonț. Dar asta mi se părea mult prea sumbru totuși. M-am uitat la vitezometru. Arkan mergea constant cu o sută la oră. În afară de noi, nu mai erau pe drum decât câteva camioane ruginite. Arkan oprea de fiecare dată când avea ocazia, ca să facă plinul. Nu existau prea multe ocazii. Aproape toate stațiile de benzină

de pe șosea fuseseră bombardate. Combustibilul era vândut de copii sau de bătrâni la marginea șoselei. Înainte să negocieze prețul, Arkan se uita la culoarea benzinei. Cu cât era mai roșie, cu atât mai bine.

În jurul orei trei am ieșit de pe autostradă. Am putut traversa albia râului fără probleme. Acum mergeam pe un drum de țară, care, curând, a început să se unduiască printre dealuri. Nu mai depășeam camioane care zdrăngăneau din toate încheieturile, ci căruțe trase de măgari. Trebuia să fim extrem de atenți, pentru că puteau apărea din senin, de după vreo curbă. Apoi peisajul a devenit mai verde și ceva mai populat.

La fiecare zece, douăzeci de kilometri treceam pe lângă un sat. Într-unul ne-am oprit ca să mâncăm. Restaurantul era murdar. În colț se afla un televizor. Se transmitea o emisiune despre pelerinii de la Mecca. Olga și Arkan au comandat fasole bătută cu lipie, iar eu cu Philippe, pui cu orez. Că să economisească benzină, Arkan nu lăsa aerul condiționat să meargă tot timpul. Eram leoarcă de transpirație. Philippe își exprimă dorința de a bea o bere rece. La început, Arkan nici nu a tradus comanda.

În nici un caz nu voiam să ne apuce întunericul. Cele mai multe atacuri se petreceau la lăsarea serii. De aceea ne-am hotărât să petrecem noaptea în Kajara, locul de unde se trăgea unchiul lui Arkan. Arkan avea adresa unei familii la care puteam înnopta. Am ajuns pe la șase. Familia ne-a primit cu dragă inimă. Locuiau într-o casă simplă, dar spațioasă. Stăpânul casei avea o dantură strălucitoare, din aur. Cu ocazia vizitei noastre, Hassan i-a adunat pe toți vecinii. O oră mai târziu, ne aflam în mijlocul unei mulțimi de copii care țipau, femei învăluite care trângăneau și bărbați grași, toți în jurul unei mese care amenința să se prăbușească sub greutatea bucatelor.

Eram încă sătul de la prânz. Dar ar fi fost o jignire să refuz ospitalitatea gazdelor. Așa că am mâncat până n-am mai putut. Philippe se dădea mare cu cele câteva vorbe în arabă pe care le știa; Hassan îl învăța alte expresii. Una încă mi-o mai amintesc.

Maku flus – „n-am bani“. Arkan a trebuit să ne spună cum i se părea viața cu americanii la Bagdad. În seara aceea am văzut-o pentru prima dată pe Olga râzând. Mi-a plăcut.

Când m-am trezit a doua zi de dimineată, Philippe încă dormea. Patul lui Arkan era gol. Olga dormea alături, singură. M-am strecurat afară. În casă era liniște deplină. Primele raze de soare pătrundeau prin fereastră. Petrecerea noastră de aseară se întinsese mult după miezul nopții. Urmele fuseseră deja îndepărtate.

L-am găsit pe Arkan în fața casei. Stătea cu o găleată cu apă lângă mașină. În primul moment, am crezut că voia s-o spele, pentru că era prăfuită de pe drum. Te-ai fi așteptat la așa ceva de la el. Dar, în loc de asta, Arkan a amestecat apa cu nisip și cu pământ, și a năclăit mașina cu noroi.

– Ce vrea să însemne asta?

– Nu trebuie să se vadă imediat că ăsta e un taxi din Bagdad, nu?

– Înțeleg.

Am băgat și eu mâna în noroi și am început să-l întind pe aripa stângă. Arkan îmi păru gânditor.

– Ce s-a întâmplat?

– M-am mai interesat o dată aseară de Sunadi. Hassan ne-a avertizat să nu mergem acolo.

– Știu. Mulți ne-au avertizat. Din cauza gherilei. Ți-e frică? Vrei să te retragi?

Arkan ezită.

– Nu. Dar ar trebui să ne luăm măsuri de siguranță.

Arkan arată spre un teanc de haine care se afla pe scaunul din dreapta. Am recunoscut modelul unui șal palestinian. Și materialul negru al unei *abaya*, cum purtau femeile musulmane.

– Să ne îmbrăcăm în musulmani? Am dus degetul la tâmplă. Pe asta nu ne-o mai iartă nimeni.

– Măcar cât suntem în mașină.

Arkan luă un bulgăre mare de noroi și îl aruncă pe numărul din spate, cu putere, astfel că săriră stropi în toate părțile.

– Hassan spune că Sunadiul a fost întotdeauna periculos pentru străini. Dar acum, cu atât mai mult, de când a fost înconjurat de americani. Spune că în Sunadi atmosfera e mai degrabă cea de dinaintea unui război.

14

Mi-a rămas o vreme în minte propoziția: „În Sunadi, atmosfera e mai degrabă cea de dinaintea unui război“. Mă gândeam că americanii ar putea lesne mătura Sunadiul, așa cum facuseră cu alte localități unde se aflau membri ai rezistenței. Cu sau fără gherilă. Ar putea intra cu mii de soldați și ar face una cu pământul orice clădire suspectă. În schimb, ei se mulțumeau să închidă Sunadiul și să-l lase în pace. Ciudat.

Cu puțin înainte de Kajara, dispăruseră și ultimele urme de asfalt de pe stradă. Drumul era plin de praf, pietriș și pământ. Mașina se zdruncinase într-atât, încât zdrăngănea din toate încheieturile, de aveai impresia că s-ar fi putut dezmembra în orice clipă. Arkan rămânea relaxat. Asta mă liniștea.

Drumul urca acum abrupt. Pentru prima dată de când eram în Irak, am văzut vegetația schimbându-se. N-aveam habar de botanică, dar, printre palmierii prezenți la tot pasul, se vedeau copaci care aduceau cu cei din pădurile de acasă. Punctul de control al americanilor era situat pe o înălțime, astfel că se putea vedea de la distanță. Arkan încetini până aproape să oprească. Soldații ne observaseră de mult. Unul stătea în mijlocul drumului cu țeava mitralierei îndreptată spre noi.

– Stop! strigă el.

A trebuit să ne dăm jos din mașină pe rând, cu brațele ridicate. Am fost percheziționați în spatele unei bariere din saci cu nisip și sârmă ghimpată. Întreaga procedură a durat un sfert de oră. Apoi a sosit rândul mașinii.

– OK, sunteți curați, strigă soldatul cu mitraliera și lăsă arma în jos.

Era incredibil de tânăr, n-avea nici douăzeci de ani. Pe bărbie avea pistrii și pe buza de sus îi creștea un puf subțire. Ne-a dus câțiva metri în pădure, la șeful micii trupe. Era un negru. De abia dacă împlinise douăzeci și trei de ani. „Davis“ scria pe plăcuța de pe cască: era un sergent. Stătea pe un morman de saci cu nisip și fuma un trabuc subțire. În spatele lui, un tanc. Pe țeava tunului se putea citi: „*The Goodfellas*“.

– Sunteți siguri că vreți să mergeți acolo?

Vorbea lărgind vocalele, așa că de abia îl înțelegeam. Arăta cu degetul mare în direcția Sunadi.

– Da, suntem siguri, am răspuns eu.

Se ridică și ne scrută pe fiecare în parte. Apoi se uită la permisele ONG și la pașapoarte.

– O grecoaică, un francez și un german lucrează pentru Inițiativa Germano-Austriacă, observă el laconic. Și cu el ce e?

Se referea la Arkan.

– El este șoferul și interpretul nostru.

– Nu v-am mai văzut pe aici. Și de inițiativa asta n-am auzit în viața mea. Dar știu că sunt o groază de activiști pentru pace destul de tăcâniți ca să își riște viața în țara asta blestemată. În orice caz, sunteți primii activiști pentru pace care au la ei zece mii de dolari bani gheață, computere, telefoane prin satelit și jumătate de laborator foto. Și ce vreți să faceți în Sunadi?

– Ăăă... îihm... m-am bâlbâit eu, nervos că întrebarea mă prinsese nepregătit.

M-am uitat la Philippe, care își făcea de lucru cu fularul. Deodată a început Olga să vorbească. Ca o moară stricată. Vorbea de cooperarea dintre diversele inițiative pentru pace și Uniunea Europeană. Că eram una dintre mai multe echipe care

documentau situația din Irak. Și că de asta depindea dacă Uniunea Europeană avea să trimită soldați proprii în Irak pe viitor. Ce tâmpenie! Dar Olga era de-a dreptul genială! Când și-a terminat discursul, ne-am primit permisele înapoi.

– N-am nici cea mai vagă idee ce vreți să faceți în Sunadi, spuse sergentul. Dar vă avertizez: odată trecuți de acest punct de control, armata americană nu vă mai garantează securitatea.

Îmi stătea pe limbă să-i spun: „Voi nici pe voi nu sunteți în stare să vă păziți“. Dar am păstrat remarca pentru mine. Două minute mai târziu, stăteam în mașină și așteptam ca soldatul cu pistrui să îndepărteze sârma ghimpată. Arkan accelerează.

– Ai fost de milioane, Olga, am spus eu.

Dădu din umeri și zâmbi.

Intrasem în Sunadi. În acea regiune învăluită de mister, în care nu mai călcase nici un jurnalist. Eram mândru. Dintr-odată aveam sentimentul că nu ne mai putea opri nimic. Însă noi nu facusem nimic altceva decât să trecem de primul obstacol mai serios: un punct de control militar.

Olgăi și lui Philippe încă nu le spuseseam nimic despre hainele arabe. Mi-am dat seama că Arkan se tot uita insistent la mine, pe măsură ce încetineea mașina.

– Oprește acolo, i-am spus eu.

În dreapta se făcea un drum îngust într-un pâlc de palmieri.

– Ce vrea să însemne asta? întrebă Olga.

– Trebuie să vorbim despre ținută, am spus eu.

– Ce ținută? întrebă Philippe.

Le-am spus. Lucrurile erau în portbagaj. Olga părea încântată.

– Dă, să văd!

Și-a aruncat *abaya* pe ea, de parcă făcea asta în fiecare dimineață. Materialul negru cădea până aproape de pământ. Apoi și-a înfășurat vâlul peste nas și peste frunte.

Arkan fluieră printre dinți.

– Ce fluieri? întrebă Philippe. Doar nu se mai vede nimic din ea.

– Un arab, spuse Arkan cu un aer didactic, recunoaște o femeie frumoasă după mișcări.

– Și funcționează întotdeauna? întrebă Philippe amuzat.

– Aproape întotdeauna.

– Și femeile din familia ta poartă vâl? întrebă Olga.

– Numai mama. Surorile mele, cel mult un batic. Pe vremea lui Saddam nu era bine ca femeile să poarte vâl.

Olga își scoase din nou vâlul de pe cap.

– Și ce crezi? E bun vâlul sau nu?

Arkan se intimidă. Întrebarea era incomodă.

– Știți, Miss Olga, vâlul aruncă asupra femeilor un aer de mister.

– Crezi? întrebă Olga. Poate voi, bărbații arabi, ar trebui să vă gândiți cât de misterios este să umbli cu așa ceva la cincizeci de grade la umbră.

Arkan se uită în pământ.

Philippe desfăcuse o *djellabee*, cămașa tradițională arabă, lungă până la genunchi. Era roz. Și mult prea mare pentru el. Am fi intrat amândoi în ea. După ce s-a strecurat în ea, a luat un *kaffiyeh*.

– Hei, Arkan! Ia arată-mi cum se pune ștergarul ăsta de vase în jurul capului!

Zece minute mai târziu, stăteam cu toții lângă mașină îmbrăcați în musulmani. Olga așeză un aparat de fotografiat pe capotă și-l setă pe automat.

15

Sunadi era mult mai mare decât mi-l imaginasem. Nu avea un centru anume. Un orășel, se putea spune. Poate cu zece, maximum cincisprezece mii de locuitori. Era așezat de-a lungul unei șosele, ce se afla într-o stare surprinzător de bună. La intrarea în localitate se înălțau blocuri cu mai multe etaje, ale căror fațade luaseră cu timpul culoarea nisipului adus din deșert de vântul de sud. În balcoane fluturau așternuturi și cămași întinse pe frânghii de rufe răspândite în toate direcțiile.

Am apreciat lungimea șoselei cam la doi kilometri. Cu cât înaintam, cu atât mai mici și mai vechi erau casele. Pe unele fațade se vedea că fuseseră cândva maiestuoase. În oraș existau ceainării și restaurante, un magazin cu rochii de mireasă și un atelier auto cu un semn enorm Mercedes pe acoperiș. Era zi de târg. Pe trotuare negustorii își ofereau legumele și fructele. Pe o tarabă erau păsări vii. Aveau ghearele și aripile legate. Respingător. M-am gândit la câți pui mâncasem deja în Irak. Traficul se împotmolise. M-am uitat la oameni, cum alergau febril printre tarabe. Se țipa încontinuu, pentru că se negociau prețuri. Se prea poate ca percepția mea să fi fost influențată de frica-mi latentă.

Nu puteam spune că mă simțeam extraordinar de bine în *djellabee* și *kaffiyeh*. Mă simțeam stupid. Deghizat. În plus, nădușeam. Se pare că ar fi trebuit să-mi fi scos blugii. Dar atunci aș fi avut impresia că sunt dezbrăcat. În orice caz, camuflajul nostru era perfect. Nu întorcea nimeni capul după o Toyota acoperită de noroi cu patru arabi în ea. De fapt, pe stradă nu se vedea nici o siluetă care să fi adus a vestic. Femeile erau toate acoperite. În comparație cu Bagdadul, Sunadiul îți dădea senzația că timpul s-a oprit în loc.

– Ce fel de oameni sunt ăștia? l-am întrebat pe Arkan. Fanatici religioși?

– În Sunadi sunt numai suniți. Majoritatea fanaticilor religioși sunt šiiti, îmi explică el. Dar oamenii de aici sunt foarte conservatori. Hassan mi-a povestit câteva lucruri despre Sunadi.

– Care Hassan? întreabă Philippe.

– Cel la care am înnoptat, am spus eu. Și ce ți-a povestit Hassan?

– Nu știu dacă sunt adevărate, Mister Michael.

– Nu contează. Povestește!

– Se spune că, odată, l-au legat pe un primar de care erau nemulțumiți de un cal, l-au ras în cap și apoi l-au purtat pe străzi.

– Oameni prietenoși, nu glumă! spuse Philippe.

– Și apoi, continuă Arkan, umblă vorba că cinci oameni ar fi fost spânzurați fără judecată. Fuseseră acuzați că voiau să răpească fete de pe stradă ca să le ducă să se prostitueze la Bagdad. Mai târziu, s-a dovedit că era vorba despre o delegație de la Ministerul Agriculturii.

– Asta nu cred, spuse Olga. Saddam n-ar fi admis așa ceva. Arkan ridică din umeri.

– Chiar și Saddam trebuia să fie atent când era vorba de Sunadi. Aproape toți înalții ofițeri din fostele noastre servicii secrete provin din Sunadi. Țineau Muhabaratul strâns în mână.

Localitatea se termina la un râu, unul dintre multele brațe ale Tigrului. Șoseaua lată traversa râul transformându-se într-un pod de oțel cu o singură bandă de circulație. Arkan

se opri lângă un vânzător de legume. Voiam să-l întrebăm de drumul către clinica lui Lambert. Un camion mare alb veni din stânga și traversă șoseaua. Era un camion american dacă ar fi să ne luăm după forma botului alungit. Așadar, un *truck*. Avea pe puțin zece metri lungime. Remorca era acoperită cu o prelată. Pe laterală scria cu litere mari negre „IGRI“.

– De unde o veni camionul ăsta? am întrebat surprins.

– Precis de la clinică, spuse Philippe. Sau poate merge într-acolo. Hai, să-l urmărim! Calc-o, Arkan!

Am mers de-a lungul râului. Camionul se mișca destul de repede pentru dimensiunile sale. Am trecut pe lângă o moschee, de zidurile căreia atârnau folii mari, transparente, cu steagul american tăiat. Apoi construcțiile au început să se rărească. Printre case se întindeau acum câmpuri.

– Ai avut dreptate, Philippe, am spus. Merge la clinică.

În fața noastră apăruseră cele două turnuri cu acoperișuri roșii. În comparație cu celelalte clădiri, clinica era un palat. Era de departe cea mai mare și mai modernă clădire din toată zona. Camionul frână și viră la stânga, intrând în curtea clinicii. Din mers am văzut că în fața clinicii mai erau parcate încă două camioane albe, identice cu primul. Se auzi aparatul de fotografiat al Olgăi.

– Frumos coteț, fu de părere Philippe.

– Da, am răspuns eu. Din fotografii, nu mi-l imaginasem nici eu așa de mare.

– Aș vrea să știu de ce merg ăștia prin zonă cu camioanele, spuse Philippe. Precis n-au venit acum de la Bagdad.

– Cu siguranță că nu. Lambert povestea că și-a trimis camioanele de acum câteva zile.

În spatele clinicii erau încă ogoare și pajiști. La o oarecare distanță se zărea următorul punct de control al americanilor.

– Și acum, încotro? întreabă Arkan.

– Cred că ar trebui să-i facem o vizită prietenului unchiului tău, acelui Karim Abdul din fotografia cu șantierul.

– Nu e prea riscant? întrebă Olga, punându-ne pe gânduri. De unde știi că poți avea încredere în el?

– Nu știu dacă putem avea încredere în el, dar de undeva trebuie să începem.

În băătura mică a lui Abdul Karim se înghesuiau capre, un măgar și o mulțime de găini, care cotcodăceau agitate. Karim era un bărbat scund, puternic, cu ochi vicleni. Părul și barba îi erau complet sure. Dacă ar trebui să gădesc pe cineva să joace rolul lui Ali Baba într-o piesă de teatru, persoana respectivă ar trebui să arate exact ca el.

Ne-am decis ca, mai întâi, să mergem doar eu și Arkan să vorbim cu el. Philippe și Olga urmau să ne aștepte în mașină. Am parcat ceva mai dosit, în spatele unui coteț din scânduri și tablă ondulată. Ne dezbrăcaserăm de hainele arabe.

Karim Abdul ne-a salutat distant. Cu o înclinare fugitivă a capului a luat cunoștință de salutările pe care noi le transmitem din partea unchiului lui Arkan. Ne-a condus într-o cameră cu pereți de culoare albastru-deschis. Ne-am așezat turcește pe niște perne roșii, care aveau un miros greu. La scurt timp, au început deja să mă doară genunchii. Dar, măcar atât învățasem și eu între timp: nu se cuvenea să-i arăți tălpile celui din fața ta. Aici acest gest este mai jignitor decât arătatul cu degetul. Deasupra ușii am descoperit un portret al lui Saddam Hussein.

Karim Abdul mi-a remarcat surprinderea și a zis:

– Nu trebuie să ne facem gânduri în privința tabloului, traduse Arkan. Saddam sau Bush, nici unul, nici celălalt nu ar schimba ceva în Sunadi. De aceea nu conta că tabloul mai atârna încă acolo. Vrea să știe ce dorim.

Arabii nu prea obișnuiau să treacă atât de repede la subiect.

– Informații, i-am răspuns eu la întrebare.

– Informațiile costă bani, traduse Arkan.

În jurul ochilor vicleni ai lui Karim se formară riduri prietenoase. Se părea că vizita noastră îi făcea plăcere. Mi-a venit

ideea că experiența lui consta în a vinde informații. M-am întrebat dacă era bine sau rău că am dat peste un tip ca el. Dacă era ceva ce uram, asta era să negociez prețuri. Mai ales cu arabii.

– Cam cât câștigă un muncitor la șantierul clinicii? am îndrăznit eu un prim pas.

– Susține că o sută de dolari pe zi, traduse Arkan.

Tipul putea să mintă fără să roșească.

– Și cât ar costa dacă ne-ar povesti câte ceva despre munca lui?

– O mie.

– O mie de dolari! am strigat eu cu o indignare exagerată.

În același moment, mi-a fost clar că Abdul știa sau bănuia cel puțin că era ceva în neregulă cu clinica.

– Spune că o mie a primit și data trecută, zise Arkan.

– Ce vrea să însemne „data trecută“?

Karim Abdul vorbea cu gesturi largi. Arkan îl întrerupse de câteva ori. Apoi traduse:

– Nu suntem primii care se interesează de clinică.

– Cine a mai fost?

– Soldați.

– Americani?

– Da, americani.

– Aș vrea să știu mai exact despre ce e vorba.

– Nu va vorbi decât după ce ne înțelegem asupra prețului.

– O mie e prea mult, am protestat eu.

Karim arboră o mină încordată.

– Zice că nu facem afacerea, spuse Arkan.

– Bine, atunci nu, am zis și m-am ridicat cu greutate de pe pernă.

– Opt sute, a bătut Karim Abdul în retragere când a văzut că mă ridic.

– Trei sute, și tot aveam senzația că e prea mult.

– Cinci sute.

M-am gândit puțin.

– OK, dar numai dacă ne ajută să ajungem la clinică.

Karim Abdul îmi întinse mâna. Era murdară. Când i-am apucat-o, m-a strâns cu putere.

– Zice că are neplăceri dacă ne duce la clinică, spuse Arkan. Zice că vrea trei sute în plus.

Exact aceste trucuri le uram la culme.

– O sută în plus. Nici un cent mai mult, am încercat eu să-mi salvez onoarea de negustor.

Karim Abdul îmi dădu drumul la mână. Șase sute de dolari! Bună afacere pentru el! Speram că și pentru noi.

16

Am mers în curte și i-am adus pe Philippe și pe Olga din mașină. Când m-am întors, în cămăruță miroasea a ceai. În mijlocul camerei se aflau o cană și o tavă cu pahare cu desene aurii. Am mai apucat să văd o fată subțirică strecurându-se afară din încăpere. Fiica lui Karim Abdul, am presupus.

– Este soția lui, mi-a explicat Arkan. Are trei neveste.

Tipului i se potrivea poligamia. Cel puțin acum știam pentru ce îi trebuie banii. Un musulman poate avea mai multe soții atât timp cât le oferă tuturor același nivel de trai.

– Crezi că putem avea încredere în el? am întrebat șoptit.

– Niciodată să nu ai încredere într-un arab, spuse Arkan rânjind.

Cunoșteam zicala. Arabilor le place foarte mult să-i zăpăcească pe străini cu ea. Bineînțeles că îmi făceam griji că Abdul avea să-i ciripească lui Lambert despre noi ca să încaseze dublu. Dar ceea ce mă liniștea era că nu ne întrebaseră absolut nimic despre ce anume ne interesa din clinică.

Soția lui Karim Abdul se întoarse și turnă ceai. Am presupus că n-avea mai mult de șaisprezece ani. Era foarte drăguță. Am văzut cum i-a aruncat lui Philippe un zâmbet. Philippe își drese vocea și se cuibări sub fular. Abdul Karim începu să povestească, iar Arkan, să traducă tot, cuvânt cu cuvânt.

Nemții, adică Lambert și oamenii lui, veniseră în Sunadi încă de dinainte de război. Ca să caute muncitori pentru construcția clinicii. Fusesse mare înghesuială datorită plății bune, în dolari. Nemții n-au părăsit Sunadiul nici pe timpul războiului. Karim Abdul nu putea spune unde locuiau.

– Îi vedeai doar câteodată, pe stradă, când cumpărau alimente. Erau însoțiți întotdeauna de oameni înarmați. Irakieni. Dar nu din Sunadi. Imediat după căderea Bagdadului, a început construirea clinicii. Totul trebuia să meargă repede. Trei luni am trudit în fiecare noapte.

– Era stare de necesitate în Sunadi? am vrut eu să știu.

– Ce stare de necesitate? întrebă Karim Abdul.

– Necesitate medicală. Erau aduși aici mulți răniți din război?

– Răniți? Nu. Nici un rănit. În Sunadi n-au fost lupte.

– Nici în apropiere?

Karim Abdul dădu din cap.

– Un moment.

Aveam la mine rucsacul negru în care țineam documentele. Am scos fotografiile pe care mi le dăduse Lambert și i-am arătat lui Karim Abdul pe copiii cu membrele amputate.

– Fotografiile astea au fost făcute la clinica, nu?

Fără ezitare, Karim Abdul răspunse:

– Nu. La clinică nu există încă pacienți.

– Nu exista pacienți? Dar medici? Medici exista?

– Medici există. Au venit acum o lună. Doi medici din Bagdad. Dar, atât timp cât încă se mai construiește, ei lucrează în oraș. Au deschis un cabinet provizoriu într-un restaurant.

– Și cum arată clinica asta? Sunt paturi? Aparatura medicală? Aparare pentru radiografii?

Karim Abdul dădu din umeri. Apoi numără pe degete.

– Până acum cinci zile, clădirea era goală. Atunci am fost ultima dată acolo. De când s-a terminat acoperișul, nu mai au nevoie de mine.

M-am gândit puțin.

– Arkan, întreabă-l despre soldații de care a povestit mai devreme! Ce voiau să știe despre clinică?

Karim Abdul răspunse pe larg. Arkan mai puse câteva întrebări înainte să traducă.

– L-au interogat aproape două ore. A trebuit să deseneze o schiță a clădirii. Au vrut să știe cine a comandat construirea ei. Și de când. Câți oameni lucrează pe șantier. Și ce naționalitate aveau. S-au interesat în mod special dacă erau și americani.

– Și? Veneau americani?

– Nu?

– Cu cât timp în urmă a fost povestea asta cu soldații?

– Cam acum o lună. Probabil că l-au urmărit de la șantier până acasă.

– Și câți erau?

– Trei. Au venit într-un jeep mare. Unul a așteptat în curte cu mitraliera. Ceilalți doi au vorbit cu Karim.

Acum interveni și Olga:

– Crede că nemții sunt dintr-o organizație de ajutorare?

Karim Abdul dădu din cap.

– Cine altcineva să construiască o clinică? întreabă el.

– Nu ai observat nimic ciudat?

– Nu, în afară de vizita soldaților, nimic.

– Nici un transport ieșit din comun?

– Ce transport ieșit din comun?

Soția lui Karim Abdul trăgea cu ochiul prin crăpătura ușii. Întrebă ceva. El o alungă, făcându-i semn cu mâna.

Ardeam de nerăbdare să vizitez clinica.

– Cum și când putem intra acolo? Să încercăm noaptea?

– În nici un caz noaptea, răspunse Karim Abdul. Veniți peste trei zile. Dimineața.

– De-abia peste trei zile? Și de ce dimineața?

– Peste trei zile e vineri. Orice musulman se duce la moschee pentru rugăciunea de prânz.

– Înțeleg, am murmurat eu.

Trei zile însemnau mult, dar motivația era plauzibilă. Ne-am ridicat și am ieșit. Karim Abdul m-a oprit în ușa ce dădea spre curte, ținându-mă de mânecă. Voia banii. I-am dat două sute de dolari. S-a uitat la mine surprins.

– Arkan, explică-i că îi dau restul când ne duce la clinică.

Karim Abdul protestă. Dar n-am cedat. M-am gândit că patru sute de dolari sunt un motiv destul de bun să nu ne dezamăgească.

– Ce credeți despre el? întrebă Philippe în mașină.

– Habar n-am, am răspuns eu. Ciudat individ!

– Aș putea să-mi imaginez că a lucrat cândva în serviciile secrete, spuse Arkan.

– Cum de ți-a venit ideea asta?

– Felul în care a vorbit cu dumneavoastră, Mister Michael. Ăsta nu e un țaran obișnuit. V-am spus că mulți din Muchabarat veneau din Sunadi. Și legăturile pe care le au oamenii aștia încă funcționează. Nici americanii nu pot schimba nimic în privința asta.

Era după-amiază, și iar ne puneam problema unde să înnoptăm. Am fi putut părăsi Sunadiul și să căutăm un adăpost într-o localitate vecină. Dar să riscăm să ne oprescă soldații americani în fiecare zi? Philippe văzuse un fel de hotel pe șosea, dar Olga zicea că suntem nebuni dacă înnoptăm acolo.

– Dacă ne cazăm acolo, se împrășteie zvonul cât ai zice pește, spuse ea.

Eu tânjeam după apă curentă. Nici nu îndrăzneam să visez la un duș. Dar era, într-adevăr, cel mai sigur lucru să ne găsim un loc în aer liber. Un pâlț des de palmieri, nu prea aproape de râu, ca să ne ferim de țântari. Oricum, aveam echipamentul necesar pentru camping. În afară de mine, și Philippe mai avea un cort. În mai puțin de o oră am găsit un loc. Era într-o pădurice cu palmieri și foioase. Solul era tare și prăfos. Undeva în lături, unde parcasem mașina, era o mica adâncitură. Un loc ideal de dormit, pentru că ne ferea de priviri. De abia când ajungeai direct pe marginea adânciturii ne puteai descoperi.

Ne-am instalat corturile fără probleme. Numai portocaliul tipător al cortului meu, model sirian fabricat la Bagdad, fusese o alegere cam nefericită. În timp ce-l camuflam cu un strat gros de frunze de palmier, mă gândeam cum să ne împărțim locurile de dormit. Mai precis, cum să fac să împart cortul cu Olga.

Olga purta acum un maiou alb cu bretele subțiri. Mă uitam amuzat cum Arkan încerca să furișeze o privire la sânii ei. Avea niște sâni ai naibii de frumoși, cine nu s-ar holba?! A trebuit să recunosc faptul că Olga mă atrăgea din zi în zi mai mult. Nu numai sexual. Și asta. Dar mai era ceva: femeia asta mă fascina. De cinci ani încoace călătorise aproape în toate zonele de război, fotografiase inclusiv în Cecenia, unde fuseseră omorâți destui jurnaliști. Și deocamdată nu o auzisem nici măcar o dată să se laude cu ce făcea ea. Femeia asta mă fascina, ba chiar mai mult: o admiram. Cel mai prost start pe care-l poți avea în materie de femei.

Am stat până noaptea târziu pe nisip în fața corturilor. Era lună nouă, dar cerul era atât de senin, că se putea vedea bine și fără foc de tabără. Eram liniștit că Philippe nu depunea eforturi pentru a-i atrage atenția Olgăi. Am mâncat ton din conservă și am băut bere caldă. Cu puțin timp înainte de plecarea din Bagdad, cumpăraserăm două lăzi de Heineken de la un negustor ambulant.

Tocmai îmi desfăceam a doua cutie de bere, iar Philippe încă mai comenta discuția cu Karim Abdul.

– Dacă Lambert se grăbea atât de mult să construiască clinica asta, spuse el, nu pot să-mi imaginez un motiv mai bun decât că avea nevoie urgentă de ea, ca ascunzătoare pentru operele de artă.

– Da, e foarte plauzibil, am răspuns eu. Dar Karim Abdul a spus că până acum nu au existat transporturi suspecte.

– Pe un șantier vin în fiecare zi tot felul de transporturi. Cum să i se fi părut vreunul suspect?

– Dacă ar trebui să ascund obiecte de artă furate într-o clinică, le-aș împacheta în cutii mari și aș pretinde că sunt

echipamente medicale. Lambert mi-a povestit, de exemplu, că a trimis un echipament radiologic la Sunadi. M-am gândit puțin. Nu putea să ajungă la Sunadi mai devreme de ieri. Dar trebuie să fi trecut mult timp de când au fost aduse primele opere de artă la Sunadi.

– Altfel ce rost ar mai avea eforturile cu clinica, dacă nu servește ca ascunzătoare?

Am ridicat din umeri.

– Poate Lambert o construiește ca să nu i se spulbere acoperirea cu organizația umanitară. Până acum nu i-a scăpat decât o greșeală: mi-a povestit că medicii lui tratează victime de război. Probabil că fotografiile pe care mi le-a arătat sunt făcute la Bagdad.

– Să așteptăm până vedem clinica, spuse Philippe. Și mâine putem să-l trimitem pe Arkan ca pacient la medicii din oraș. Poate descoperă ceva.

Ne-am uitat la Arkan. N-a ridicat obiecții. Am presupus că n-avea nimic împotrivă. Olga își mai deschise o bere. Philippe scoase din buzunarul pantalonilor un pachetel învelit în staniol. Arkan privea curios cum Philippe despacheta un bulgăre cafeniu de marijuana. Când Philippe a început să fărâmițeze bulgărele într-o foiță de țigară, lui Arkan i s-a citit pe față disprețul.

– Trebuie să mă duc la culcare, Mister Michael, spuse el și se vârî în cort fără alte comentarii.

Am rânjit unul la altul. Am inspirat fumul adânc în plămâni, m-am culcat pe spate și mi-am sprijinit capul pe unul dintre rucsacuri. Am văzut constelația Orion. Mi-am imaginat că stelele erau stropi argintii de ploaie și mi-am dorit să pună cineva un CD cu muzica lui Marc Moulin. Olga stătea în dreapta mea. Fața îi era luminată de strălucirea țigării. Privită de jos, părea inabordabilă. Mă întrebam cum ar fi să o sărut. Poate chiar așa fi făcut-o dacă nu era Philippe de față.

După un timp am adormit. Când m-am trezit, era încă întuneric. Un țânțar dădea târcoale urechii mele drepte. Olga și Philippe dormeau într-un cort. M-am târât lângă Arkan.

17

I-am repetat lui Arkan fiecare întrebare. I-am spus la ce detalii trebuia să fie atent și ce să nu spună cu nici un preț. Și anume, că lucrează cu jurnaliști. Nu mi-aș fi dat atâta silența dacă Arkan n-ar fi fost așa agitat. Își tot rodea unghia de la degetul mare al mâinii drepte.

– Închipuie-ți că ai într-adevăr dureri de cap, i-am spus eu, ca să-l încurajez.

– Dacă vrei, o pun pe Olga să-ți ardă una, ca să te doară, glumi Philippe.

Arkan nu era însă într-o dispoziție prea bună.

– Nici un irakian nu merge la doctor doar pentru că-l doare capul, mormăi el îndărătnic.

– Atunci spune că ai diaree de zile întregi.

– Și dacă trebuie să mă dezbrac?

– Te dezbraci, am spus eu nerăbdător.

– Și dacă mă întreabă de ce sunt în Sunadi?

– Atunci spui că ești un nepot de-al lui Karim Abdul și că ai venit în vizită.

– Dar în Sunadi toată lumea cunoaște pe toată lumea.

– Dar ai auzit că doctorii sunt străini.

– Și dacă mă întreabă ceva pacienții?

– Și lor le spui același lucru. Voi, irakienii, aveți o droaie de rude.

Era un mister pentru mine de unde se trăgea nervozitatea lui Arkan. Poate că îi era pur și simplu teamă de doctori. Speram că asta era motivul. Sau poate se simțea depășit de situație. Speram să nu fie așa. Pentru că n-aveam altă soluție decât să ne bazăm pe el.

– O să reușești, zise Olga și-l sărută pe obraz.

Fața, până atunci roșie, a lui Arkan se înroși mai mult.

– Atunci, pornim, spuse el fără tragere de inimă și se urcă în spate în mașină.

Eu și Philippe aveam să-l ducem pe Arkan la cabinet și să-l luăm peste o oră. Ne pusesem iar îmbrăcăminte musulmană. De data asta renunțasem la blugi. Necesita ceva timp de acomodare, dar era lejer și plăcut. Era prima dată după multe zile când nu mai transpiram. Haina purtată de Philippe era atât de roasă, că se putea vedea prin material. Chiloții aveau un model cu crini.

Astăzi nu mai era târg, și orașul era ceva mai gol. Conducea Philippe. Claxona și se îmbulzea ca un irakian. Arkan a coborât. Am mai apucat să-l văd intrând în vorbă cu un tânăr cu un turban pe cap. Apoi a dispărut printre trecători.

– Hai să controlăm zona în timpul asta, propuse Philippe și întoarse mașina.

Am luat-o pe prima străduță, iar Philippe era cât pe ce să calce un măgar. Claxonă, dar animalul rămase pe loc, încăpățânat. Așa că viră la stânga. Străduțele arătau toate la fel. Înguste, murdare, pline de gropi. Am părăsit centrul orașului. Deodată, ne-am trezit, întâmplător, în spatele curții lui Karim Abdul. Mi-a sărit în ochi cotețul de găini.

– Oprește, am spus.

Philippe a lăsat mașina să ruleze până am ajuns la adăpostul unui gard putred de scânduri. A oprit motorul. Trebuia să fim prudenți. Pentru că Abdul Karim avea musafiri.

– Ia să văd, spuse Philippe și deschise ușa.

– Ești nebun! Dacă ne observă!

Am vrut să-l apuc de *djellabee*, dar coborâse deja. După o scurtă ezitare l-am urmat.

În curtea lui Karim Abdul era un Humvee, un jeep militar american foarte lat. Avea o trapă în plafon, iar lângă ea era fixată o mitralieră. Un soldat tocmai se dădea jos din mașină. Își îndreptă mitraliera către noi. Am mai văzut alți trei soldați care-l înconjurau pe Karim Abdul.

– Tare aș vrea să știu ce caută ăștia, am spus eu.

– O să-l întrebăm pe Karim Abdul, spuse Philippe și-mi arată o magazie în curtea vecină. Uite, acolo s-a mai ascuns unul. Prietenului nostru i s-a cam făcut frică.

– Se pare că ne au deja și pe noi în vizor.

– Poți atrage atenția, așa că nu face mișcări suspecte.

– Și ce ar însemna o mișcare suspectă?

Philippe rânji.

– Cum ar fi să te duci la portbagaj și să scoți din el un obiect lung negru.

– Foarte amuzant!

Eram atât de concentrat la soldați, încât nu mi-am dat seama cât de goală era strada pe care ne opriserăm. Asta ar fi trebuit să fie un semnal de alarmă. În Irak nu există cartiere de locuințe în care ziua, în amiaza mare, să nu se audă copii. Casele erau răzlețe; niște cladiri cu doua etaje, nerenovate. În fața noastră era parcat un camion militar sovietic, vechi. De el se sprijinea o bicicletă.

Soldații răcneau ordine. Doi ieșeau din casa lui Karim Abdul. El nu se vedea. A mai apărut un Humvee în curte. Soldații, unul după altul, și-au părăsit posturile și au sărit într-una din mașini. Apoi au demarat.

– S-o ștergem de-aici, spuse Philippe.

– Da, precis ne așteaptă Arkan.

M-am întors către mașină. Atunci am văzut un bărbat ieșind din casa din spatele nostru. Avea un *kaffiyeh* roșu cu alb

înfășurat în jurul capului, în așa fel încât nu rămânea decât o mică fantă pentru ochi. Era în picioarele goale, purta niște șalvari largi, închiși la culoare, și o bandulieră cu gloanțe de-a latul pieptului. În mâna dreaptă ținea o mitralieră, un kalașnikov.

Văzusem multe kalașnicovuri în ultima vreme. Dar nici unul îndreptat către mine. M-am uitat la Philippe. Nu se mișca. Au ieșit alți oameni din alte case. Erau și câțiva băieți printre ei. Nici unul nu părea prietenos. Am numărat șapte kalașnikovuri. M-a străfulgerat prin măduva oaselor când am auzit zgomotul încărcătoarelor.

Prin cap îmi treceau multe scene de groază. M-am întrebat cât de dureros e să mori găurit de glonțul unui kalașnikov. Mi-a venit în minte un articol mai vechi în care scria că proiectilele unui kalașnikov se sfărâmă când pătrund în corp și produc simultan leziuni ale mai multor organe. M-am gândit la momentul în care aveau să descopere că sub *djellabee* se ascundeau doi străini. Ne împușcau pe loc. N-aveam aparate de fotografiat la noi, nici reportofoanele, nici permisele. Nimic din ceea ce ar fi putut să dovedească faptul că eram jurnaliști. Doi străini deghizați în arabi. Nu puteau să creadă decât că eram spioni.

– *Someone understands english?* l-am auzit pe Philippe spunând.

Tipul în șalvari părea să fie șeful. I-a pus lui Philippe țeava kalașnikovului în abdomen. Apoi i-a smuls *kaffiyeh*-ul de pe cap și ochelarii de soare. Ochelarii i-a aruncat pe jos și i-a călcat în picioare. Erau ochelarii mei; îi împrumutasem lui Philippe azi-dimineață. Printre cei prezenți s-a produs rumoare. Mai mult de două duzini de oameni. Fețe întunecate, nerase, cu dinți strâmbi și îngălbeniți. Duhnea a transpirație și a respirație urât mirositoare. Bărbații discutau. Țeava kalașnikovului era încă lipită de abdomenul lui Philippe. Așteptam împușcătura. Îl și vedeam pe Philippe căzând la pământ.

– *English?* întrebă Philippe din nou. *Does anybody understand english?*

– *No english*, spuse șeful.

Făcu semn să-mi scot și eu costumația. Îmi tremurau mâinile. Mi-am desfășurat *kaffiyeh*-ul de pe cap. Imediat cineva îl înșfăcă. Un bătrân. De parcă aș fi pângărit acest obiect de îmbrăcăminte.

– Vorbește în arabă cu ei, i-am șoptit eu lui Philippe.

– Uită de asta! Nu înțeleg o iotă din ce vorbesc ăștia.

Philippe îmi explicase că în arabă există numeroase dialecte. Or, el nu știa decât câteva cuvinte în araba cultă. La țară înțelegeau foarte puțini araba cultă.

– Ce ne facem?

– Stăm liniștiți, spuse Philippe.

Nu părea nici pe departe la fel de înfricoșat ca mine. Dar asta nu avea darul să mă liniștească.

Șeful ne puse la respect. Părea să fi spus ceva de genul să ne ținem gura. Așa că am tăcut. Și am sperat. Acum eram atât de strâns încercuiți, că un tip gras se atinge de abdomenul meu. Din spate, am simțit niște mâini care îmi pipăiau picioarele. Controlau să vadă dacă n-aveam arme. Băieții au urcat în mașina noastră. Au scotocit în torpedou și în portbagaj. Unul a găsit o cutie de cola. Toți ceilalți au încercat imediat să i-o ia.

– *Journalist. Newspaper. Press. TV*, am spus eu.

– *Down America! Down Bush!* vociferă tipul înfășurat.

– *No America! Deutschland, Germany, Allemane.*

– *You America!*

– *No, no!*

Am auzit un șuierat, fără să pricep ce era. Eram sigur că nu urma să mai am parte de-o zi mai de rahat decât asta în toată viața mea. Era, poate, chiar ultima mea zi. Pentru prima dată, am înțeles ce însemna să faci pe tine de frică. Nu mai aveam mult până acolo.

Șuieratul fusese lung și ascuțit. La puține secunde după primul, a urmat al doilea. Dintr-odată, s-au împrăștiat toți. Trei dintre bărbați au sărit în mașina noastră și-au demarat. Philippe lăsase cheia în contact.

Eram paralizat.

– Hei, Michael! Omule! Vino odată!

Vocea lui Philippe îmi răsună în urechi ca din depărtare. Apoi m-a tras în spatele camionului militar. Du-te la adăpost!

– Ce se întâmplă?

– Habar n-am. Poate că e un atac de-al americanilor.

Nu ne mișcam. Aproape că uitasem să respir. Strada era acum la fel de goală ca înainte. Singurul zgomot era cotcodăceala din cotețul lui Karim Abdul. Apoi brusc huruitul unui motor. „Americanii! Vin!“ m-am gândit eu și m-am lipit și mai mult de camion. Dacă se apucau să tragă, eram exact în mijlocul focului. A apărut într-adevăr un jeep. Un Humvee cât strada de lat. Se apropia repede. Geamurile erau fumurii, iar trapa – închisă. N-am văzut nici o mitralieră. Cineva strigă ceva. Am înțeles:

– Băieți, unde sunteți?

– Philippe, am spus eu speriat, ne caută.

– Am auzit.

Când a Humvee-ul a ajuns la zece metri de noi, am rupt-o la fugă. Aproape că m-am împiedicat în *djellabee*. De-abia am apucat să mă țin de umărul lui Philippe. Pe partea dreapta a Humvee-ului se deschisera ambele portiere. O mână mă trase pe mine înăuntru, și o alta, pe Philippe. Am văzut, surprins, două femei și un bărbat. Purtau blugi și tricouri. Bărbatul era la volan, și accelera la maximum. Pe șapca de baseball pe care o avea pe cap se putea citi: „*Be the first to know – CNN*“.

18

CNN nu este un canal de știri. CNN este o fabrică de știri. Sediul central se află la New York, 4 000 de angajați, peste o sută de birouri de corespondență pe toate continentele. În fiecare zi îi urmăresc jumătate dintre telespectatorii americani. În hotelul nostru din Bagdad, CNN-ul închiriasse ultimul etaj cu totul. Camerele 1801–1837. Despre CNN se spune că are o influență atât de puternică la Casa Albă, încât, în timpul războiului din Afghanistan, au încetat bombardamentele când o echipă de cameramani CNN ar fi putut fi pusă în pericol. În plus, bombardamentele se reluau când camerele de filmat ale CNN-ului puteau surprinde imagini spectaculoase din poziții bine protejate.

Se spune că Peter Arnet, acel legendar reporter CNN, care, între timp, a chelit complet, cel care a relatat despre primul război din Golf de pe acoperișul hotelului Rasheed, ar fi rămas în Bagdad cu permisiunea specială a lui Saddam Hussein. Saddam credea că reportajele lui Arnet îi puteau împiedica pe americani să facă Bagdadul praf și pulbere.

Dintre toate poveștile care circulau despre CNN, cel mai mult îmi plăcea aceea în care se spunea că pentru reporterii CNN fusese special adus cu avionul un Humvee al armatei americane. La drept vorbind, mie mi se păruse o legendă. Dar acum vedeam cu ochii mei că nu era așa.

– Mersi, era cât pe ce... am șoptit eu, înainte să-mi recapăt suflul.

Stăteam pe locul din dreapta, lângă femeia care era ceva mai în vârstă. Se vedea clar că ea era șefa. Avea o privire hotărâtă. Părea să se apropie de patruzeci de ani. Avea o față vlăguită, cu pomeți înalți, și păr șaten, lung până la umeri. Mi se părea că o mai văzusem cândva.

– Nu sunteți americani, constată ea pe un ton de parcă ar fi deschis o conservă de ton expirată.

Humvee-ul gonea pe drumul prăfuit. Acul vitezometrului arăta aproape cincizeci de kilometri pe oră. Tipul de la volan se chinuia să evite gropile. M-am uitat curios în jur. Mașina gema de aparatură electronică. Un monitor așezat pe consola centrală arăta o imagine prin satelit. Sunadi văzut de sus. CNN-ul folosea un sistem de navigație ultramodern, la fel ca acela al armatei americane.

– Uau! am murmurat eu impresionat.

Philippe se prefăcu ostentativ plictisit. Nu spusese nici un cuvânt. Nici măcar „mulțumesc“. Mă întrebam ce era cu el. Stătea cu brațele încrucișate pe bancheta din spate. Nici femeia din stânga să nu-l impresiona. Era încă foarte tânără, aproape o fetișcană. Dar extrem de frumoasă. Mai ales ochii migdalați întunecați, cu gene lungi.

– V-am urmărit, spuse șefa. Mare prostie ați făcut! Apoi se întoarse către șofer: Doar ți-am spus, Steve, că băieții noștri n-ar face ceva atât de idiot!

Tipul își dădu șapca de pe frunte și mârâi aprobator.

– Dar cine credeți că suntem? am întrebat eu.

– Ei bine, se putea să aparțineți armatei americane și să aveți necazuri.

Oftă disprețuitoare.

– Nu, într-adevăr, nu suntem din armata americană, am spus eu. Mă enerva atitudinea ei arogantă. Eu sunt Michael din Berlin, iar el e Philippe din Paris.

– Aha, un neamț și un francez. O spunea de parcă originea noastră explica totul. Numele meu este Kelly. Arată spre fată.

Ea este interpreta noastră din Liban, Nadine. Iar el este Steve, cameramanul nostru.

Sincer vorbind, mie CNN-ul mi se părea un post de rahat. Mai puțin Larry King, care ar trebui să renunțe, la un moment dat, la șmecheria cu bretelele. În rest, toată echipa de reporteri era dezechilibrată și ostilă. Precis directorii de la CNN se bucurau de orice război pe care-l declarau americanii. Războiul asigură creșterea audienței. Cu toate astea, și eu dădeam mereu pe CNN. Pentru că nici un post din lume nu transmitea imagini mai bune. Reporterii își riscau pielea pentru asta. Acum eram sigur că o mai văzusem undeva pe Kelly. Pe ecran. Era unul dintre acei reporteri CNN duri, tipici.

În fața noastră apăru râul. Am virat la dreapta și am mers de-a lungul apei.

– Aici nu ne mai pot ataca, spuse Steve.

– Nu e riscant să mergi prin Irak cu un jeep militar american? deschise Philippe dintr-odată gura.

Se silea să vorbească cu accent franțuzesc cât mai pronunțat.

Kelly a luat ca atare remarca și i-a răspuns plină de venin:

– Cu siguranță este mai puțin riscant decât să umbli în costumația asta ridicolă.

Și trase cu doua degete de *djellabee*.

– Cum se face că ne-ați văzut? am încercat eu o direcție împăciuitoare.

Kelly arată spre un deal aflat departe în spatele nostru.

– Eram acolo sus. Steve voia să înregistreze niște imagini cu panorama.

– Asta înseamnă ca ne-ați filmat?

Steve rânji. Dinții lui albi formau rânjetul tipic american.

– Dacă vrei, poți să vezi înregistrarea, spuse el.

– Nu, mulțumesc.

Nu îmi ardea de asta.

– Ce faceți în Sunadi? întrebă Kelly.

Nu se punea problema să spunem adevărul. În orice caz, nu întregul adevăr.

– Suntem jurnaliști, ca și voi, am spus eu.

– Presă?

Am dat din cap afirmativ.

– Philippe este jurnalist independent, iar eu lucrez pentru un ziar berlinez.

– Și la ce articol lucrați?

– Gherila, spuse Philippe.

– Da, gherila, am confirmat eu. Și, după cum ați putut vedea, tocmai luam primul interviu.

Voia să fie o glumă.

Kelly nu râdea. Avea o mină sceptică.

– Sunadi este o zonă interzisă jurnaliștilor. Cum ați reușit să treceți de punctele de control?

Înainte să pot răspunde la întrebare, Philippe le aruncă:

– Secret profesional!

Intervenii o pauză incomodă. Nici mie nu-mi era simpatică deloc Kelly asta, dar Philippe chiar trebuia să fie atât de agresiv? Steve opri. Își încrucișă brațele peste piept. Bicepsii îi arătau ca niște ghiulele. Toți cameramanii americani pe care îi întâlnisem până atunci arătau ca umflați cu pompa.

– Nu cred povestea asta cu jurnaliștii, spuse Kelly dând din cap. Așadar, cine sunteți?

– Ce vă privește pe voi?

Philippe era într-adevăr un catâr.

– Cred că ai putea fi un pic recunoscător, se răsti Kelly. La urma urmelor, v-am salvat fundul.

– Nu v-am cerut ajutorul. Dar voi, americanii, se pare că nu știți altceva decât să vă băgați nasul peste tot, nepoftiți.

Pentru o clipă, am crezut că Kelly avea să-l cârpească pe Philippe, dar s-a stăpânit.

În acest punct, luă sfârșit primul nostru contact direct cu CNN-ul.

Philippe se dădu jos din Humvee, trânti portiera și se depărta cu pas apăsător. Înainte să mă duc după el, am spus o propoziție care era nu numai de prisos, ci și falsă:

– Nu asta vrea să spună.

Kelly își păstră calmul.

– Ne mai vedem.

Apoi Humvee-ul a demarat în trombă.

Nu eram prea departe de corturile noastre. După o bucată de mers începuse să se vadă pâlcul de palmieri. Philippe aproape că alerga. Își ridicase haina până la genunchi. Brusc, mi-am adus aminte de Arkan. La dracu'! Uitasem complet de el. Era trecut de douăsprezece. Aștepta deja de o oră, și precis se afla în pragul unei crize de nervi. Dar cum să-l înștiințăm fără mașină?

L-am întrebat pe Philippe:

– Ai vreo idee?

– Nu, mormăi el. Dar nu-ți face griji! Găsește el drumul înapoi!

– Doamne! Când mă gândesc că trebuie să-i spunem ce s-a întâmplat cu mașina!

– O găsim noi...

– Du-te de aici! Doar nu crezi asta?!

– Totul e o chestiune de bani, spuse Philippe dând din umeri. Mergem mâine-dimineață direct la Karim Abdul. La urma urmelor, vecinii lui ne-au șutit căruța. Organizează el o recuperare.

Am fluturat din *djellabee* ca să intre ceva aer proapsăt pe dedesubt.

– Ce crezi? Tipii ăștia chiar erau din gherila din Sunadi?

– Nu știu. În Irak, oricine are un kalașnikov. Așa cum, la noi, oricine are un aspirator. În afară de asta, știm că ăștora din Sunadi nu le plac străinii.

Philippe dădu cu piciorul într-o sticlă goală de plastic, trimițând-o în tufișuri. O pasăre se sperie.

– A, de tipii ăștia nu-mi fac probleme, spuse el. Mai multe griji îmi fac din cauza celor de la CNN. Știi cine era?

– La cine te referi?

– Păi, la Kelly.

– Fața îmi e cunoscută. Dar nu-mi amintesc numele de familie.

– Taylor. Kelly Taylor. E vedetă la CNN. Un adevărat *Top Gun*. Și o jigodie.

– De unde știi?

– Există o grămadă de povești despre Kelly Taylor. N-am auzit de nici un coleg care să o sufere. Asta calcă peste cadavre. Sau cum crezi că ar trebui să fii, ca să faci carieră la CNN?

– Până una, alta, ne-a salvat viața.

– Ei, pe dracu'! Chiar crezi că tipii ăia ne-ar fi împușcat în mijlocul străzii?

Am ridicat din umeri.

– Poate că nu ne-ar fi împușcat. Dar poate ne răpeau, ce știu eu, e posibil. În Bagdad se întâmplă asta în fiecare zi.

– Dar aici nu e Bagdad.

– Hmm. Aproape că mă jenam că îmi fusese atât de teamă. Și de ce îți faci griji din cauza celor de la CNN?

– Cred că și ei lucrează la același articol ca noi.

– Niciodată!

– Ei bine, gândește-te un pic! De ce se îndoiește Kelly că suntem jurnaliști?

– Habar n-am!

– Pentru că își imaginează că suntem dintre oamenii lui Lambert.

– Și de ce ar crede asta?

– Pentru că ești neamț. Și pentru că am reușit să pătrundem în Sunadi. După cum știi, asta nu reușesc decât membrii organizațiilor umanitare.

– Și cei de la CNN au reușit.

– A, dar cu siguranță își închipuie că sunt singurii capabili de așa ceva. Sunt sigur că îl urmăreau pe Karim Abdul. Sau îi urmăreau pe soldații americani. Și la început Kelly a crezut într-adevăr că suntem din armata americană. Ca observatori sub acoperire, sau așa ceva. Se poate. Philippe scuipă pe jos. Doar nu-i crezi că filmau panorama.

– De ce nu? am răspuns eu și fluturând din *djellabee*. Cred că tu vezi fantome, Philippe. Aiurezi de la căldură. Sau de la „iarbă“.

19

Olga era furibundă. Își înfipsese mâinile în șolduri și de abia se stăpânea să nu urle la noi. Îmi plăcea și mai mult așa energică. Dispărusem aproape trei ore.

– Am înnebunit de grija voastră, spuse ea. Și unde e Arkan? Și mașina?

I-am povestit pe scurt.

– Ceee? L-ați lăsat pe Arkan în Sunadi? Cum ați putut face una ca asta?

– Și ce era să facem? întrebă Philippe. Să-l luăm pe jos?

– În orice caz, sunteți total idioți să umblați fără interpret.

– Ce tot spui? am zis eu. Dar avea dreptate. După ce o pățești, devii mai ager. Mă simțeam ca un cretin.

La lăsarea întinericului a apărut, în sfârșit, și Arkan, epuizat. Mersese pe jos tot drumul și era cu nervii la pământ. Fierseam tăietei pe aragazul de voiaj. Arkan a înfulecat imediat trei porții cu ketchup. Pentru noi n-a mai rămas aproape nimic. Nici nu-l puteam privi în ochi de remușcare. Bineînțeles că nu ne-a făcut nici un reproș. Respectul față de „Mister Michael” nu-i permitea acest lucru. Dar cred că-i venea să plângă că Toyota lui, îngrijită cu atâta dragoste, mirosind a vanilie, se afla

acum în mâinile unor barbari cu kalașnikovuri. I-am promis în fața lui Alah că mâine aveam să mergem direct la Karim Abdul și că eram gata să plătesc orice sumă pentru a-i recupera mașina. Arkan mă privea cu îndoială.

Colac peste pupăză, vizita lui la doctori nu adusese nici o informație în plus. În afară de Arkan, singurul pacient de la cabinet fusese o bătrână. A aflat că medicii erau din Bagdad, unde lucraseră la fostul Saddam Medical Center. Amândoi îl ridicau în slăvi pe Lambert ca fiind binefăcătorul lor. Nu existau nici cele mai mici indicii că ar fi fost amestecați în vreo manevră suspectă.

– Și, întrebă Philippe, cum a fost consultația?

– Nu-l mai lua peste picior pe Arkan, îl repezi Olga.

– Vorbesc serios.

Arkan îl privi neîncrezător.

– Le-am spus că am crampe la stomac. Au vrut să-mi facă o injecție. Dar m-am împotrivit. Apoi am primit tablete.

– Ai fost grozav, spuse Olga și-l bătu ușor pe genunchi.

Philippe mai desfăcu trei beri. Am avut o zi „de rahat“. Bine macar că nu se întâmplase ceva mai rău. Apoi ne-am gândit ce ar trebui să facem dacă tipii de la CNN erau într-adevăr pe urmele aceleiași povești ca și noi.

Philippe se enervă din nou. După câte povestea, Kelly Taylor n-avea degeaba renumele de jigodie. Erau o serie întreagă de povești urâte despre ea. Probabil că nu erau toate adevărate, dar dacă măcar jumătate dintre ele erau... Se spunea că în Afghanistan închiriasă un hotel întreg cu optzeci de camere numai pentru ea. Numai ca să împiedice alte posturi de televiziune să transmită relatările. Hotelul respectiv era singurul din zonă unde exista curent electric și semnal prin satelit.

– Ai fost și tu acolo? a întrebat Olga neîncrezătoare.

– Nu, recunosc Philippe. Dar prieteni buni de-ai mei au suferit din cauza asta.

– Eu cred că, pur și simplu, ai ceva împotriva americanilor, spuse Olga. Așa, în general. Doar ești francez.

– Da, și? Pur și simplu nu-mi plac. Sunt atât de... diferiți.

– Ce înseamnă „diferiți“? întrebă Olga iritată.

– Ați auzit vreodată un coleg american luând un interviu?

Astea nu sunt interviuri, ce fac ei, sunt interogatorii. Philippe își luă un accent american, de mestecat gumă: *Name? Age? Profession? Guilty or not guilty?*

– Ei, hai, că și tu exagerezi! am spus eu.

– Ba deloc! Uită-te și tu cum dau buzna aici! Noi încercăm să trecem neobservați, ne îmbrăcăm cu *djellabee* d-astea ridicole. Și ei? Se plimbă ca pe tarla într-o caleașcă a armatei. Sunt nebuni de legat!

– Bine că ești tu normal, spuse Olga și-l trase pe Philippe de fular.

– Încetați odată! am intervenit eu. Nu știm dacă sunt pe urmele lui Lambert. Poate că lucrează la un cu totul alt articol și nu-i vom mai vedea niciodată. Nici nu pot să-mi imaginez că au aflat de poveste. Cum ar fi putut?

– Ei bine, printr-o întâmplare idioata, spuse Philippe. La fel ca tine.

Ziua urmatoare a început, după cum promisesem, cu operațiunea „Recuperarea mașinii lui Arkan“. Sincer vorbind, mă îndoiam că aveam s-o mai vedem vreodată. Philippe se enervă din cauza suspiciunilor mele.

– Trebuie să te descurci în astfel de situații când lucrezi în Irak, spuse el.

Bine. Dispoziția lui Arkan era deplorabilă. Se plângea de bășicile de la calcâie. De la mersul de ieri. Eu găseam că nu arătau chiar așa de rău. Dar se pare că lui Arkan îi plăcea să fie oblojit de Olga cu plasturi și cu delicatețe.

Aveam o oră bună de mers până la Karim Abdul. Pentru că îmbrăcămintea noastră araba era incompletă, după atacul din ziua precedentă, ne-am hotărât să renunțăm de tot la ea. Mie îmi convenea. Soarele se înălța încet deasupra orizontului, dar

temperaturile erau încă suportabile. Am mâncat câțiva biscuiți la micul dejun și am pornit.

Pe drum, ne-a ieșit în cale un tractor. N-am încercat să ne ascundem. Țăranul bătrân nici nu s-a uitat la noi. La opt fără zece am ajuns în ograda lui Karim Abdul, unde cotcodăceau găinile neliniștite. Lângă ușă dormea o pisică. Ca să suni, trebuia să tragi de o sfoară. Clopoțelul din casă se auzea clar. Pisica o luă la fugă. După o jumătate de minut, am mai sunat o dată. Mi-am lipit urechea de ușă. În spatele ei nu se mișca nimic.

– Rahat! Nu e acasă, am înjurat eu.

– Să sperăm că n-a dispărut de tot, spuse Arkan. Poate că are probleme de când au venit ieri soldații la el.

– Îi datorez câteva sute de dolari. Precis n-ar renunța la ei, nu-i așa?

– Ei, asta vom vedea mâine, spuse Philippe.

Ne-am întors în tabără și ne-am petrecut restul dimineții acolo. Era enervant să nu poți face nimic. M-am retras în cort ca să nu-i contaminez și pe ceilalți cu proasta mea dispoziție. Atmosfera era deja tensionată. Mi-am scos Tetrisul din bagaj și am jucat o rundă. Tocmai umpleam cel de-al patruzecilea rând cu cărămizi, când a strigat cineva de afară.

– *Good morning!*

M-am întrerupt, jocul a piuit și pe ecran mi-a aparut *game over*. M-am strecurat afara din cort și l-am văzut pe Steve. Stătea pe marginea adânciturii și-și arbora rânjetul alb american.

– Mișto ascunzătoare, strigă el.

– Țsta e unul dintre tipii de la CNN? întreba Olga.

Am dat din cap.

– Pare drăguț.

Philippe își dădu ochii peste cap.

Dintr-un salt, Steve își propulsă corpul athletic spre noi.

– N-a fost deloc ușor să vă găsim. Îi întinse mâna Olgai. Bună! Eu sunt Steve.

– De unde ați știut că... am început eu.

– V-am urmărit ieri. Nu erați greu de observat în costumația aia.

Steve se întoarce căutând ceva cu privirea. Kelly se agățase de o creangă pentru că nu putea coborî panta alunecoasă.

– *Merde!* înjură Philippe încet.

– Termină! șuiera Olga.

– Și ce vreți de fapt? am întrebat eu când Kelly a reușit să ajungă la noi.

– Să vă facem o propunere. Ca între colegi, răspunse ea.

– Parcă nu ne credeai că suntem jurnaliști.

Kelly își scutură praful de pe blugi.

– V-am ascultat o vreme. Știm că sunteți jurnaliști. Dar nu lucrați la un articol despre gherilă.

Philippe își încrucișă brațele peste piept.

– Ne-ați spionat, carevasăzică!

Kelly îl ignoră.

– Cred că lucrați și voi la același lucru ca noi. Și vrem să vă propunem o colaborare.

– O colaborare? repetă Philippe. Cu voi? Și despre ce anume ar fi vorba?

Acum Kelly ezita. Nu era sută la sută sigură că povestea ei era și a noastră. Așadar, nu ne putuseră asculta prea mult timp.

– Există această organizație germană de ajutorare... spuse ea vag.

– Da, și? întrebă Philippe.

Kelly trase aer în piept.

– Credem că această organizație este o acoperire pentru furtul unor obiecte de artă.

M-am uitat la Philippe, apoi la Olga.

– Consiliu? am întrebat eu lapidar.

Olga dădu din cap.

– Hai, Philippe!

Îl trase de mânecă.

Am intrat în pădure. Discuția a început de unde o lăsasem cu o zi înainte. Philippe a luat-o imediat razna.

– Niciodată nu m-aș băga cu Kelly Taylor, spuse el. Ne fraieresc pe față. Vrea articolul pentru ea. Puțin îi pasă de un mic cotidian german.

– Nu suntem un mic cotidian german, am protestat eu.

– Bine, atunci un mare cotidian german. Și de-aia nu mai poate ea!

– Hmm.

– Să colaborezi cu americanii! Asta nu poate să iasă niciodată bine.

Olga se înfurie.

– Nu începe iar! Ar fi nebunie curată să ducem aici, departe de civilizație, un război al concurenței. Cred că oferta acestei Kelly este cel mai bun lucru care ni se putea întâmpla în situația de față.

– Știi de ce ne fac această ofertă? întrebă Philippe iritat. Pentru că nu pot avansa. S-au împotmolit. Au nevoie de noi.

– Da, și? Nici noi n-am ajuns prea departe. Precis știu multe lucruri care ne-ar putea ajuta. Și, în plus, ei au reușit să nu-și piardă mașina...

– Eu nu urc în ținta asta mișcătoare, spuse Philippe.

– Știți ceva? Mă enervați, am izbucnit eu. Cred că Olga are mare dreptate. Ar fi într-adevăr o tâmpenie să ne înfruntăm aici cu ei. Eu sunt pentru colaborare.

Philippe pufni.

– Mă rog. Dacă așa ați hotărât... Dar o să ne bagăm unghia în gât! O să vedeți!

20

Singurul dintre noi care părea să se bucure de noua situație era Arkan. Când i-am prezentat-o pe dulcica Nadine, a uitat imediat de Toyota lui furată. Radia tot și s-a făcut roșu ca racul. I-a făcut lui Nadine ceai și a scos ca prin minune, de nu știu unde, un pachet de biscuiți cu marmeladă. Probabil că biscuiții erau dintr-o rezervă personală. Mie nu-mi oferise niciodată unul. I-a așezat cu mare grijă pe o farfurie de plastic. Pentru un musulman, se mișca foarte repede.

Era aproape de prânz. Am hotărât să ne stabilim baza comuna în tabara noastră. Colegii de la CNN petrecuseră ultimele nopți în Humvee. Pe bancheta din spate putea dormi întinsă o singură persoană. Toți trei se văitau de dureri de spate. Corturile noastre erau destul de mari pentru a se culca într-unul bărbații, iar în celălalt, femeile. Din punctul de vedere al echipamentului tehnic, colaborarea cu CNN era un câștig pentru noi pe toate planurile. Pe lângă sistemul de navigație prin satelit și un aparat cu infraroșu pentru vizibilitate pe timp de noapte, colegii aveau chiar și acumulatori solare cu care computerul și telefoanele prin satelit puteau funcționa.

În afară de asta, ni s-a diversificat și meniul, datorită proviziilor din armata americană. Le-am încercat la prânz. *Ready-to-eat*

se numeau pachetele cu hrană bogată în proteine și vitamine. Existau mai multe arome: spaghetti bolognese, pui, chilli cu carne. Cea cu aromă de pui mirosea a șosete nespălate. În rest, mâncarea nu era rea. Steve s-a arătat foarte entuziasmat de rezerva noastră de Heineken. Kelly a anunțat mândră că ea, de obicei, nu bea alcool.

– Și probabil că, de obicei, nici nu se prea f... aruncă Philippe în șoaptă, înveninat.

După masă, Kelly s-a așezat lângă mine. Și-a pus un carnet de notițe pe genunchi și m-a luat cu o expresie colocvială americană, pe care n-o cunoșteam. Ceva de genul „Hai, jos chiloții, arătați-ne ce aveți!” Discuția a început cu o târguială îngrozitoare. Tu îmi spui ceva, îți spun și eu ceva. La un moment dat mi s-a părut așa o tâmpenie, că am rezumat situația actuală. Am început cu profesorul Flemming și cu suspiciunea lui că operele de artă ar fi fost într-adevăr furate. Apoi i-am povestit despre IGRI, despre Lambert, clinică și Karim Abdul, care promisese să ne ducă la clinica. Abia spre sfârșit am amintit și de discuția la care trăseseam cu urechea în baia turcească și de bâlbâiul pe care-l mituisise Lambert.

– Mă gândeam eu, spuse Kelly.

– Ce te gândea?

– Cum reușește Lambert să scoată toate lucrurile din țara. Vreau să spun că nu e ceva ce se poate ascunde cu una, cu două. Statui, tablouri și toate prostiile alea antice. Precis că lucrurile sunt împachetate cu grijă, ca să nu se strice nimic. Au nevoie, măcar în parte, de lăzi enorme. Tipul ăsta pe care l-a mituit lucrează cu siguranță la Națiunile Unite. Probabil că treaba lui este să ambaleze marfa.

– Și cu ce-l ajută asta pe Lambert? întrebă Olga.

– O cutie cu sigiliul Națiunilor Unite nu poate fi deschisă de vameși. Exact ca bagajul diplomatic. Cu un astfel de sigiliu, Lambert poate trece marfa liniștit prin toate granițele, până în Germania.

– Da, asta e licența pentru trafic, am spus eu.

– Exact. De fapt, sigiliile au fost introduse ca organizațiile umanitare să evite așteptările lungi la vamă. Și asta îi mai înlesnește ceva lui Lambert. Cel mai rapid și mai sigur drum pentru a ieși din Irak trece prin Siria. Imediat după război însă, granița cu Siria era închisă. Precis vă amintiți asta. Se temeau că Saddam și fiii lui puteau să o întindă la Damasc. În perioada aceea puteau trece granița numai camioanele care transportau mărfuri cu sigiliul ONU.

– Cât spuneai că plătește Lambert la o livrare? întrebă Steve.

– La început trebuie să fi fost zece mii. Și, când tipul a vrut să iasă din afacere, Lambert a ridicat suma la cincisprezece mii.

Kelly fluieră printre dinți.

– S-o fi adunat o sumă frumoasă. Ați încercat să dați de tip?

– Nu, n-aveam nici o idee unde să-l caut.

Kelly îți luă pixul.

– Cum îl chema?

– Gröber. Am spus pe litere. Pe o-ul din mijloc sunt două puncte.

Cu asta, CNN-ul știa tot ce știam și noi. M-am gândit îngrijorat un moment dacă nu cumva Kelly ne audia doar. Dar apoi povesti la rândul ei, fără alte îndemnuri, cum dăduse ea peste poveste. Totul începuse când a vrut să filmeze comoara de la Nimrud. Cum au scos-o soldații americani din subsolul inundat al Bancii Centrale. Spre mirarea ei, armata a refuzat-o. Chipurile, civilii nu aveau voie să intre în sediul Băncii Centrale. Cică era prea periculos. Clădirea stătea să se prăbușească. Și oricum nu i-ar fi lăsat pe jurnaliști în preajma unei comori atât de prețioase, din motive de securitate. Asta i-a trezit lui Kelly suspiciunile.

– Vreau să spun că CNN-ul a avut instalate camere de luat vederi pe tancuri pe tot timpul războiului, spuse ea. Am însoțit *special forces* în misiuni. De ce, deodată, a devenit așa de complicat să filmăm transportul câtorva lăzi? Două săptămâni mai târziu, am repetat cererea. Ne-au refuzat iar. Chipurile, comoara fusese predată restauratorilor care voiau să cerceteze pagubele într-un loc secret. Am un informator la cartierul

general ONU. Voiam să aflu de la el ce e cu toată secretomania asta. Mai întâi, a ocolit subiectul. Dar, după două săptămâni, m-a sunat și mi-a propus să ne întâlnim. Asta se întâmpla cu o zi înainte de a fi mutat, cu toată imunitatea lui, în Kuwait. Mi-a dat întâlnire într-un restaurant de pe Tigru. Atunci am aflat că era ceva putred în toată povestea.

– Și ce *anume* e putred? am întrebat eu, după ce Kelly s-a oprit din povestit.

Am simțit că acum își măsura fiecare cuvânt.

– Mi-a dat niște documente.

– Putem să le vedem și noi?

– Sunt în mașină.

– Ia ascultă! se amestecă Philippe în discuție. Se putea ușor sesiza că era nervos. N-avem chef să vă smulgem fiecare cuvânt cu cleștele. Michael a povestit tot. Acum e rândul vostru. Deci despre ce documente e vorba?

Kelly îl privi plictisită.

– Mă dă să le aduc.

Steve se ridică imediat, dar pleca numai după ce Kelly îi făcu semn cu capul.

Documentele erau într-un dosar subțire cartonat. Erau numai trei pagini. Toate aveau ștampila cu observația *just for internal use*. Philippe și Olga se uitau peste umarul meu în timp ce le răsfoiam.

– Citiți mai târziu în liniște, spuse Kelly. De fapt, nici nu e cine știe ce în ele. Este o informare internă către Departamentul de Presă al Armatei Americane conform căreia orice cerere de a filma în muzee sau obiectele de artă reapărute, inclusiv comoara de la Nimrud, trebuie refuzată. Fotografii și camera-manii deosebit de insistenți trebuiau liniștiți cu oferta de a zbura cu patrulele în elicoptere de luptă deasupra Bagdadului. De fapt, interesantă e numai notița de pe ultima pagină.

Descifram cu greu scrisul. Kelly îmi luă hârtia din mână și citi cu voce tare:

– „Felicitări pentru instinct, domnișoară Taylor. Sunteți singura care n-a crezut povestea cu comorile picate din cer. Prea mult nu știu nici eu. Poate numai că armata americană e în investigații febrile cu ajutorul CIA-ului. Se presupune că în poveste e implicată o organizație non-guvernamentală europeană. Am auzit de mai multe ori rostit numele de Sunadi. E o localitate în nord. Dar fiți cu băgare de seamă. Se prea poate ca nu orice soldat american pe care îl întâlniți în timpul cercetărilor să vă fie prieten“.

Notița era semnată cu Good luck and best regards, P.

– Ce vrea să spună, că se poate ca unii soldați americani să nu vă fie prieteni? a întrebat Olga.

– Nici noi n-am înțeles, răspunse Steve. Și eu am fost în armată înainte. Un fost camarad de-al meu, locotenent, e în unitatea care a izolat Sunadiul. Am vorbit cu el. Spune că au ordine stricte să nu intre în Sunadi. Se pare că superiorii încercă să evite să mai cadă victime dintre oamenii noștri din Irak.

– Și ce-au avut soldații cu Karim Abdul? întreabă Philippe.

– Tocmai asta voiam să spun, zise Steve. Locotenentul susținea că oamenii ăștia nu erau din unitatea lui. Umblă zvonuri că forțele speciale acționează de săptămâni întregi în Sunadi. Cu ce misiune, nu știa nici el. Presupunem că oamenii de ieri erau din forțele speciale. I-am observat din întâmplare și i-am urmărit. Apoi am văzut cum ați fost atacați. Sunt ferm convins că și soldații ăștia caută comorile furate.

Se făcu o mică pauză.

– Asta e chiar tot ce știți? întreabă Philippe.

– Da, asta e tot, întări Kelly. Din păcate.

M-am uitat la Steve, pe care înclinam să-l cred mai degrabă decât pe Kelly. Aprobă din cap.

21

A doua zi am ajuns la Karim Abdul pe la unsprezece și ceva. Arkan vomitase de dimineață de două ori și rămăsese la corturi. Îi era chiar rău. Zicea că i se trăgea de la tabletele pe care i le daduseră doctorii lui Lambert. Philippe i-a luat locul ca șofer. De aceea, nu avea să vină cu noi la clinică. La urma urmelor, nu puteam lăsa Humvee-ul la vedere. Destul de prost dispus, Philippe ne-a lăsat la Karim Abdul și s-a întors în tabără. Îl puteam găsi oricând pe telefonul prin satelit al lui Kelly.

Karim Abdul stătea în ușa casei și țopăia nerăbdător de pe un picior pe altul. O femeie vădit mai în vârstă, probabil ce-a de-a treia nevastă, căra doi saci prin curte. Ma gândeam ca va protesta când se va trezi cu cinci oameni. Dar n-a zis nimic. Steve avea camera de luat vederi, iar Olga purta pe umeri ambele aparate de fotografiat Nikon. Înainte de a intra în casă, Kelly și Nadine se prezentară. Prima întrebare a lui Karim a fost: „Unde v-ați lăsat mașina?”

După rânjet, am văzut că știa ce se întâmplase.

– Întreabă-l cât ne costă să recuperăm mașina, am rugat-o pe Nadine.

– Dar, vă rog, nu se vorbește despre afaceri în pragul ușii, răspunse el și ne conduse în cămăruța cu portretul lui Saddam.

Trebuia să sărim cu cinci sute pentru mașină. Când m-am plâns de preț, Karim ne-a zis:

– Sunt oameni periculoși cei cu care trebuie să negociez. Ați văzut și voi doar!

– Sunt vecini, am spus eu.

– Am vecini periculoși, răspunse el.

Ne-am înțeles la trei sute de dolari, ceea ce era mult mai puțin decât mă așteptasem eu. Speram doar ca din mașină să mai fi rămas jumătate din ce era. Karim Abdul îmi promise că aveam să recăpătăm mașina chiar în ziua aceea.

– *Insh'Allah*, bineînțeles. Așa cum vrea Dumnezeu.

Până la rugăciunea de prânz mai era ceva timp.

– Ce soldați erau ăia de ieri? m-am interesat eu.

Nadine nici nu apucă să traducă întrebarea, că imediat Karim Abdul izbucni:

– Voiau să mă ducă la închisoare la Bagdad.

Își ieșise cu totul din pepeni. Ciudată poveste... Soldații își cautau, se pare, camarazii. Și anume, pe acei trei bărbați care venisera cu o luna în urma la Karim Abdul, ca să-l întrebe de Lambert. Karim Abdul trebuia să le spună unde erau. Când le-a explicat că el habar n-avea de asta, l-au amenințat cu închisoarea. Steve voia să-l întrebe pe prietenul său, locotenentul, ce se putuse întâmpla.

Karim Abdul se uita la ceasul său de aur. De pe cadran îi zâmbea Saddam. Știam că astfel de ceasuri le erau dăruite ofițerilor merituoși.

– În cincisprezece minute începe rugăciunea, spuse el. Pe timpul asta, este numai un singur paznic la intrare. Am avut grija ca astăzi să fie un prieten de-al meu.

– Bine, spuse Kelly. Cât timp avem la clinică?

Își luase tonul de „acum preiau eu comanda“.

– Cam treizeci de minute, răspunse Karim. Propun să mergem cu mașina mea.

Mașina lui Karim era o dubiță galbenă foarte veche de la Deutsche Post. Pe portiere se mai recunoșteau urme ale siglei. Capota era plină de găinaț. Păsăretul lăsase urme chiar și în interior. În orice caz, motorul a pornit fără probleme. În schimb, din țeava de eșapament ieșea un fum ca din furnal. După zece minute, am ajuns la clinică.

Karim Abdul parcă lângă un camion IGRI. Mai erau numai două. Cu unul mai puțin decât cu trei zile în urmă. Prelata era ridicată. Remorca era goală. De când văzusem clinica ultima oară, se ridicase un gard de scânduri în jurul terenului. Toate mașinile de construcții dispăruseră. De ambele părți ale intrării erau niște palmieri piperniciți.

Karim Abdul coborî și ne făcu semn cu mâna să-l urmăm. Din depărtare, se auzea chemarea muezinului. Am mers în spatele clinicii la o ușă gri, din oțel. Se deschise dinăuntru. Un omuleț ne dădu voie să intrăm. Era, mai degrabă, un pitic. Avea o barbă neagră, deasă. Căra un kalașnikov care, pe umărul lui, arăta cât un tun. Am văzut cum Karim Abdul i-a strecurat piticului cincizeci de dolari.

Ne aflam pe un coridor fără ferestre. Niște tuburi de neon luminau pereții goi, de beton. Era un fel de culoar de aprovizionare de-a lungul întregii clădiri. Pe partea dreapta erau stivuite până în tavan cutii cu medicamente. Pe stânga erau paturi de spital cromate nou-nouțe. Cel puțin zece într-un șir. În spatele lor, învelită în folie de plastic transparentă, era aparatura medicală de tot felul. Am recunoscut un aparat EKG marca Siemens și o masă de operație. Cine mai venea la Sunadi cu suspiciunea că Lambert n-ar face aici o clinică avea să-și schimbe impresia.

În spatele cutiilor de carton cu medicamente, Kelly a descoperit o ladă mare de lemn. Îi ajungea aproape până la piept.

– Să nu-mi spui că a fost atât de ușor, șopti ea.

Și eu mă gândeam la același lucru. Să fi găsit oare deja ceea ce căutam? Cutia nu avea scris nimic pe ea. Dădea impresia de masivitate, nu era asigurată nici cu încuietori, nici cu

lacăte, dar, în schimb, era prinsă în șuruburi în toate părțile. Arăta exact cum îmi imaginam că arată o cutie în care transporti obiecte valoroase de artă.

Kelly scotoci prin geanta care-i atârna pe umăr și scoase o lanternă Maglite. Lumină o porțiune în stânga cutiei cu fasciculul puternic al lanternei.

– La naiba! Nu se vede nimic.

Scotoci din nou în geantă.

De data asta scoase un Leatherman, unul dintre acele dispozitive multifuncționale cu care puteai face cam orice în afară de tunsul ierbii. Sub privirile fascinate ale lui Karim Abdul, desfăcu un ferăstrău, un clește și, în sfârșit, o șurubelniță. Voia să desfacă primul șurub, însă Karim Abdul o apucă strâns de mână.

– Lasă-mă! șuieră Kelly.

Nadine explică repede:

– Zice că nu ne-am înțeles să punem mâna pe ceva.

– Va trebui să se împace cu ideea.

Kelly se eliberă din strânsoare și înfipse șurubelnița în primul șurub. Steve își puse camera de luat vederi pe umăr și filmă scena.

Înainte să plecăm din tabăra, Kelly petrecuse aproape treizeci de minute în fața trusei de machiaj. Și-a aplicat machiajul TV, și-a ondulat părul și și-a întins fardul pe pleoape. În mijlocul sălbăticiei. Nebuna de-a binelea. Dar, într-adevăr, nu arăta rău. Mi-am imaginat cum putea suna comentariul CNN la secvențele pe care tocmai le filma Steve: „Și aici, stimați telespectatori, iată cum celebra noastră reporteră, Kelly Taylor, descoperă ascunzătoarea senzațională comori de la Nimrud“. Bineînțeles că protestul vehement al lui Abdul Karim ar fi fost șters de pe fundal.

A durat o vreme până când Nadine a reușit să-l liniștească. N-am înțeles însă nimic din ceea ce îi spusese. Dar aveam impresia că știa cum să traducă tonul cazon al lui Kelly într-o limbă arabă diplomatică.

– Acum uită-te spre cameră! ordonă Steve.

Kelly desfăcuse și ultimul șurub și deschise capacul cu o expresie gravă pe față. Dintre straturi groase de polistiren se zăreau cabluri, părți metalice vopsite în gri și un panou de comandă. Pe panoul de comandă era lipită o avertizare galbenă, triunghiulară, împotriva radiațiilor.

– Asta nu arată să fi făcut parte din mobilierul de sufragerie al vechilor babilonieni, am spus eu.

Kelly dădu din cap.

– Pare să fie un aparat pentru raze Röntgen.

Steve înșurubă capacul cutiei la loc.

Acum Karim Abdul se uita mereu la ceas.

– Mai aveți douăzeci de minute, ne aminti el.

Paralel cu coridorul de aprovizionare mai era un culoar, ceva mai îngust. La distanțe egale erau uși care duceau în camere de mărime medie. Lumina zilei pătrundea prin ferestre mari, zăbre-lite. Pereții erau colorați în alb și miroseau a vopsea. În praful de pe podea se vedeau numeroase urme de tălpi de pantofi.

– Ce zici? întrebă Kelly.

– Arată ca un spital obișnuit, am răspuns eu dus pe gânduri. Hai să mergem sus!

La primul etaj, pereții nu erau nici vopșiți, nici tencuiți. Asta era singura diferență față de parter. Unele camere păreau să fie locuite. Erau aragaze în preajmă, pe podea erau saltele și peste ele, păături de lână și haine. Mirosea peste tot a mâncare. Pe o masă am văzut un teanc de ziare și cărți. Toate în arabă.

– Vreau să știu cine locuiește aici, zise Kelly. Muncitori?

Nadine îl întrebă pe Karim Abdul.

– Nu muncitori. Doar câțiva oameni care păzesc spitalul noaptea.

Steve filmă fiecare cameră. Chiar dacă nu era nimic de văzut. Acum se oprise la capătul culoarului în fața unui morman de păături. Când Steve dădu la o parte prima patură, ieși la iveală un întreg arsenal: pistoale, kalașnikovuri și șase lansatoare de grenade.

– Aha, aha... spuse Kelly. Câțiva paznici pentru clinică... Cu lanstoare de grenade... Se uită cercetător la Karim Abdul. Ne crezi proști?

Steve apucă un pistol și-l cercetă cu gesturi experte.

– Model rusesc. Neîncărcat.

Îl aruncă înapoi în morman.

Pe fruntea lui Karim Abdul apărură broboane strălucitoare de sudoare.

– Ai face bine să începi să vorbești. Pentru ce are Lambert nevoie de armele astea? îl repezi Kelly.

– Zice că nu știe ce e cu armele astea așa de multe, traduse Nadine. Nu a mai urcat aici sus înainte. Intrarea era interzisă.

Kelly râse disprețuitor.

– Asta poate să le spună celor trei neveste ale lui. Cred că e unul dintre oamenii lui Lambert și știe exact ce se întâmplă aici. Spune-i asta!

Eu eram de părere că începea să exagereze.

– Lasă-l în pace, Kelly! Până acum nu ne-a mințit.

Kelly tocmai voia să răspundă ceva, când Olga ne strigă dintr-una dintre camere. Se aplecase pe fereastră și arăta spre un loc în stânga clinicii.

– Ia, uitați, clădirea aia mică de acolo! Cea fără ferestre. Arată ca un garaj sau așa ceva.

Era vopsită în galben și de-abia se ridica peste nivelul ierbii uscate din jur. Nu se punea problema să fie un garaj, pentru că într-acolo ducea numai o cărăruie îngustă.

– Ce e asta? l-am întrebat pe Karim Abdul.

– O morgă, explica el. Pentru morți.

22

Când intrasem în clinică, îmi atrăsese atenția un huruit. „Un generator de curent“, m-am gândit. Dar, de fapt, huruitul era prea încet pentru așa ceva. Mai curând era huruitul unui dispozitiv de răcire. Dar de ce ar fi trebuit răcită morga unei clinici care încă nu funcționa?

Am mers de-a lungul cărării. Pentru că o porțiune era acoperită cu șipci din lemn, făceam destul de multa gălăgie. Karim Abdul a încercat în zadar să ne oprească. Jumatatea de oră aproape că trecuse. Huruitul venea fără îndoială de la morgă. Mă gândeam dacă exista vreun motiv anume pentru care trebuia să țină obiectele de artă la temperaturi scăzute. Nu mi-a venit în minte nici un astfel de motiv. Să fi fost într-adevăr morți acolo?

Ușa morgii arăta ca o ușă de frigider supradimensionată. Avea o clanță lungă, ce stătea vertical în sus. O săgeata arata că trebuia să tragi spre stânga pentru a deschide ușa.

– E încuiată, constată Kelly.

Steve lăsă jos camera de filmat.

– Lasă-mă pe mine!

Apucă bine clanța cu ambele mâini. I-am văzut bicepsii ca două ghiulele încordându-se. Gemu de încordare când trase de ușa. Încuietoarea se rupse cu zgomot. Karim Abdul se lamenta.

- Îi e teamă să nu observe cineva mai târziu, spuse Nadine.
 - Ei, na! comentă Kelly. Puteau să fi fost și niște hoți.
- Steve își pusese din nou camera pe umăr.
- Atenție, acum! ordonă el.

Kelly deschise ușa cu o mișcare care să poată fi surprinsă de cameră.

Mirosea a putregai. Prin ușa deschisă pătrundea lumina și cădea pe trupurile a trei bărbați morți. Erau întinși pe beton. Purtau blugi și pantofi sport Nike. La fel ca mine. Părul, fețele și hainele le erau murdare. Pielea era galbenă. Gurile le erau larg deschse. În jurul dinților se formaseră margini negre. Pupilele erau îndreptate în mod nenatural în sus. Atmosfera avea ceva irevocabil. Dacă vrei, poate chiar ceva pașnic.

- Cum or fi murit? am întrebat șoptit.
- Doar se vede, spuse Steve. Împușcați.

Abia acum am înțeles că, de fapt, ceea ce credeam că e mizerie era sânge uscat. Am îngenuncheat ca să mă uit mai bine la unul dintre ei. Era tânăr, poate douăzeci și cinci de ani. Probabil că glonțul îi trecuse prin cap. În păr avea sânge închegat. Era blond. Cu singuranță nu era arab. În gulerul încheiat al cămășii sclipea ceva. Un lanț argintiu. Nu voiam să ating mortul. Mi-am scos pixul și am tras cu el lanțul afară.

- *Oh, shit!* izbucni Steve încet.

De lanț atârna un medalion mare, pătrat. O tăbliță de plumb cum purtau soldații. Pe ea erau ștanțate numărul de identificare, data nașterii, grupa sanguină și religia. Mortul era născut în 1977 și era catolic. Membru al armatei americane.

- Nu arată deloc ca un soldat, am spus eu.
- *Special forces*, răspunse Steve. Cu siguranță. Uită-te cât de lucrat este corpul lui. În afară de asta, are părul mult prea lung pentru un soldat obișnuit.

Și ceilalți doi morți aveau însemnele armatei americane. Nu puteam să-l scutesc pe Karim Abdul să se uite la fețele lor. Rămăsese afară cu Nadine. M-a urmat în morgă fără tragere de inimă.

– Numai o privire scurtă, l-am asigurat eu.

Karim Abdul se uită la morți și dădu din cap. Erau bărbații care fuseseră la el cu o lună în urmă. Așadar, nu era de mirare că erau căutați.

Deodată, mi s-a făcut frică. Poate fusesem prea naiv, dar nu mă așteptam ca Lambert să omoare oameni. Probabil că angaja ucigași profesioniști. Cine altcineva ar fi putut face fața soldaților de elită ai Statelor Unite?

Olga făcu câteva fotografii, Steve filmă. Apoi luă însemnele soldaților. Așa cum se obișnuia printre soldați când găseau un camarad căzut. Înainte de a părăsi morga, se rugă câteva secunde. Era pentru prima dată când unul dintre aceste gesturi patetic patriotice nu mi se părea deplasat.

Seara stăteam în fața corturilor și mâncam biscuiți cu unt din proviziile armatei. Nimănui nu îi era chiar foame. Se vorbea puțin. Chiar și Kelly își ținea gura în cea mai mare parte a timpului. În noaptea aceea, n-am putut să dorm. Ma trezeam la fiecare câteva secunde. Nici celorlalți nu părea să le meargă mai bine. Poate de-abia acum realizasem că nu eram, de fapt, în concediu.

A doua zi, de dimineață, cerul era acoperit de nori grei, cenușii. Razele soarelui de-abia pătrundeau prin ei. Poate că avea să plouă. Dispoziția noastră nu se îmbunătățise deloc. Ce aveam să facem mai departe? N-aveam nici o idee. Nici Kelly, nici Olga n-aveau. Philippe propuse la un moment dat să întreprindem cercetările și să venim doar cu știrea descoperirii soldaților morți. De ce nu? Era un articol bun. Dar nu era nici măcar jumătate din povestea adevărată. De aceea, nici nu a durat mult să-l convingem să ducem treaba la bun sfârșit.

Spre norocul nostru, recuperasem Toyota lui Arkan. Când ne-am întors de la clinică în curtea lui Karim Abdul, mașina era deja acolo. Era neatinsă, inclusiv bateriile luate de la Bagdad. Tipii nu furaseră nici măcar brăduțul cu aromă de vanilie. Păcat.

– Vezi, poți avea încredere în Karim Abdul, i-am spus eu lui Kelly.

– E totuși un infractor, replică ea.

Ei, chiar și așa. Era un infractor în care puteai avea încredere. Sau un fost agent secret. Sau ce-o fi fost el. Aveam sentimentul că urma să mai apelăm la el.

Pentru moment aveam însă nevoie, mai mult decât orice, de o idee. Ne bazaserăm prea mult pe faptul că această clinică era cheia întregii afaceri. De aceea trecuserăm cu vederea un detaliu foarte important: până acum nu era nici urmă de Lambert sau de soția lui în Sunadi. Mă gândeam în primul rând la minibusul lor Volkswagen alb. Putea să fi fost o coincidență, dar la un moment dat îl văzusem în fața clinicii. Să fi fost totuși clinica elementul principal, în jurul căruia se învârtea totul?

Dispoziția era și mai proastă pentru că stăteam degeaba. În decurs de o oră, Philippe și Kelly s-au luat de două ori de păr. Ocazia pentru primul scandal a fost afirmația lui Philippe că fotbalul american nu ar fi sport din punctul lui de vedere, ci un joc de război. A doua oară, Kelly a susținut că taximetriștii din Paris te jecmăneau de fiecare dată. Cel mai bine era să nu te bagi între ei.

După-amiază, eu, Kelly și Philippe am decis să cercetăm zona. Conducea Arkan. Ne declarase că nu avea să mai lase vreodată pe vreunul dintre noi să pună mâna pe volanul mașinii sale. După trei ore și jumătate, aveam senzația că știm fiecare casă, fiecare moschee și fiecare șopron din Sdunadi. Nici urmă de Lambert.

La întoarcere se însera. Olga stătea singură, ceva mai departe de corturi, pe un trunchi de copac. Răsfoia o cartică. Când m-a văzut venind spre ea, a băgat cartică în buzunar și s-a dat un pic mai încolo. Pentru prima dată am vorbit despre altceva decât slujba noastră.

Aveam talentul de a mă îndrăgosti de femei care nu mi se potriveau. Ultima mea prietenă fusese educatoare. Nu înțeleg nici în ziua de astăzi cum am reușit să rezistăm împreună opt luni. Lucra într-o gradiniță care funcționa după standarde ecobiologice foarte stricte. Ketchupul și Nutella erau disprețuite. Părinților li se dădeau rețete pentru prăjitura de morcovi fara zahăr și burger cu tofu. Eu nu puteam suferi burgerul cu tofu, scufundam orice bucată de carne în ketchup și consideram Nutella cea mai mare invenție de la roată încoace.

În pat ne simțeam de minune. Mă surprindea de fiecare dată pasiunea ei. Pentru ca nu te așteptai la ea. Dar altfel, fosta mea prietenă era foarte năzuroasă. Și împărtășea vederile culinare ale patronului ei. În ziua în care ne-am despărțit, mi-am vârât în cuptor o pizza Dr. Oetker.

Povestea asta era deja veche de-un an. De atunci mai avusesem doar o aventură. Nu eram chiar genial la agățat fetele. Însă arătam acceptabil: aproape un metru optzeci, păr șaten, tuns scurt, ochi cenușii. Femeile au descris de fapt dintotdeauna ochii mei ca fiind senzuali. Mergeam periodic la studioul

de fitness, unde membrii redacției noastre aveau 10% reducere. Și mă îmbrăcam oarecum modern.

Dar pentru agățat trebuia să mergi în baruri și discoteci. Și astea nu mă atrăgeau deloc. Priveam cu invidie cum cei mai idioți tipi le abureau pe cele mai frumoase femei, mai încasau câte un refuz, dar până la urmă tot prindeau ceva. Eu eram prea timid pentru așa ceva. În plus, mă îndoiam că așa aveam să găsesc femeia potrivită. Iar cu Olga aveam sentimentul pe care nu-l mai avusesem de mult, că ea ar putea fi cea potrivită.

Era din Atena. Părinții ei trebuiau să fie bogați. Povestea de o casă mare de vacanță pe insula Creta. Tatăl ei nu fusese prea entuziasmat că se făcuse fotograf. Pentru el, fotografiile erau mai degrabă un fel de zilieri. O meserie serioasă era după părerea lui cea de profesor, bancher, medic. Sau avocat, cum era el. Olga părea destul de afectată, deși nu făcea parte dintre cei care se descarcă în fața oricui.

Am mai stat pe trunchiul de copac mult după ce se întunecase. Olga m-a întrebat de visurile mele. Se referea probabil la viitor. Familie, copii și așa mai departe. În acel moment însă, eu nu visam la altceva decât s-o sărut. Dar asta n-aș fi spus-o niciodată. Așadar, i-am povestit – puțin convingător – cum doream să scriu o carte într-o cabană izolată de munte. Mă gândeam ca asta avea s-o impresioneze cât de cât. Olga mă întreba imediat cu o expresie de interes:

– Ce fel de carte?

– Un roman, am răspuns eu.

– Despre ce?

Înainte să pot inventa ceva, ne strigă Kelly. Părea urgent.

Îngenunche lângă cutia îndoită de aluminiu a camerei lui Steve. Pe cutie era laptopul. Modemul prin satelit era deschis, și antena, îndreptată spre sud. M-am așezat în spatele ei și am citit pe pagina de internet a *Jordan Times*.

– O să te intereseze asta, spuse Kelly și-mi arată știrea. MORT ÎN TIGRU era titlul. Am citit:

Un colaborator al Națiunilor Unite la Bagdad a fost ucis. Pescarii i-au descoperit cadavrul în Tigru. S-a agățat de stâlpul podului *Dschumhurija*, printre alte obiecte care pluteau în apă. Se pare că nu este vorba de victima unui atac terorist. Conform autopsiei, cauza morții au fost mai multe lovituri de cuțit în partea inferioară a corpului. Bărbatul a fost identificat ca fiind cetățeanul german Helmut Gröber. Lucra de doi ani pentru Națiunile Unite și a fost și înainte de război de mai multe ori la Bagdad. Coordona activitatea organizațiilor de ajutorare private în Irak. Conform unei purtătoare de cuvânt ONU, a fost dat dispărut în urmă cu două zile. Purtătoarea de cuvânt nu a dorit să mai facă alte declarații. Autoritățile militare americane însărcinate cu elucidarea cazului au declarat că se exclude orice legătură între asasinarea lui Helmut Gröber și activitatea sa la ONU. Este mai probabil un motiv de ordin privat. În cursul zilei de astăzi a fost arestata o femeie, o colegă ucraineană a decedatului, cu acuzația de omor. Helmut Gröber era casătorit și avea un copil.

– Precis e Svetlana, am murmurat eu.

Kelly mă privi întrebătoare:

– Care Svetlana?

I-am povestit ceea ce mi se păruse până în acel moment lipsit de importanță. Că atunci, în discuția de la baia turcească, fusese vorba și despre o femeie. O anume Svetlana. După cât de ambiguu vorbea Lambert despre ea, am crezut că Gröber își luase amantă o prostituată rusoaică. Evident, m-am înșelat.

– Atunci ar trebui să mergem la Bagdad și să vorbim cu femeia asta, spuse Philippe. Poate știe ceva. Probabil a fost dusă

la Abu Ghraib. De curând, americanii au repus în funcțiune închisoarea de groază a lui Saddam.

– Chiar crezi că Gröber a fost omorât de această femeie? întrebă Olga.

Am zâmbit.

– Lovituri de cuțit în partea inferioară a corpului. Asta dovedește că autorul a fost o femeie. Dar poate criminalii au construit o pistă falsă.

– În acest moment, oricum nu progresăm în nici un fel aici, în Sunadi, spuse Kelly. Sunt de părere să pornești chiar mâine spre Bagdad.

– Se pătrunde așa ușor în Abu Ghraib? am întrebat eu.

– Știu că indivizii de la televiziunea suedeză au filmat acolo săptămâna trecută. Și, dacă tot ești în Bagdad, poți să-i faci o vizita prietenului tău Flemming. Poate mai are ceva noutăți.

– Îhâm.

Am dat din cap.

Aș fi preferat să mă însoțească Philippe. Dar încrederea mea în Kelly avea anumite limite. Cum ar fi fost, dacă ar fi găsit, din întâmplare, comorile, în timp ce eu eram la cinci sute de kilometri distanță? Ei bine, Philippe va avea cu siguranță grija să nu ne scoată Kelly din combinație.

– OK, am spus eu. De îndată ce se luminează, plec cu Arkan.

Traficul din Bagdad era ca întotdeauna. Dens, haotic și gălăgios. Aerul era încărcat de gaze de eșapament. Nu lipsisem nici o săptămână, dar mi se părea că trecuse o veșnicie. Era incredibil cum pulsa viața aici, în continuare, deși, între timp, mureau oameni aproape zilnic în atacuri cu bombă. Am traversat Tigrul pe podul dublu. Era una dintre acele construcții cu care Saddam voise să demonstreze lumii că embargoul nu putea să îngenuncheze Irakul. Cele doua sensuri de mers cu câte trei benzi nu erau unul lângă altul, ci în planuri diferite.

În depărtare, se putea vedea monumentul soldatului necunoscut. Arăta ca un OZN aterizat în mijlocul orașului. Irakienii îl numeau „capacul de WC“. Saddam dorise ca, după moartea sa, trupul să-i fie păstrat acolo într-un sicriu de sticlă.

De la podul dublu se intra în cartierul comercial Karada. Înainte erau multe librării aici. Acum aproape orice magazin vindea calculatoare, televizoare și antene satelit. Pe străzi se îngrămădeau cutii de Sanyo, Samsung și Sony. În vitrine erau reclame la filme americane de acțiune: *Rambo*, *Rocky*, *Terminator*.

– De ce se uită compatrioții tăi la așa ceva, Arkan? l-am întrebat eu.

Dădu din umeri.

– Probabil din același motiv ca voi, nu?

Mi-era foame. Ne-am oprit la Pizza Hut. Proprietarul copiasse exact firma lanțului de restaurante american. După ce stătusem ore întregi în mașina cu aer condiționat, canicula m-a lovit drept în față ca o cârpă umedă, caldă. În fața magazinului se formase o coadă de soldați. Aveau arme, căști și veste antiglonț.

– *Damn God!* spuse unul către mine. *Here you can get the best fucking pizza in this fucking city.*

Nu puteam decât să fiu de acord. Pizza era într-adevăr acoperită cu un strat gros de șuncă, roșii și brânză.

Ceasul arăta puțin înainte de ora cinci. Era prea târziu să mai merg la Abu Ghraib azi. Dar mai era timp pentru o vizită la profesorul Flemming. Eram curios dacă mai locuia în Bagdad.

Bungalow-ul lui Flemming, cu ferestrele acoperite, părea la fel de părăsit ca la prima mea vizită. Camera de supraveghere mai exista încă. Nu apăsasem încă pe sonerie, dar poarta automata s-a și deschis.

– Sunteți singur? l-am auzit pe profesor strigând.

Își strecura fața lui slabă, palidă prin crapătura ușii.

– Da, am răspuns eu.

Arkan aștepta în mașină.

– V-am recunoscut pe monitor. Intrați. Repede!

Profesorul Flemming dadea impresia de nervozitate. Deși nu se vedea nici un motiv de grabă, alergă teatral în birou. Când m-am așezat pe scaunul din fața biroului său, am observat imediat că dispăruseră documentele. Acele documente în care comisia ONU catalogase situația din muzeele irakiene.

– Le-au luat alaltăieri, explică Flemming. Șase oameni înarmați până în dinți. S-au comportat de parcă aș fi fost un pungaș.

– Ce au zis? Vreau să spun, ce explicație v-au dat?

– Cică documentele sunt proprietatea Armatei Statelor Unite. Profesorul dădu din cap. Dar, în realitate, țineau de ONU. Dar ce puteam să fac? Își puse mâinile în jurul unui pahar gol și se uită înăuntru.

– Cum se face că mai sunteți încă aici? N-ați avut avion?

– De trei zile se împușcă avioanele. Chiar și cele civile. Întotdeauna înainte să apuce să decoleze. Așa că majoritatea zborurilor au fost anulate.

– Doamne, n-am știu nimic de asta! A fost lovit vreun avion până acum?

– Da, unul. În aripă. Dar pilotul a apucat să aterizeze de urgență. Profesorul Flemming încă se holba în pahar. Deodată spuse: Vă caută cineva.

– Pe *mine*? am sărit eu surprins.

– Da, au fost doi bărbați aici. Profesorul puse paharul deoparte. Nu știu dacă ar trebui să vă întreb de ce și de cine ați dat. La ultima dumneavoastră vizită spuneți ceva de comoara de la Nimrud.

– Da, și?

– Păi, asta ar fi motivul pentru care vă caută cei doi tipi. Pot să vă spun că nu păreau tocmai simpatici. Erau arabi. Purtau costume și vorbeau fluent englezește. M-au interceptat când mă întorceam de la o recepție la ambasadă.

– Și ce voiau să știe?

– Dacă vă cunosc.

– Și ce le-ați răspuns?

– Am spus că da. La urma urmelor, au venit mulți jurnaliști la mine. Unul m-a înșfăcat de umăr și m-a întrebat ce ați vrut de la mine. I-am spus că vă interesează activitatea mea, dar nu v-am putut ajuta, pentru că mă pregăteam să mă întorc în Germania.

– Și asta a fost tot?

– Apoi au vrut să știe unde vă găesc – ceea ce, bineînțeles, n-am putut să le spun.

Am încercat să mă gândesc cine altcineva în afară de Lambert ar vrea să mă caute. Mi-a trecut prin minte Inițiativa pentru

Formarea Profesorilor. Și mi-am mai adus aminte că uitasem cu desăvârșire să anulez întâlnirea noastră din Basra. Dar ei precis nu mi-ar trimite pe cap doi tipi înfricoșători. Deci nu putea fi decât Lambert. Dar cum de a dat de profesorul Flemming?

– Ați mai vorbit despre mine cu cineva înainte? l-am întrebat eu. Poate la recepția de la ambasadă?

– Nu.

– Sunteți sigur?

– Da, spuse el enervat. Doar știu ce vorbesc. Și cu cine.

L-am lăsat pe profesorul Flemming și mai nervos decât îl găsisem. Nici eu nu mă simțeam mai bine. Pe drum înspre hotel l-am rugat pe Arkan să fie atent dacă nu cumva eram urmăriți de la casa lui Flemming. S-a tot uitat în oglinda retrovizoare. Și eu m-am tot întors să mă uit în spate. Când am coborât în fața hotelului, Arkan de-abia aștepta să-și vadă familia. Cred că nu fusese niciodată plecat de acasă mai mult de o zi. Ne-am dat întâlnire a doua zi de dimineață la opt.

Portarul mă salută cu un zâmbet de „bine ați revenit“. I-am întins pașaportul în care îi pusesem douăzeci de dolari bacșiș și am capatat ultima camera libera. Era pură întâmplare că tocmai astăzi plecase o echipă britanică de televiziune. Datorită piscinei care funcționa din nou, hotelul era cel mai căutat loc din Bagdad.

Camera mea se afla la etajul patru, și încă nu se făcuse curat. Locatarul dinainte fumase probabil țigară de la țigară. Mi-am aruncat bagajul pe pat și am deschis ușa de la balcon. Jos în piscină înotau doua femei în bikini. Pe terasa erau scaune și mese noi, albe, din plastic. Aproape toate locurile erau ocupate. Chelnerii aduceau bere și vin. Când au ieșit din apa cele două femei, toate capetele bărbaților de lângă piscină păreau teleghidate. Toți se holbau la fundul lor.

De-abia la a doua privire i-am remarcat pe soldații care se postaseră în jurul piscinei. Unul stătea pe un scaun între tufișurile înalte. Alți doi stăteau la ferestrele deschise din aripa opusă de clădire. Seara am aflat de la un fotograf belgian că

fuseseră mai multe amenințări cu bombă la hotel. Probabil ale islamiștilor. Alcoolul, piscina și femeile străine în bikini – în Bagdad tocmai circulau zvonuri despre orgii sexuale în hotelul nostru.

Dispoziția de petrecere a colegilor mei nu se schimbase însă. La ora zece, unii se îmbătaseră deja. Cei trei soldați au fost eliberați din post și ne-au făcut cu mâna în semn de rămas-bun.

– Băieți, veniți la un păhărel! grohăi cineva către ei.

Eu nu aveam dispoziția necesară în seara asta. Gândurile îmi erau la bărbații care mă căutau, la Philippe, la Kelly și la Olga. Aș fi preferat să fiu în tabăra noastră din Sunadi. Am încercat să pun întrebări care să nu trezească suspiciuni, ca să aflu dacă se mai știa ceva despre moartea lui Gröbel, câteva informații care nu fuseseră publicate. Cazul nu părea să intereseze pe nimeni în mod deosebit.

– Probabil o tragedie din dragoste, spuse un reporter cam distant, care lucra pentru *New York Times*. Aici se întâmpla lucruri mult mai grave.

„Câtă dreptate ai!“ mi-am zis eu.

25

Telefonul din cameră sună; era Arkan. Dormisem prea mult. Aștepta deja de o jumătate de oră în holul hotelului și era prost dispus.

– Dă-mi cinci minute, am spus eu.

Douăzeci de minute mai târziu, ieșeam din lift. Arkan mă privi obosit. Avea ochii roșii și înconjurați de cearcane adânci. Purta încă pantalonii negri, murdari din ziua precedentă. Nu l-am întrebat nimic despre asta. Când am părăsit centrul Bagdadului și s-a mai aerisit traficul, a început să povestească singur. Avusese scandal cu tatăl lui, din cauza mea. Taică-său era de parere ca am o influență proastă asupra lui Arkan. Pentru că fiul sau nu se mai ruga de săptămâni întregi.

Arkan ascultase ocările până mult după miezul nopții, și la patru și jumătate se sculase deja. Rugăciunea de dimineață la moschee. Rareori se putea observa la Arkan că era furios. Gonea ca nebunul.

– Tatăl tău o să se liniștească, am spus eu. Și de unde știe el că nu te-ai rugat?

– M-a întrebat.

– Și de ce i-ai spus adevărul?

– Mister Michael! Doar nu pot să-l mint pe tata!

Ce puteam să răspund în situația asta?

Ușurat că se terminase drumul, am coborât din mașină în fața închisorii. Nu văzusem niciodată Abu Ghraib de aproape. Numai dimensiunile erau de ajuns să te bage în sperieți. Terenul se întindea cu siguranță pe mai mult de un kilometru pătrat. De jur împrejur era un zid de înălțimea unei case și la fiecare câteva sute de metri, câte un turn de pază. Fiecare irakian pe care-l cunoșteam avea măcar o rudă care fusese târâtă aici de către satrapii lui Saddam și nu se mai întorsese niciodată.

Cele două aripi ale porții principale erau îndoite și aveau balamalele găurite de gloanțe. Rudele prizonierilor reușiseră după sfârșitul războiului să pătrundă aici cu ajutorul unui lansator de grenade. Acum intrarea era păzită de două tancuri americane. Abu Ghraib fusese repusă în funcțiune abia de patru săptămâni. Se pare că era o soluție provizorie. Pentru că nu mai era loc pe stadionul de fotbal. Acolo erau ținuti prizonierii în corturi. Pe atunci încă nu auzisem nimic despre porcăria ca americanii ar utiliza tortura la Abu Ghraib.

Soldații de pază erau tipi albi, cu grumaz de taur. Le-am arătat pașapoartele și legitimația mea de presă.

– Sunt interzise camerele de luat vederi! spuseră ei cu asprime.

Am fost percheziționați de două ori. Apoi un soldat ne-a însoțit la comandant. Am mers pe jos aproape cincisprezece minute. Am trecut pe lângă clădiri plate, cu zăbrele ruginite, de care se încârligau degete murdare. Bărbați cu bărbii întunecate și fețe grave priveau după noi. Unii strigau ceva. Cine primea o celulă deasupra solului se putea considera norocos. Cele mai multe celule de la Abu Ghraib erau sub pamânt.

L-am întâlnit pe comandant în fața unei barăci vopsite în turcoaz, cu ferestre nezabrelite. Statea sprijinit la umbra, sub un vechi șopron pentru biciclete, și fuma. Evident, aștepta pe cineva. Avea umerii mai lați decât soldații de pază. Cămașa îi atârna peste pantaloni, iar pe capul tuns zero, bronzat, îi trona un chipiu mototolit.

– Cu ce va pot ajuta, domnilor? se interesă el pe un ton ascuțit, milităresc.

Povestea pe care i-am servit-o suna mai mult sau mai puțin logic. Avea menirea să-i lase impresia că face ceva pentru imaginea șifonată a americanilor. Am afirmat că moartea unui funcționar german ONU dăduse naștere unor teorii ale conspirației în Europa. Presa specula că ar fi existat un substrat politic al asasinatului. Se vehicula chiar și posibilitatea că CIA-ul și-ar fi băgat coada, așa citisem.

– Vrem să clarificăm circumstanțele, și de aceea dorim să vorbim cu principalul suspect, mi-am încheiat eu discursul.

Comandantul își dădu chipiul pe frunte.

– Mda, spuse el și trase adânc din țigară. Vă referiți la Svetlana Jurova?

Am dat din cap. Deci Jurova era numele de familie. Am încercat să-l țin minte.

– Trebuie să vă dezamăgesc. Doamna Jurova nu mai e la noi.

– A fost predată în Germania deja?

– Nu, eliberată.

– Când?

– Astăzi de dimineată a venit ordinul de la cartierul general. Are un alibi. Și încă unul de neclintit. Dacă e s-o luăm așa, n-aș fi avut voie de la bun început s-o arestez.

Trase ultimul fum din țigară și azvârli chiștocul în nisip.

– Țsta e cel mai bun lucru în țara asta nenorocită, observă el. Poți fuma nepedepsit.

– Știți unde o pot găsi de doamna Jurova? am întrebat eu.

– Presupun că la biroul ONU.

– Știți din întâmplare și unde locuiește?

– Eu nu. Dar trebuie să apară imediat șoferul meu. Poate știe el ceva. L-am rugat s-o ducă pe doamna Jurova la Bagdad. Măcar atât puteam face pentru ea.

– Ce alibi are doamna Jurova, de e așa de neclintit?

Comandantul scutură din cap și oftă cu zgomot. De parcă tot ce se întâmplase era de neimaginat.

– Era la New York când a avut loc crima. Există mai multe duzini de funcționari ONU care sunt martori. Nu știu ce diavol a intrat în oamenii noștri, dar cu siguranță asta nu va rămâne

fără urmări. Femeia a fost închisă aici trei zile. Într-o celulă cu toată adunătura asta... Se întrerupse înainte de a se enerva și mai tare. Așteptați aici. Mă duc să văd pe unde e șoferul meu.

Eram surprins de bunăvoința comandantului. Când s-a întors, era și șoferul cu el: un tip grasuț, comod, cu ochelari cu ramă de os. Ne-a povestit că Svetlana Jurova l-a rugat s-o lase la apartamentul ei. Apoi s-o aștepte în stradă. Peste zece minute a ieșit din casă.

– Cam tulburată, și-a amintit șoferul.

Avea un geamantan și nu mai voia să meargă la biroul ONU, așa cum se înțeleșeseră inițial. În schimb, îi zisese s-o lase în Karada. Din păcate, șoferul nu mai știa să spună pe ce stradă exact.

– La dracu'! am înjurat eu încet. De-asta mi-era frică. Și eu în locul ei aș fi dispărut din Bagdad cât mai repede după tot ce se întâmplase.

– Știți, spuse comandantul, poate că nu e bine pentru imaginea armatei să se afle asta. Dar, dacă vă ajută, puteți vorbi cu prizonierii care au stat în aceeași celulă cu doamna Jurova.

Șoferul aduse mașina. Un Ford alb cu ferestre fumurii blindate. N-am mers mai mult de două minute. Comandantul povestea că, pentru el, războiul din Irak avea să se sfârșească în două săptămâni. Era rezervist din Oklahoma. Își aștepta eliberarea de la Washington.

– *I'm damned glad to leave this fucking place*, spuse el.

Închisoarea pentru femei era la est. După câte puteam vedea, aceasta era singura clădire cu trei etaje. Înauntru și afară, numai beton cenușiu. Toate ferestrele erau deasupra solului și aveau ferestre. Miroasea însă a sudoare și a excremente. În fiecare celulă erau trei până la cinci femei. Cele mai multe dintre ele stăteau apatice, întinse pe paturi gri. Când ne-au observat, cele mai multe și-au acoperit capetele cu șaluri și basmale. Dacă era să judeci după hainele zdrențuite, aici erau închise cele mai sărace femei.

– Ce au făcut? am întrebat eu puțin naiv.

– Posesie ilegală de arme, furt, jafuri, crimă. Toată gama, spuse comandantul.

– Sunt și teroriste printre ele?

– Nu. În Irak terorismul e treaba bărbaților.

Prizonierele erau păzite de femei-soldat. Niște irakiene în uniforme gri tocmai împărțeau masa de prânz. Comandantul urcă scara la primul etaj, și apoi merse direct la una dintre celulele din spate. Arătă spre o fată într-o fustă roșie, murdară. Nu părea să aibă mai mult de șaptesprezece ani. Avea părul lung, negru și încâlcit. Privirea îi era foarte obraznică.

– E singura de aici care vorbește engleză, spuse comandantul. Cu ea a stat de vorbă doamna Jurova. Încercați-vă norocul. Poate scoateți ceva de la ea. Vă las singuri acum. Trebuie să-mi pregătesc plecarea. Râse și schiță un salut. Să nu scrieți vreo porcărie!

Fata își puse mâinile pe gratii. Avea unghiile roase. Mă privi în ochi. Ne despărțea jumătate de metru.

– Pah! țipa ea dintr-odata și se încovoie.

Izbucni într-un râs nenatural. Celelalte femei din celulă aplaudară.

– Cum te cheama? am întrebat eu. Aș vrea să vorbesc cu tine.

În spatele ei pe podea era o basma înflorată tocită. O ridică și și-o aruncă pe umeri. Își băgă mâna printre gratii. Aproape ca m-am speriat din nou. Am simțit cum își plimba degetul pe antebrațul meu.

– Nu vrei să vii înăuntru? întrebă ea.

– Dacă deschizi ușa, am răspuns eu.

Chicoti. Suna copilăresc. Dacă n-ar fi fost așa de neîngrijită, probabil ca ar fi fost foarte drăguță. Se întoarse încet și merse la fereastra. Era intrarea ei și o savura. Mă întrebam ce făcuse.

De parcă mi-ar fi ghicit gândurile, Arkan îmi șopti:

– O prostituată.

– Chiar crezi?

Nu mai văzusem o prostituata irakiană.

Dadu din cap.

- Mă cheamă Marylin. Ca pe Marylin Monroe.
- OK, Marylin. Sunt reporter și o caut pe Svetlana. O cunoști. A fost până astăzi de dimineață aici în celulă.
- Sigur că o cunosc pe Svetlana. Suntem prietene.
- Atunci precis îmi poți spune unde o pot găsi.
- Ești unul dintre porcii ăia care i-au omorât prietenul?
- Ți-a povestit despre prietenul ei?
- Normal. Ți-am spus doar, suntem prietene. Și mi-a mai spus că se teme. Sper că n-o s-o găsiți nicodată!
- Știi unde e?
- N-am spus asta.
- Ascultă, Marylin. Noi nu suntem dintre cei care i-au omorât prietenul. Dar știu cine sunt tipii. Vreau ca poliția să pună mâna pe ei. Și pentru asta am nevoie de ajutorul Svetlanei. Am vrut s-o las să se gândească. Deodată, celelalte femei din celulă au început să discute agitat. Arkan se amestecă în vorbă. Până când s-a trezit că era singurul care vorbea. Celelalte femei dădeau aprobator din cap. Fata veni din nou la gratii.
- Nu știu unde e Svetlana, îmi spuse ea. Dar ieri la prânz a primit un mesaj.
- Prin poștă?
- Chicoti din nou.
- Astfel de mesaje nu vin prin poștă. Să spunem că era o notiță. Știu asta pentru că era în arabă, și eu a trebuit s-o traduc.
- Ce scria în mesaj?
- Conținutul era ceva de genul: „Am făcut ce m-ați rugat. Am primit asigurări că în curând veți fi liberă. Vă aștept când se termină totul. Mult noroc, Mohammed“.
- Fiecare al doilea bărbat din Irak se numește Mohammed, am spus eu. Mai există vreun alt indiciu?
- Svetlana a spus că e foarte influent. Mai mult nu știu. I-am întins douăzeci de dolari.
- Mulțumesc că ne-ai ajutat!
- Strecură discret bancnota în fusta ei roșie. După ce-am ieșit din clădire, ne strigă pe fereastră.
- Hei, mister! Dacă o găsiți pe Svetlana, transmiteți-i salutări de la Shirin.

26

– Ce i-ai spus de fapt, de a început deodată să vorbească cu noi? l-am întrebat eu pe Arkan în drum spre mașină.

– Că am să mă rog pentru ea.

M-am uitat uimit la el. Arkan nu era genul care să facă astfel de glume. Cel puțin așa crezusem până atunci.

– E o prostituată, ce naiba! am spus eu.

– Da.

– Să înțeleg că o cunoșteai?

– Nu. Dar ce credeți, Mister Michael?

Arkan se înroși.

– Sunt taximetrist. Și taximetriștii cunosc multă lume. Am dus-o odată la un... Căuta expresia potrivită. ... La un client.

– Și de aceea a avut încredere în tine?

– Clientul era un prieten de-al meu.

– Înțeleg.

Ezitam să-l mai întreb ceva. Am lăsat-o așa. Poate că existau totuși câteva pete negre pe sufletul de musulman al lui Arkan?

– Aveți vreo idee cine ar putea fi acest Mohammed, Mister Michael? schimba el repede subiectul.

– Din păcate, nu. Un Mohammed influent... sunt mulți de-aștia. Trebuie să aibă ceva de-a face cu economia sau cu

politica. Altfel nu ar fi avut puterea să scoată pe cineva din închisoare. Ar putea fi o legătură între el și ONU. Svetlana asta probabil că l-a cunoscut în vreo conjunctură.

Arkan mă duse la hotel. L-am rugat să facă niște cumpărături. Alimente și bere pentru Sunadi. Când am ajuns în camera mea, mi-am deschis telefonul prin satelit și am încercat să o sun pe Kelly. Avea telefonul închis sau nu avea semnal. Poate că îmi trimiseseră deja un e-mail. Ne propuseserăm să ne informăm permanent unii pe alții de ce întâmpla. Mi-am luat laptopul, m-am dus pe balcon și m-am conectat la internet.

Primisem șase mailuri noi. O veche prietenă voia să știe cum îmi mai merge (îi răspund mai târziu). Banca îmi oferea un credit instant avantajos (n-am nevoie). Senatoarea berlineză însărcinată cu cultura mă invita la un vernisaj (oricum, nu m-aș fi dus). Cantina noastră vindea pe viitor chifle începând cu ora cincisprezece (era și timpul!). O altă ofertă pentru un credit instant. Mailul cu numărul șase venea din străinătate. Scrisese Pinochet. Voia să știe când avea să primească *odată* rezultate. Sau dacă doar *mă distram acolo*. Imbecilul!

I-am scris politicos înapoi, cu CC la redactorul-șef. I-am scris despre colaborarea noastră cu CNN. Cum am cercetat clinica și am găsit soldații împușcați. Că soldații trebuie să fi fost și ei în spatele lui Lambert. Am relatat despre moartea lui Helmut Gröber și că din această cauză mă aflam la Bagdad. Pe scurt, știam unde se află ascunse comorile. „Pe scurt“, era mereu o formulare potrivită, chiar dacă treaba avea să dureze o veșnicie.

Mai apoi am intrat pe Google. Poate că, dacă introduceam cuvintele-cheie „Mohammed“, „Bagdad“, „politică“, „Națiunile Unite“, găseam vreun indiciu. Tocmai când voiam să încep căutarea, s-a auzit un țârâit ușor care mă anunța că am primit un e-mail nou. Era de la Kelly. Scrisese Philippe.

Hei, bătrâne!

Am verificat ieri rezerva de bere. Mai sunt cincisprezece cutii. Asta ne ajunge fix trei zile. Așa că nu

uita să reaprovizionezi. La tine cum merge? Sper că ai găsit-o pe Svetlana asta și ai scos ceva de la ea. Am mai mers o dată ieri prin împrejurimi. Nimic. Când stau în rahatul ăsta de Humvee al CNN-ului, mi-e frică în orice moment să nu ne nimerească vreo grenadă. Știai că nici măcar nu e blindată cutia asta de conserve? Olga te salută călduros. E ceva între voi? Să știi că o să mă dau la Kelly dacă trebuie să mai stau mult pe aici și să mă plictisesc.

Când ai timp, poți să treci pe la baia turcească și să transpiri un pic și pentru mine. Salută-l pe Mohammed, dacă-l vezi.

A bientôt,
Philippe

Am deschis cu putere portiera de la mașina lui Arkan.

– Știi baia turcească din strada Nidhal?

– Acolo unde ați auzit discuția dintre acest Mister Lambert și... ?

– Da, exact.

– Sigur c-o știi.

– Atunci calc-o! Ne grăbim!

Ca de obicei, după-amiaza târziu în Bagdad toate străzile erau pline. Arkan folosea fiecare scurtatura care apărea: prin curți interioare, pe sens interzis; la un moment dat a luat-o pe trotuar. Pietonii înjurau. Strada Nidhal era la cincisprezece minute de hotel, dacă nu era trafic. Am ajuns acolo în treizeci de minute.

Am batut la ușa neagră din oțel. Ferestruica s-a deschis imediat. Ochii neîncrezători ai șefului băii m-au scrutat. Se făcea că nu mă văzuse niciodată. Arkan îi spuse că trebuie să stau de vorba cu Mohammed, șeful lui.

– Sunt un prieten de-al lui, am spus eu.

– Mohammed nu e aici, minți șeful băii.

– Vine astăzi?

– Mohammed nu spune niciodată când vine.

În acel moment apăru un Range Rover negru nou-nouț și frână cu zgomot. Din mașină se auzea muzică arabă. Un bărbat coborî. La început nu l-am văzut decât din spate. Dar înălțimea sa de aproape doi metri a fost de ajuns să-mi dau seama că trebuia să fie Mohammed. Spre norocul meu, m-a recunoscut imediat. Veni spre noi radiind.

– Întreabă dacă vrem un masaj, a tradus Arkan.

– Nu, numai să stăm de vorbă, am spus eu. Și convinge-l că e ceva confidențial.

Mohammed dădu din cap plin de înțelegere. Să-l urmărim în biroul lui. Administratorul băii ne ținu politicos ușa deschisă. În mers, Mohammed îl întrebă de Philippe.

– Philippe lucrează la un reportaj în nord, i-am explicat eu. Are ceva de-a face cu vizita noastră.

– Aha, răspunse Mohammed. De parcă nu mai exista nici o îndoială în ceea ce ne privea.

În biroul său mirosea ca peste tot la baia turcească: a umezeală și a săpun. Mobilierul era din anii șaptezeci. În schimb, avea cel mai mare ecran plat Samsung pe care-l văzusem vreodată. Mohammed a dat imediat drumul la televizor. Bloomberg-TV cu cotațiile de la bursă. Sună telefonul vechi de pe biroul său. Probabil era un apel din interior, pentru că, în Bagdad, liniile telefonice încă nu funcționau. Convorbirea dură o vreme. Între timp veni un tânăr cu un șorț alb și aduse ceai. Când Mohammed termină convorbirea, lăsă receptorul lângă aparat.

– Acum are timp pentru noi, spuse Arkan.

– Întreabă-l dacă-l cunoaște pe Helmut Gröber.

La auzul numelui, Mohammed deveni dintr-odată atent. Opri televizorul.

– Da, s-a întâmplat o tragedie, spuse el. Helmut era un prieten bun. Suferea de bronșită. I-am recomandat să vină mai des la baia turcească.

– De fapt, nu voiam să vorbim despre Helmut Gröber, am continuat eu, ci despre o colegă de-a lui. Se numește Svetlana Jurova.

Mohammed scutură speriat din cap.

– Zice că n-o cunoaște, spuse Arkan.

– Explică-i că nu-l cred. Era prieten cu Gröber. Vorbeau precis și chestiuni private.

Răspunsul lui Mohammed fu scurt.

– Nu știu nimic despre viața privată a lui Helmut, traduse Arkan. Numai că era căsătorit în Germania și că avea doi copii. Nu vorbea niciodată de iubita lui.

– A spus *iubită*? am întrebat eu.

Arkan dădu din cap.

– Chiar *iubită*?

– Daaa.

– Dar i-ai spus că Svetlana Jurova era colegă?

– Am tradus exact întrebarea dumneavoastră, Mister Michael.

Carevasăzica, Mohammed mințea. Precis el fusese cel care o scosese pe Svetlana Jurova din închisoare. Dar cum aveam sa-l conving să aiba încredere în mine?

– Presupunem ca Svetlana Jurova se afla în mare pericol, am spus eu. Și știm ca dumneavoastra ați ajutat-o sa iasa din Abu Ghraib.

Când Mohammed a ridicat mâinile în semn de apărare, am continuat pur și simplu:

– Îmi imaginez ca a trebuit sa-i promiteți Svetlanei că nu vorbiți cu nimeni despre ea. Dar avem nevoie de ajutorul dumneavoastra. Neapărat. Lucrez cu Philippe la chestiunea asta. Ma așteaptă. Fără Svetlana Jurova nu putem avansa.

Mohammed se întoarse într-o parte cu scaunul de la birou. Batea din picioare și se uita pe fereastră. Vizavi licărea o reclamă luminoasă. L-am lăsat să se gândească. Tăcerea a durat aproape două minute. Apoi s-a ridicat și a parasit încăperea cu o replică scurtă.

– Ne-a spus să așteptăm, mi-a tradus Arkan.

Așadar, am așteptat. Cinci minute mai târziu, tânărul cu șorț alb a venit și ne-a mai adus două pahare cu ceai. După alte zece minute, a adus o farfurie cu humus. Nu mâncasem nimic toată ziua, dar nici nu-mi era foame. Arkan mănca tot. Când tânărul a intrat a treia oară în cameră, nu mai purta șorțul.

Am părăsit împreună baia turcească. Range Roverul negru al lui Mohammed nu mai era în fața ușii. Tânărul a luat-o la dreapta. Mergea atât de repede, încât mă temeam să nu-l pierdem în mulțime. Ne-am oprit două străzi mai încolo. În fața unui cinematograful, unde rula un film vechi cu James Bond. Tânărul s-a uitat cu atenție în jur. Apoi ne-a condus prin dreapta casei de bilete pe o scară. Pe trepte era gunoi. Nu exista balustradă. Precis fusese furată de huligani. Am urcat la etajul cinci. Sus rămăsesem fără suflare. Arkan a fost nevoit să tragă niște vânturi din cauza humusului. Tânărul bătut încet la ușa din stânga. Aceasta se deschise cu precauție.

În spatele ușii era o siluetă gri. Păr grizonat, fustă gri, bluză gri, piele cenușie. Numai ochii îi erau albaștri. Fuma. Mi-o imaginasem cu totul altfel. O credeam mai drăguță, sincer să fiu. Imaginea mea despre o iubită nu se potrivea cu alura unei contabile.

Mă așteptam ca Mohammed să fie la ea. Dar era singură. În afară de baie și de bucătărie, apartamentul mai avea doar o cameră. Acolo era o canapea întinsă, pentru a servi drept pat, o masă de lemn și un dulăpior. Aerul era încins și înecăcios. Pe podea era o valiză Samsonite deschisă, cu haine de damă.

Svetlana Jurova nu se prezentă. Spuse doar:

– Am auzit că mă căutați.

Vorbea în germană. Aproape fără accent.

Eu și Arkan ne-am așezat pe pat. Ea a rămas în picioare la fereastră și a strivit țigara pe o farfurie, pe care era deja un morman de chiștocuri. Arkan mă înghionti cu genunchiul de parcă ar fi vrut să întrebe: „Ea e?” Am dat din cap că da.

– Scria în ziar că sunteți din Ucraina, am început eu discuția.

– Da. Dar am lucrat zece ani pentru Armata Sovietică în RDG, iar după sfârșitul Războiului Rece, la Consulatul Ucrainei din Viena. Vocea îi suna sigură pe ea. Mohammed mi-a spus că m-ați căutat la Abu Ghraib.

– Da, trebuie să vă transmit salutări de la Shirin.

– O, Doamne! Micuța. Biata de ea. E deja de două luni acolo. Numai pentru că a furat o sută de dolari de la un tip.

– De la un american? am întrebat eu.

– Nu, prostituatele irakiene nu se duc niciodată cu americani. Cred că toți americanii au SIDA. Din punctul ăsta de vedere, propaganda vechiului regim și-a atins scopul pe deplin. Dar doar n-ați venit aici să vorbim despre Shirin.

– Nu, ci despre Helmut Gröber. Sau despre cum ați ajuns la Abu Ghraib. Comandantul închisorii zicea că ar fi fost o întreagă măgărie la mijloc.

– Așa se poate numi. Dar nu mă întrebați de ce.

– N-aveți nici o idee.

– Nu. Sper că nu vă deranjează dacă fumez.

Își aprinse o nouă țigară și deschise fereastra. Zgomotul străzii pătrunse în încăpere.

– Când am fost arestată, tocmai venisem de la New York cu un avion al ONU, continuă ea. Am mers cu un taxi de la aeroport la apartamentul meu. N-a durat douazeci de minute, că a și batut cineva la ușa. M-am uitat pe vizor. Erau trei soldați americani. Nu m-am gândit la nimic rău și am deschis. Au dat buzna ca sălbaticii. Unul dintre ei m-a lipit de perete. O femeie m-a percheziționat și mi-a pus catușe. Nu am putut spune nimic de spaima. A fost un coșmar, și încă nu m-am trezit din el. M-au ridicat de acasă. Jos în strada îi aștepta mașina. A trebuit să urc, și m-au dus la Abu Ghraib.

Trase din țigară pâna când scrumul se facu de un centimetru. Acum îi tremurau degetele.

– Și când vi s-a spus de ce ați fost arestată?

– Nici nu mai știu. Cred că pe drum. Doamne Dumnezeule! Nici nu știam până atunci că Helmut era mort. Apoi la Abu Ghraib m-au băgat într-o celulă. Ați văzut-o. Acolo femeile s-au străduit să fie drăguțe. Numai nesiguranța cu privire la ceea ce avea să se întâmple cu mine mă înnebunea. Am cerut să fie informați cei de la ONU. Dar paznicele americane

mi-au spus că nu există telefon. Trebuia să am răbdare până a doua zi. Dimineața a venit cineva din administrația civilă. Un soi de procuror. Nici măcar nu știa că fusesem arestată. Zicea că avea să revină după-amiază – dar n-a mai venit.

– Și atunci l-ați înștiințat pe Mohammed? am întrebat eu.
Dădu din cap.

– Da. Prin irakienele care împărțeau mâncarea la Abu Ghraib. Costă zece dolari să strecuri afară o scrisoare.

– De unde îl cunoașteți pe Mohammed?

– Este... se corectă. Era prieten cu Helmut. Încă de dinainte de război. Helmut vorbea fluent araba. Zâmbi. ... Când vorbea arabă nu se bâlbâia niciodată. El și Mohammed se cunoșteau de la cursele de cai. Acolo se întâlneau înainte toți oamenii influenți. De generații întregi familia lui Mohammed se bucură de mare respect în Irak, chiar și fără să coopereze cu clanul lui Saddam. Astfel de oameni sunt și astăzi foarte importanți pentru americani. Știam că o să mă scoată din închisoare. Dar, când am ajuns astăzi de dimineață în apartamentul meu, am avut parte de a doua sperietură. Trase din țigară. Arăta de parcă explodase o bombă. Toate hainele mele erau pe podea. Toate sertarele fuseseră smulse din dulapuri.

– Lipsea ceva?

– Nu pot să-mi dau seama. Am stat prea puțin acolo. Dar, dacă mă gândesc acum, îmi aduc aminte că aparatul meu de fotografiat era pe podea. Deci nu au fost hoți obișnuiți. Nu l-ar fi lăsat acolo.

– De ce nu v-ați adresat direct la ONU?

– Nu vă dați seama?

– Vă temeți.

– Bineînțeles. În cine să mai am încredere? Cred că Helmut se băgase în ceva din care n-a mai putut scăpa.

– A bătut vreun apropo?

– Niciodată. Tăcu un moment. Sunt multe lucruri pe care Helmut a preferat să le țină pentru el. De exemplu, jocurile de noroc. Vreau să spun că era un jucător înrăit. Despre asta am

aflat abia acum câteva săptămâni. Eram împreună la Beirut, iar Helmut a pierdut într-un cazino zece mii de dolari. Vă imaginați că i-am ținut o prelegere. Atunci am aflat că era în datorii până în gât. De aceea, soția lui voia să divorțeze.

– E ceva ce v-a lăsat Helmut Gröber în păstrare?

– Vă referiți la ceva de genul: „Dacă mi se întâmplă ceva, du asta la poliție“?

– Da, poate.

Scutură din cap.

– Ce vă spune numele Rainer Lambert?

Se gândi puțin.

– Are ceva de-a face cu o organizație de ajutorare?

– Inițiativa Germană pentru Reconstrucție în Irak.

– Am auzit de ei. Fac ceva în domeniul medical, nu-i așa?

Nu mă pricep la asta. Organizațiile umanitare au fost întotdeauna apanajul lui Helmut.

– A menționat numele vreodată?

– Precis nu.

– Sau a vorbit despre Sunadi?

– Despre ce?

– Sunadi este o localitate. În nord.

– Nu, n-am auzit niciodată.

– Ați vorbit vreodată cu Helmut Gröber despre arta antică irakiană?

– Artă? Niciodată. Nu-l interesa așa ceva.

Bineînțeles ca m-am gândit și la varianta ca Svetlana Jurova mințea. Că ea și Mohammed jucau excelent teatru și că, în realitate, erau și ei în afacere. O mare conspirație. Dar intuiția îmi spunea altceva. Gröber nu avusese încredere în nimeni. Fusesse un fricos. Știa ca își risca existența. Și era obișnuit să tănuiască anumite lucruri. Așa cum își ascunsese și pasiunea pentru jocuri de noroc.

Dar ce nu-mi puteam explica logic era de ce fusese arestată Svetlana Jurova în această acțiune discreționară. M-am gândit la ce scrisese informatorul lui Kelly: „Dar fiți cu bagare de

seamnă. Se prea poate ca nu orice soldat american pe care îl întâlniți în timpul cercetărilor să vă fie prieten“.

Se făcea ora zece. Trebuia să încheiem. În curând avea să se dea stingerea.

Svetlana Jurova plănuia să părăsească Bagdadul în următoarele două zile. Unde, nu voia să spună. Mohammed făcea toate pregătirile. Presupuneam că avea să părăsească țara prin Iran. Era ruta cu cele mai proaste șosele, dar era cea mai bună variantă pentru a dispărea neobservat.

Am convenit să ne mai întâlnim o dată a doua zi, de dimineață, la nouă. În ușa, Svetlana Jurova zise:

– Nu mi-ați spus de ce vreți să știți toate lucrurile acestea. Și nici nu o să vă întreb. Sper doar că adevărul va ieși cândva la iveală.

– Sigur, am răspuns eu. Cu siguranță.

Noaptea aceea a fost una dintre cele mai sângeroase de la sfârșitul razboiului încoace. În apropierea hotelului nostru, cineva încercase să asasineze un înalt demnitar al Ministerului Apărării al Statelor Unite. În atacul asupra convoiului său au murit douăzeci și doi de oameni. Aproape toți civili irakieni. Locuiau în casa în fața căreia explodase bomba. Funcționarul guvernamental suferise un șoc. Nici urma de atentatori. Ca întotdeauna, pericolul venea din nimic și dispărea în nimic.

Priveam de la balcon cum echipele de cameramani și fotografi părăseau în grabă hotelul. Unii purtau veste antiglonț. Nu se mai întâmplase de săptămâni întregi așa ceva. Când am coborât din lift în holul hotelului, am dat peste un ofițer de presă american. Îl știam de la televizor. Sergentul Harris. Împărțea pliante, și mi-a vârat și mie unul în mână.

„Armata Statelor Unite atrage atenția ca jurnaliștilor le este interzis să poarte arme pe stradă.“

– Ce vrea să însemne asta? am întrebat eu.

– Ieri am controlat mașina unei echipe de filmare a CBS, explică sergentul Harris. Aveau trei kalașnikovuri în portbagaj,

pentru cazul în care ar fi fost atacați. Dar nu se poate ca și jurnaliștii să înceapă să se joace de-a războiul.

Azi Arkan era odihnit. Deși fusese deja cu tatăl lui la rugăciunea de dimineată. Am plecat la Svetlana Jurova mult mai târziu decât plănuisem. Pe drum mă gândeam dacă nu era cumva mai bine să ne facem rost de niște kalașnikovuri. N-ar fi o problemă în Bagdad. Dar, în caz de ceva, oricum nu aș fi avut curaj să apăs pe trăgaci. Am discutat asta cu Arkan.

– Nici eu n-aș trage, spuse el. Dar Miss Kelly sigur ar face-o.

– Da, am fost eu de acord. Aia ar fi în stare să meargă și cu tancul prin Bagdad.

Am găsit un loc de parcare exact în fața cinematografului. Peste noapte se schimbaseră programul. În locul lui James Bond rula acum un film egiptean. *America șica-bica*. Auzisem de el. „Șica-bica“ e un fel de limbă arabă a bebelușilor. Acțiunea nu prea se potrivea cu titlul: o fetiță cuminte din Cairo ajunge în SUA și devine o prostituată, dependentă de droguri. Deși era încă devreme, în fața casei de bilete era coadă. Mai mult bărbați. Arkan mi-a explicat că în film apăreau multe actrițe foarte sumar îmbrăcate pentru standardele arabe.

La nouă fără cinci băteam la ușa Svetlanei Jurova. Ușa era ușor crăpată, și a fost de-ajuns pentru a se deschide. Am intrat în sufragerie. Valiza Samsonite nu mai era pe podea. Am aruncat o privire în bucătărie și în baie. Svetlana Jurova plecase. Apoi am descoperit plicul alb de pe măsuta de lemn din fața canapelei. Când l-am deschis, dinăuntru a căzut o cheie. În scrisoare scria:

Dragă domnule Bellow,

Nu interpretați plecarea mea precipitată ca un semn de neîncredere față de dumneavoastră. Nu mă îndoiesc de bunele dumneavoastră intenții. Dar Mohammed făcuse deja toate pregătirile de plecare. Cred că informațiile mele nu v-au fost de prea mare ajutor. Dar poate cheia aceasta vă ajută mai departe.

Este cheia de la o cameră de la hotelul Aurora. Helmut și cu mine o închiriasem pentru a ne putea întâlni acolo nederanjați. Este plătită în avans pentru încă o lună. Dacă există vreun loc în care Helmut ar fi putut ascunde ceva, atunci acolo este. Vă doresc mult noroc.

Svetlana

Hotelul Aurora era mic. Orice jurnalist din Bagdad îl cunoștea. Despre patron se scriseseră deja nenumărate reportaje. Îl chema Saddam Hussein, dar de la sfârșitul războiului își zicea Anton. Trăise câțiva ani în Austria și era cu siguranță singurul irakian care luase parte vreodată la Campionatul Mondial de Schi. Stăteau mărturie fotografiile din restaurantul lui, aranjat cu un dezvoltat simț al kitsch-ului în stilul cârciumilor alpine. Lângă fotografie, o diplomă: cred că era din anul '68.

Cheia pe care ne-o lăsase Svetlana era atârnată de un breloc de plastic cu numărul 18 pe el. Nu mai fusesem în camerele de la Aurora, dar știam că existau două intrări în hotel. Una prin restaurant și o intrare laterală. Am intrat pe cea laterală. Tocmai ieșeau doi puști cu cutii de lustruit pantofi. Mi-a trebuit un dolar că să-i conving că pantofii mei sport Nike albi n-aveau nevoie de lustru cu crema neagră.

Perdelele din camera 18 erau trase. În camera erau un pat dublu, un dulap de haine și o chiuvetă. Toaleta era pe hol. Am deschis dulapul. Înăuntru atârneau doua perechi de plantaloni bărbătești bej și diverse cămași. În sertare erau câteva perechi de pantofi de dama, șosete și tricouri. Am căutat prin buzunarele cămășilor și prin ale pantalonilor. Nu am găsit nimic în afară de douăzeci de dolari. Arkan trase cuvertura de pe pat și pipăi salteaua să vadă dacă erau cumva găuri. Apoi am tras amândoi dulapul la o parte.

– Să mergem, Mister Michael, spuse Arkan neliniștit.

Am scuturat din cap.

– Până acum n-am căutat decât acolo unde ar căuta oricine.

– Să ridicam covorul? întrebă Arkan agitat.

Era nervos. Ideea mi s-a părut foarte bună.

Douăzeci de minute mai târziu îndepărtasem mocheta gri. Era un praf nebun. Strănutam încontinuu. În afară de un ziar vechi, cu Saddam pe prima pagină, nu era nimic dedesubt. Ciudat era că habar n-aveam ce căutam. Presupuneam că niște acte. Dar de ce, de fapt? De ce sa cauți hârtii în secolul supor-turilor de date în format mini?

După o vreme, lui Arkan îi veni ideea de a se uita în țeava de scurgere a chiuvetei. Văzuse de curând un film în care un dependent de droguri își ascunsese acolo heroina. Am desfăcut țeava. Și am descoperit într-adevăr un pachetel învelit în mai multe straturi de folie de plastic. Era lipit cu bandă adezivă și legat cu o sfoară de nailon ca sa nu fie luat de apă. Înăuntru se gasea un fel de card de memorie, cam de mărimea unei cutii de chibrituri. 64 MB Compact-Flash. Promitea o grămadă de informații.

Ne-am strecurat afară din camera complet devastată. Nu mă simțeam ca 007, ci, mai degrabă, ca 007000.

29

Aveam nevoie de Kim de la Tokio. Îi spuneam Kim San. Lucra ca tehnician la televiziunea japoneză, întreținea camerele de luat vederi, computerele și alte echipamente. Și era singurul străin de care știam că fusese fără întrerupere în Bagdad încă de dinainte de a izbucni războiul. Kim locuia și el în hotelul nostru. Se pare că nu-l părăsise de mai mult de zece ori. Ori-când îl căutai pe Kim, îl găseai în fața computerului. De cele mai multe ori se uita la filme de acțiune. Colecția sa de DVD-uri era probabil cea mai mare din tot Orientul Mijlociu.

Când am intrat în camera lui, se uita la *Pulp fiction*, unul dintre filmele mele preferate. Samuel L. Jackson și John Travolta în rolurile ucigașilor Jules Winnfield și Vincent Vega. Tocmai începea legendara scenă cu liftul.

Vincent (curios): „Ce e cu Tony Rocky Horror?”

Jules: „I-a făcut Marsellus de petrecanie. Precis avea de-a face cu nevastă-sa.”

Vincent (plictisit): „A făcut Tony așa ceva? A f... ?

Jules (uimit): „Nu, nu, nu. Nu așa grav.”

Vincent: „Atunci ce?”

Jules: „I-a masat picioarele.”

Vincent (surprins): „Un masaj la picioare. Asta-i tot?”

Jules: „Îhâm.”

Vincent: „Cum a reacționat Marsellus?”

Jules: „Au venit câțiva bătauși și l-au aruncat pe Tony de la balcon. A căzut patru etaje. Jos era o grădină cu acoperiș de sticlă. A trecut prin el. De atunci a rămas cu un defect de vorbire.”

Vincent (plictisit din nou): „Ce porcărie!”

– Vrei să te uiți? întrebă Kim?

– Nu, nu, am răspuns zgâindu-mă la ecran. Trebuie să mă ajuți. Am un card de memorie și nu știu ce să fac cu el.

– Dă să văd!

Kim îl lăsă pe Samuel L. Jackson înțepenit cu hamburgerul în mână. Luă cardul și îl băgă într-o casetuță albastră, lângă tastatură. Cursorul mouse-ului se mișca pe ecran.

– E o fotografie. Și un text. Să le printez?

– Da, te rog.

Un minut mai târziu, Kim îmi dădu trei pagini A4. Fără să arunc vreo privire la ele, le-am rulat și am luat cardul.

– Asta a fost tot? întrebă Kim.

– Da.

– Și modemul tău prin satelit? Mai merge?

– De minune.

– Știi ca, dacă ai vreo problemă, Kim te ajută întotdeauna.

– Da, știu. Drăguț din partea ta. Felul de a fi al lui Kim îmi amintea de chelnerul de la restaurantul de sushi.

– Chiar nu vrei să vezi filmul?

– Nu, chiar nu.

Nici în lift nu m-am uitat la cele trei pagini. Aveam sentimentul triumfal că, într-adevăr, ceea ce țineam în mână era un pas decisiv în afacerea noastră. Și voiam să mă uit în liniște la ele. Piscina mi se părea un loc bun. M-am așezat la una dintre mesele de plastic. Când a venit chelnerul, am comandat cafea. Nu se vedea nici un coleg. Toți erau ocupați din cauza

atentatului. Redacția mea trebuia să se mulțumească de această dată cu o relatare preluată de la agenția de știri. Îmi și imaginaam cum trepida Pinochet. Dar acum nu mă mai interesa.

Întâi am desfăcut fotografia. Era făcută de la la mare înălțime. Am distins un râu spre care se îndrepta o șosea. De ambele părți ale șoselei erau case. În apropiere, erau păduri și mai multe curți. Țineam în mână o fotografie aeriană a Sunadiului. Dar ce era special în fotografia asta? M-am uitat cu atenție la fiecare centimetru pătrat. Speram să găsesc un indiciu privind ascunzătoarea obiectelor de artă. Un marcaj. Am găsit casa lui Karim Abdul, locul pe care era astăzi clinica lui Lambert și pâlcul de palmieri unde ne făcusem tabăra. Dar nici un marcaj.

M-am uitat la celelalte pagini. O scrisoare. Mai precis, un e-mail. În engleză. Adresa era: w-j.levis@gmx.com. Expeditorul: lambert.rainer@web.de. M-am uitat la dată: 3 noiembrie 02. Era vechi. Textul începea prietenos, cu „Dragă William“. În primele rânduri, Lambert întreba dacă *Carolín* se descurca la noua școală. Și ce mai face *câinele*. „Tot mai mușcă pernele din sufragerie?“

Apoi era vorba despre un proces la Lüneburg. „Nu trebuie să-ți faci probleme din cauza reputației mele, nu am fost condamnat“, scria. Nu mă mira că Lambert avusese deja de-a face cu justiția. Totuși, pentru destinatarul e-mailului era foarte important ca Lambert să aibă o reputație ireproșabilă. Textul continua cu bla-bla-ul familiar-prietenesc. Despre o excursie la vânatoare în Polonia, o casă nouă și așa mai departe.

De-abia ultimul paragraf mi-a trezit din nou interesul: „Cercul sponsorilor crește considerabil. Deja am o listă întreagă de comenzi. Un interes deosebit a trezit piesa nr. W 14873“.

Mă așteptasem ca profesorul Flemming să nu se bucure prea tare de vizite repetate din partea mea. Dar totuși m-a surprins cum și-a ieșit din pepeni.

Stătusem exact cinci minute în fața casei și sunasem ca disperatul. Când mi-a deschis, m-a luat în primire:

– Sunteți nebun dacă mai veniți aici încă o dată!

Astăzi nu mai era palid la față, ci roșu ca focul.

– S-a întâmplat ceva? am întrebat eu.

– Trebuie să se întâmple ceva? Nu ajunge că vă caută ăia?

– Au venit din nou?

– Nu. Dar n-am chef să vă mă văd pe aici și să-mi stați pe cap.

Profesorul a închis ușa casei. De data asta nu a mai trecut prin formalitatea de a mă invita în biroul său. Am rămas în hol, în picioare. Îmi simțeam teama.

– Îmi pare rău, am căutat să-l liniștesc. Dar și dumneavoastră aveți tot interesul să se clarifice povestea.

– Nu știu dacă ar trebui să-l am. Vedeți doar ce se întâmplă în țara asta! E anarhie curată! Și e din ce în ce mai rău! Nicăieri nu mai ești în siguranță. În fiecare zi, morți. Oi fi eu bătrân, dar n-am chef să mor aici. Și ar trebui să vă întrebați și dumneavoastră dacă nu vă asumați poate un risc prea mare.

În spatele nostru apar o femeie scundă, plinuță, cu obraji roșii.

– Secretara mea, o prezintă Flemming.

Am salutat-o din cap.

– Domnule profesor, spuse ea, tocmai am primit un telefon de la ambasadă. Convoiul cu doamna ambasadoare pleacă joi la Amman. Vă transmite că i-ar face plăcere să vă ia cu dumneaei.

– Doamne ajută! Profesorul se sprijini ușurat de perete. În sfârșit plec de aici. Deci, domnule Bellow, îmi spuneți ce vreți de la mine?

– O singură întrebare.

– Și aceea ar fi?

– Vă spune ceva „numarul W 14873“?

– Pentru asta nu trebuia să veniți la mine. Asta vă poate spune orice arheolog de pe aici. Obiectul W 14873 este o vază. Așa-numita vază Warka. A fost descoperită la începutul anilor '30 de către nemți pe șantierul arheologic de la Uruk. Are cam un metru înălțime, și desenele de pe ea înfățișează un festival

de cult. Este una dintre cele mai importante opere de artă de origine sumeriană.

– Mulțumesc, domnule profesor. Atât voiam. I-am întins mâna. Vă doresc o călătorie sigură acasă.

Mă privi nesigur.

– Așteptați un moment, spuse el. Mi-am mai adus aminte de ceva. Nu cred că are vreo importanță. Dar m-ați întrebat dacă am mai vorbit cu cineva despre dumneavoastră.

– Da...

– Nu la recepția de la ambasadă... Dar cu o zi înainte. Am primit vizita unei doamne... Nu aveți de ce să vă faceți probleme.

– Ce doamnă?

– Nu-i mai știu numele. Lucra pentru o organizație de ajutorare și mă întreba dacă n-aș putea face ceva pentru ea în Germania. Se referea cu siguranță la donații.

– Și i-ați povestit de mine! am spus eu iritat. Era așa, o femeie de înălțime medie? Foarte slabă, în haine de safari, în jur de 50 de ani?

Profesorul dădu afirmativ din cap.

– Nu vă faceți griji, domnule Bellow. Nu am menționat numele dumneavoastră. Nici nu mai știu cum am ajuns să vorbim despre activitatea mea. Și despre povestea ciudată cu obiectele de artă. I-am spus numai că a venit la mine un jurnalist din Berlin care urmărește un fir interesant.

30

Am hotărât că trebuie să pornim chiar în aceeași zi spre Sunadi. Totul era clar: Lambert bănuia că eram pe urmele lui. Cine altcineva putea fi misterioasa vizitatoare a profesorului Flemming, dacă nu soția lui Lambert? Așa se explica și de ce ma cautau cei doi tipi. Flemming, gură-sparta! De ce nu-și ținuse gura? Să sperăm ca Lambert credea că nu reușisem să ajungem în Sunadi.

Portbagajul Toyotei lui Arkan era plin cu alimente. Mașina se lăsase foarte tare. Arkan nu uitase nici de bere. Ar fi vrut să mai rămâna o noapte la ai lui. Dar era și el de acord că trebuia să ne grabim. La patru fără ceva ieșeam din oraș. Aveam să mai parcurgem încă vreo două sute de kilometri până la lasarea întinericului. Pe drum, a început să plouă. Prima ploaie de când eram în Irak. Arkan porni ștergătoarele. Tot praful se întinse în dâre maro pe parbriz.

Noaptea am petrecut-o într-un hotel mic și murdar dintr-o localitate numită Alsin. Proprietarul hotelului era veteran de război și își pierduse un picior. A reușit să ne dea ultima cameră. Deși nu mai văzusem nicaieri alți oaspeți. Pentru zece dolari ne-a făcut la cină tăieței și ne-a adus suc delicios de rodii proaspăt stoarse. Dupa-masă ne-am dus imediat la culcare.

Certitudinea că Lambert mă căuta m-a mai preocupat încă mult timp înainte de a adormi. L-am și visat. Împreună cu soția lui în închisoarea de la Abu Ghraib. În orice caz, eu eram cel care stătea în celulă. O înjurătură în arabă pe ton scăzut deveni parte integrantă din vis. Pentru că nu voia să se termine, m-am trezit. Era încă întuneric. M-am uitat la ceas; de-abia vedeam cifrele luminoase. Patru sau cinci, bănuiam.

– Arkan, am murmurat eu obosit. Ce e?

– Mă scuzați, Mister Michael.

Vocea îi suna plină de durere.

Am pipăit după firul de la tubul de neon de deasupra patului. Când s-a aprins, am strâns dureros din ochi. Arkan stătea pe podea cuprinzându-și cu mâinile piciorul drept și trăgând aer printre dinți. În fața lui era un covoraș roșu. Acum auzeam de afară strigătele muezinului. Arkan se sculase pentru rugăciunea de dimineață și se lovise de piciorul patului.

M-am dus la chiuvetă, am udat un prosop și i l-am dat.

– De ce faci chestia asta cu noaptea-n cap?

S-a uitat la mine fără să înțeleagă, și-a înfășurat piciorul în prosop și a început să se roage. Când a terminat, l-am întrebat:

– De unde știi, de fapt, că te-ai rugat în direcția bună?

Arkan îmi arată covorul de rugăciune. În mijloc era cusută o busolă.

Noroc că noaptea încetase ploaia. Odată cu răsăritul soarelui, s-a împrăștiat stratul gros de nori și cerul s-a luminat. Înainte de micul dejun, am dus lucrurile la mașină. Arkan schiopăta, dar m-a asigurat că putea să conducă.

Lângă noi era parcată o mașină de teren verde metalizat, model japonez. Mai erau deci și alți oaspeți. Am luat micul dejun la o cafenea de lângă hotel. În spatele ușii o narghilea colorată împrăstia un fum cu miros înțepător. Arkan îmi turnă nescafe fierbinte dintr-o cană de tablă îndoită. În timp ce mâncam, a venit la masa noastră patronul cu un singur picior și ne-a încasat plata.

Un sfert de oră mai târziu, am vrut să plecăm. Mașina de teren dispăruse. M-am mirat că nu văzusem pe nimeni. Arkan porni motorul. Mi-a venit brusc în minte că-mi lăsasem modelul prin satelit în cameră. Era pus la încărcat în priza de deasupra chiuvetei. M-am întors să-l iau. Când am revenit în parcare, m-am oprit un moment în fața mașinii. Ceva era în neregulă. M-am uitat la mașină întâi din dreapta, apoi din partea șoferului.

– Arkan, ia vino!

– De ce?

– Te rog.

A coborât cu greu, cum și urcase, de altfel, și a șchiopătat spre mine.

– Cauciucul din dreapta față nu-i cumva cam moale?

Arkan se sprijini de mașină și îngenunche pe pământ. Apăsă cu degetul mare în cauciuc și-și apropie urechea de el.

– Aveți dreptate, Mister Michael, cauciucul e înțepat.

– Poate că am trecut ieri peste vreo schijă, am spus eu.

– Nu. Arkan scutură din cap. Atunci azi-dimineață cauciucul ar fi fost deja dezumflat. În afară de asta... Mai ascultă o dată. ... Are o gaură într-o parte. De parcă ar fi făcut-o cineva intenționat.

M-am gândit la mașina de teren.

– Ai mai văzut pe cineva la hotel în afară de noi?

– Numai pe patron.

– Alți oaspeți, vreau să spun.

– Nu, am fost singurii.

– Ciudat, am spus eu. Când am adus aici lucrurile, mai era o mașină. Am arătat locul unde stăteam. Exact aici.

– Or fi fost hoți, spuse Arkan. Ei se folosesc de trucuri dintr-astea. Mai întâi îți înțeapă cauciucul, apoi merg în spatele tău până când mașina rămâne în pană și atacă.

– Dar hoții n-au mașini de teren scumpe, verde metalizat.

– Probabil că nu, fu de acord Arkan.

– Credeți că puteau fi oamenii despre care a povestit profesorul Flemming?

– Se poate. M-am uitat speriat în jur. Trebuie să schimbăm cauciucul. Dar nu aici.

Arkan merse o bucată pe șosea înapoi spre Bagdad. La fiecare câteva secunde mă uitam în spate. Dar nu ne urmărea nimeni. Am oprit în fața unei foste secții de poliție bombardate. N-a durat zece minute ca Arkan să schimbe cauciucul. Era atât de prins de problemă, că și uitase să șchiopăteze.

31

Indiferent dacă erau hoți sau oamenii lui Lambert, n-aveam chef să fim atacat din nou. Nu ne rămânea nimic altceva de făcut decât să mergem la Sunadi pe șosele laterale. Din păcate, vechea hartă a Ministerului Turismului nu era destul de detaliată ca să ne putem orienta după ea. Așa că am întrebat. Deja după prima jumătate de oră am rămas în drum. Am coborât să împing mașina. Treceam prin locuri unde nu erau decât câteva corturi și niște case de chirpici. Din jumătate în jumătate de oră încercam să dau de Kelly pe telefonul prin satelit. Spre după-amiază a răspuns, în sfârșit.

– Unde sunteți? întreabă.

Nu știam exact. Prin fața noastră tocmai traversa un țăran cu turma de capre.

– Am fost urmăriți, am spus eu. O mașină de teren verde metalizat. Să aveți grijă dacă o vedeți.

– Cine v-a urmărit?

– Cred că Lambert e pe urmele noastre. Dar asta vă povestesc mai târziu. Nu știu când ajungem: astă-seară sau, poate, abia mâine-dimineață. Să lași telefonul deschis.

– E tot timpul deschis, îmi aruncă ea. Noi avem noutăți. Am... S-a mai auzit doar un scrâșnit puternic, apoi legătura s-a întrerupt.

Am mers și iar am mers. Țineam în poală covorul de rugăciune al lui Arkan, ca să ne putem orienta. De câteva ori am crezut că ne-am pierdut. Dar oamenii de pe marginea șoselei ne asigurau apoi că nu mai era mult până la Sunadi. S-a lăsat seara. De o oră nu mai întâlniserăm pe nimeni. În jurul nostru nu se vedeau decât câmpuri. Brusc, Arkan frână puternic.

– Ce e?

– Uite-acolo, americani!

Cam la o sută de metri de noi am văzut un tanc. Și nu era singurul. Am numărat cel puțin zece. Nu se puteau observa ușor, pentru că erau acoperite cu plasă de camuflaj.

– Să întorc?

– Nu. Putem să-i întrebăm unde suntem.

În secunda următoare s-a auzit o bubuitură. În același timp, un fulger a brăzdat întunericul.

– Sunt nebuni? am strigat eu.

Nu mai vedeam nimic.

Ajunseseram în Sunadi. Mai precis, la baza armatei americane care izola Sunadiul. O jumătate de ora mai târziu ne-am trezit la realitate numai în nuanțe zdențuite de roșu și galben. Țsta era efectul grenadei orbitoare, așa ne-a asigurat ofițerul care stătea în fața noastră. Avea să treacă în cursul nopții. Pe masa dintre noi erau pașapoartele noastre și permisul meu ONG roșu.

– A expirat, spuse ofițerul.

Avea o strungareața mare între incisivi.

M-am uitat la el întrebător.

– Permisul dumneavoastra ONG a expirat ieri, preciză ofițerul. Nu vă pot lăsa să mergeți mai departe.

– Stați așa! Am întins mâna după permis. Într-adevar fusese valabil doar o săptămână. Ne așteaptă colegii noștri. Am fost reținuți pe drum, altfel am fi ajuns deja de ieri.

– Îmi pare rău, tinere. Sunadi este o zonă interzisă pentru străini. Faceți rost de un permis nou și puteți trece.

– Să mă întorc la Bagdad numai pentru că a expirat de o zi chestia asta? Doar nu vorbiți serios!

– Ba da, chiar foarte serios! răspunse ofițerul neclinit.

Eram obosit. Eram furios. Dar știam că trebuia să mă stăpânesc.

– Pot să vorbesc cu superiorul dumneavoastră?

– Este într-o discuție. Dar vă asigur că nu v-ar spune altceva decât mine.

– Nu ne mai putem întoarce în noaptea asta. Ar fi mult prea periculos.

– O noapte puteți rămâne la noi în tabără. Vă dăm un cort. Primiți și ceva de mâncare. Nu vă costă nimic.

Râse.

Idiotul. N-avea nici un sens să mai discut cu el. Cunoșteam tipii ca el. Acum nu ne mai putea ajuta decât Steve cu cunoștințele lui din armată. Dacă nu, pentru mine povestea se încheia aici. Și eu, tâmpit, să nu mă uit mai atent la permisul ONG!

Trebuia să dau un telefon. Un soldat ne-a însoțit la mașină. Ca și cum am fi încercat să fugim în Sunadi. Telefonul prin satelit era în torpedou. De data asta legătura a reușit imediat. A răspuns chiar Steve.

– Avem probleme, am spus eu și i-am descris situația.

– Poți afla numele unității și al comandantului?

L-am întrebat pe soldat. Mi-a dat un număr și un nume.

– Greu, spuse Steve. Mă tem că în noaptea asta nu mai pot face nimic pentru voi. Puteți rămâne acolo până mâine-dimineață?

– Da, putem.

– Bine, o să fac tot posibilul. Dar nu vă pot promite nimic.

Am primit exact cortul de lângă santinelă. Ofițerul cu strungăreață nu s-a ferit să-mi spună că avea de gând să ne țină sub observație toată noaptea. Mâncarea venea de la bucătăria

de campanie. Friptură, cartofi și mult ketchup. Ne-am așezat lângă un grup de soldați care se strânseseră în jurul unui radio.

Am crezut că așteptau știrile. Dar cum a început crainicul să vorbească, au închis aparatul. Am intrat repede în discuție. Nici unul dintre soldați n-avea mai mult de 21 de ani. Se săturaseră până peste cap de Irak. Urau căldura, pustiul și pericolul. Le era dor de familiile lor, de soții și prietene. De luni întregi nu mai vorbiseră cu nimeni de acasă.

– Nici nu vreau să știu ce se spune la știri, recunosc un soldat din Montana. Pur și simplu nu vreau să aud câți dintre noi au mai murit, când eu nu știu ce face mama.

Toți dadură din cap.

Am întins mâna după rucsac și am scos din el telefonul prin satelit.

– Vrei s-o suni?

S-a uitat la mine cu ochi mari.

– În Montana e patru dimineața.

– Nu conteaza, spuse altul.

În acea seară s-a vorbit de la telefonul meu în Montana, în New York, în Florida, în Minnesota și în California. Cei mai mulți și-au sunat părinții. Unii plângeau.

Erau mereu discuții, pentru ca nici unul nu respecta regula, să vorbească numai două minute. Nu le-am spus ca aș fi putut să încarc acumulatorul telefonului de la bateria mașinii. Dacă nu s-ar fi terminat la un moment dat bateria, petrecerea telefoanelor ar fi durat toată noaptea.

Mi-au mulțumit din plin și toți m-au asigurat ca nemții sunt un popor extraordinar. Chiar dacă n-am luptat umăr la umăr în război. „Vorbe goale“, gândeam eu. Dar eram cumva emoționat. Cineva a adus un bax de bere rece. Altul, a cărui soție născuse un fiu în timpul misiunii sale în Irak, spuse:

– Pentru telefonul ăsta, generalul Levis ar trebui să te propună pentru Ordinul de Onoare.

Generalul Levis. Mai auzisem numele ăsta. Abia acum îmi dădeam seama că e-mailul de la Lambert era adresat unui

anume Levis. Când toți soldații se duseseră la culcare, mai puțin un portorican din California, am întrebat:

– Numele acestui general Levis se scrie ca la blugi? Adică L-E-V-I-S?

– Da, el e *big boss*-ul nostru. Unii îi spun Generalul Nevăstuică... „Nevăstuică“ înseamnă ceva de genul laș. ...Pentru că nu vrea să facem ordine în Sunadi. Dar cei mai mulți se bucură că nu trebuie să ne riscăm fundul. Așa cum fac camarazii noștri din Bagdad. Și așa e destul de periculos aici. În orașelul ăsta de doi bani s-a format o gherilă tare nenorocită. De curând ne-au aruncat în aer unul dintre elicoptere.

– A fost omorât cineva?

– Din câte știu eu, nu. Dar nici noi nu le aflăm pe toate.

– Generalul e aici?

– Generalul Levis? Normal că nu. E la cartierul general din Bagdad. Nici nu răspunde el de noi. El e mai sus. De ce te interesează?

– A, numai așa. Am cunoscut odată un general pe care-l chema Levis, am mințit eu. Dar nu pot să-mi amintesc numele mic.

– W.J.? întrebă soldatul. Rosti „*double U, Jey*“.

N-am înțeles.

– Poftim?

– Generalul a fost la un moment dat aici. Comandantul nostru i-a spus W.J.

Lambert îi scrisese lui William-J. Levis.

Încercasem toată dimineața să-l sun pe Steve. Între timp se făcuse opt, și toți soldații erau pe picioare de două ore. Când au început să alerge prin tabără cântând, cu tot echipamentul pe ei, mi-a venit în minte *Full Metal Jacket* de Stanley Kubrick. Un frizer se instalase lângă cortul în care se servea micul dejun. Irakian, se pare. În mâna dreaptă ținea o mașină de tuns care huruia, în stânga, un pieptene roz. Habar n-aveam care era rostul pieptenelui. Soldatul care stătea în fața lui pe scaun era tuns zero. Aproape toți de aici erau tunși zero.

Astăzi era din nou senin. Soarele înțepa. De abia la lumina zilei îți puteai da seama cu adevărat de dimensiunile taberei. Erau în preajmă cel puțin două duzini de tancuri. Tabara era în vestul Sunadiului. Aseara aflasem ca mai exista o tabără în estul orașului. Aproape la fel de mare. Reținerea pe care o afișa acest general Levis cu privire la un atac asupra Sunadiului îi făcea cinste. Totuși, la vederea acestei desfașurări de forțe, înțelegeam și mai puțin. Nici o gherila nu ar fi făcut față acestei trupe.

Ofițerul cu strungăreața ne-a îndemnat de două ori să plecăm. A doua oară evident enervat, ne-a dat un ultimatum de douăzeci de minute, care a expirat însă în două minute. Îi mai

cerusem o dată să vorbesc cu comandantul taberei. Dar nu spuse decât:

– Fără permis ONG nu mergeți nicăieri!

În sfârșit, a sunat telefonul prin satelit. Era Steve; de-abia îl înțelegeam. Pe fundal se auzeau zgomote de trafic.

– Ce e? am zbierat eu. Mai spune o dată!

– Într-o jumătate de oră sunt la voi.

– Nu se poate mai repede? Vor să scape de noi.

Steve închise. Am văzut cum ofițerul ieșise din cortul comandantului și se uita urât la noi.

– Ce facem? întrebă Arkan.

– Trebuie să te rogi.

– M-am rugat deja. Nici un musulman nu s-ar ruga acum.

– Dar ei nu știu asta. Trebuie să câștigăm timp.

Ofițerul se îndreptă spre noi. Arkan ezită, apoi își despături covorul și îngenunche.

– Ai tot timpul. Steve vine într-o jumătate de oră.

– Ma doare degetul de la picior.

– Arkan, începe-odata rugaciunea! Te rog!

Ofițerul șuiera prin strungăreață.

– Trebuia să fiți plecați de mult.

– Numai să termine rugăciunea. E foarte credincios și se teme ca ni s-ar putea întâmpla ceva rău pe lungul drum până la Bagdad. Arkan murmura cu voce tare versete din Coran. Știți doar că aici sunt ore fixe pentru rugăciune.

– Da? Ofițerul se uita la ceas. La opt și douăzeci și trei? Bine. Când termina, că nu vreau să vă mai vad pe aici?

Din acel moment a mai durat douăzeci de minute până să apară Steve. În ultimele zece m-am ascuns într-un closet împuțit. Steve era însoțit de un soldat. Probabil locotenentul de pe vremea când era el în armată. Veniseră cu Humvee-ul CNN-ului, care se putea identifica datorită plăcuței de înmatriculare, pe care scria CNN. Câțiva soldați se holbau de parcă ar fi venit Madonna.

Ofițerul cu strungăreață l-a salutat pe prietenul lui Steve. A primit de la el o hârtie pe care a citit-o în detaliu și a răspuns:

– În ordine!

Steve îmi făcu semn din cap.

– Mergeți la corturi. Vin și eu după voi.

Philippe mă îmbrățișă cu atâta putere, de parcă fusesem plecat două luni.

– La naiba! Mă bucur să te vad, bătrâne, spuse el și adauga încet: credeam că ma lași singur cu capra dracului.

Kelly veni și-mi întinse obosită mâna. Purta niște ochelari de soare foarte închiși, deși sub copaci era umbră. Întrebă cu reproș:

– De ce n-ai fost atent când expiră permisele ONG?

Am ridicat din umeri.

– Neatențiile de genul asta ne fac munca periculoasă.

– Bine, bine, am spus eu enervat, n-am facut-o ca sa-mi săriți voi în cap.

Kelly își scoase ochelarii de soare și-și masa rădăcina nasului. Avea ochii roșii și cearcăne adânci. Părea să meargă prost. Însă nu terminase cu mine.

– Din cauza ta, fostul cămarad al lui Steve și-a riscat slujba. Documentul cu care v-a trecut de punctul de control era un permis expirat al armatei americane. Am falsificat numele și data. Îți imaginezi ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi observat cineva chestia asta!

Când ne-a întors spatele și s-a dus în cort, Philippe a răsuflet ușurat.

– Vezi, asta am vrut să-ți spun.

Olga ieși din padure, unde ne amenajaseram locul pentru spalat. Câteva canistre cu apa de râu în spatele unei pături atâr-nate între doi palmieri ca paravan.

– Cum a fost la Bagdad? întrebă ea. Ne-am sărutat pe obraz. Ai găsit-o pe Svetlana?

– Da, am găsit-o. Chiar am dat de ceva care ne-ar putea ajuta mai departe. Dar pe aici ce s-a mai întâmplat? Kelly mi-a spus la telefon că aveți noutăți.

Olga dădu din cap.

– Imamul vrea să ne vadă.

– Imamul din Sunadi? De unde-atâta onoare?

– Eu și Kelly am mai fost ieri o dată la Karim Abdul, povesti Philippe. El ne-a spus. Zicea că imamul ar ști ca ne interesează clinica și că ar vrea să stea de vorbă cu noi. Habar n-am despre ce. Am stabilit să ne întâlnim cu el mâine, după rugăciunea de prânz.

Se auzea huruitul înfundat al Humvee-ului. Steve îl dusesse pe prietenul lui la post și se întorsese. Ma bătu ușurat pe umeri.

– Era cât pe ce.

– Știu, am spus eu. Kelly a făcut deja un scandal în toată regula. E cam supărată.

– Îmi imaginez. Nu i-a picat bine chestia. Dar nu e vina voastră. Acum aș bea o cafea.

Philippe aprinse aragazul de voiaj și încălzi apa.

– Ce are Kelly? întrebă Olga.

– Sunt probleme la televiziune.

– Din cauza articolului nostru?

– Habar n-am. Kelly nu-mi spune nici mie tot. Știu doar că noaptea trecută a vorbit mult la telefon cu New York-ul. Semana a cearta. E sub presiune de mai multă vreme.

– Credeam ca e superstar la CNN.

– Pai, chiar e. Dar la CNN sunt o groază de oameni care ar vrea să devină superstaruri. Kelly a avut mult ghinion în ultimele luni. Trebuia să relateze din Bagdad în timpul războiului, dar a fost scoasă din țară de către ministrul irakian al informațiilor în persoană. Comical Ali, știți și voi: Dumnezeu o să lase burțile americanilor să sfârșie în iad! Asta era cu o săptămână înainte de a începe atacurile. N-am mai văzut-o pe Kelly niciodată atât de disperată. Când am trecut granița spre Iordania, ea a bocit în mașină. Era o catastrofă că CNN-ul,

singura televiziune americană, n-avea propriul corespondent la Bagdad. Mulți au încercat s-o învinovățească pe Kelly.

– Era vina ei? am întrebat eu.

– Absolut deloc. Era o decizie politică. Irakienii voiau pur și simplu să arate ce putere au asupra mass-mediei. La primul război din Golf, Saddam a avut grijă ca numai CNN-ul să rămână în Irak. De data asta, noi am fost cei dați afară. Asta e! În orice caz, Kelly are nevoie de o poveste mare. De un reportaj de primă mână. Toate televiziunile trebuie să vadă că ea e încă numărul unu.

Philippe turna cafeaua și ne dadu fiecaruia câte o ceașca aburindă.

– Circulă o poveste despre Kelly, începu Olga. Cum ca în timpul războiului din Afghanistan a închiriat un hotel întreg ca alte televiziuni să nu poată transmite. Nu-i adevărat, nu-i așa?

– Ba, sigur ca e adevărat, spuse Steve.

– V-am spus eu! izbucni Philippe. Își vărsa cafeaua pe pantaloni. La dracu'!

– Se pare ca, într-adevăr, Kelly nu știe decât de slujbă, am spus eu.

Steve ridică din umeri.

– Hmm, mormai el, de parca ar fi vrut să spună ceva, dar nu știa dacă era cazul. Are un fiu cu probleme.

Philippe lungi fața neîncrezător.

– Kelly are un fiu? E și casatorita?

– Nu. Fiul ei are opt ani și suferă de autism în stare grava. Îl iubește mai presus de orice.

– Și de asta are așa o slujbă? Olga dadu din cap. Nu pricep.

– Poate are nevoie de slujba asta ca o compensație, spuse Steve. Nu vorbește despre asta. Mie mi-a spus odata ca oricum n-ar înțelege nimeni. Dar trebuie s-o vedeți când e cu fiul ei. N-ați recunoaște-o. E un cu totul alt om.

– Și unde e băiatul acum? am întrebat eu.

– Este într-un cămin. Are nevoie de supraveghere permanentă. Dar medicii speră că starea i se va îmbunătăți și într-o zi Kelly îl va putea lua acasă.

– Și ce o să se întâmple dacă... Philippe se abținu. ... Vreau să spun, dacă i se întâmplă ceva lui Kelly?

Steve ridică din umeri.

Oscilam între a o considera pe Kelly nebună și a o admira. În orice caz, acum o vedeam cu alți ochi.

La masa de prânz am povestit ce-am făcut la Bagdad. Stăteam cu câteva conserve de ton în fața. Când Philippe a deschis-o pe a sa, a explodat. Putea îngrozitor. Tocmai ajunsesem cu relatarea la profesorul Flemming, cum fusese tras de limbă de către soția lui Lambert și cum întrebaseră de mine tipii ăia înspăimântători.

– Tu chiar vrei să spui că ei v-au înțepat cauciucurile? întrebă Kelly. Asta ar însemna ca Lambert știe ca ai aflat de Sunadi și se așteaptă să apară aici.

Am dat din cap.

– Mă tem că da. Nici nu vreau să știu ce s-ar fi întâmplat dacă ne-ar fi găsit tipii ăia.

– Acum s-ar roti vulturii peste mormintele voastre din deșert, glumi Philippe.

Arkan îl privi îngrozit.

Când le-am povestit despre întâlnirea cu Svetlana Jurova și despre apariția ei cenușie, cu ochii de un albastru intens, Steve și-a adus aminte că, probabil, o întâlnise. În trecere numai. Îmi împărtășea părerea că Svetlana Jurova lăsa impresia unei femei integre.

– Cu atât mai mult, mă surprinde că soldații americani au adus-o la Abu Ghraib în acțiunea asta aventuroasă, spuse Olga.

N-are nici o logică. Vreau să spun, dacă ar fi fost irakiană, atunci, da, poate. Dar lucrează la ONU, e europeană...

– Am o presupunere, am întrerupt-o pe Olga. Nu cumva e posibil să fie implicat în toată porcăria asta un mare ștab din armata americană?

– Ca un complice al lui Lambert? întrebă Kelly neîncrezătoare.

Am dat din cap.

– Cum de ți-a venit ideea asta?

Am deschis rucsacul cu documentele și am scos paginile tipărite cu e-mailul. Mai întâi i le-am arătat lui Steve.

– Îți spune ceva numele destinatarului?

– W.J. Levis. Mormăi sceptic.

– W. este de la William, am spus eu.

– Aha.

Steve începu să citească, se opri, se gândi, citi mai departe.

Kelly întinse nerabdatoare capul.

– Ce e asta?

– Este un e-mail, i-am explicat eu. L-a scris Lambert unui prieten înainte de razboi și, în câteva cuvinte, a amintit și obiectele de artă. E foarte interesant de aflat cine e prietenul. M-am uitat la Steve. Ce zici? Îți spune ceva numele ăsta? Acolo scrie că vânează și că are o fiică.

– Nu știu, spuse Steve. Levis e un nume des întâlnit în Statele Unite. În orice caz, cred că știu către cine bați. Inițialele W.J. s-ar potrivi. Și are și o fată, cred.

– Spuneți odată, interveni Kelly. La cine vă referiți?

– Generalul William Johannes Levis, răspunse Steve. Câteva dintre trupele staționate în Irak sunt sub comanda lui. Din câte știu eu, cele din nord.

– Exact, am spus. La el mă gândeam și eu.

– Dar e erou de război, spuse Steve. Veteran din Vietnam. A fost distins cu o groază de decorații. El și Lambert? Nici asta nu prea pot să-mi imaginez.

– Ia dă încoace! Kelly înșfăcă foile și citi textul cu voce tare. Apoi observă suspicioasă: Nu spune aici unde locuiește Levis ăsta. Ar putea fi oriunde în lume. Cum de te-ai gândit că e vorba tocmai de obiectele de artă irakiene?

– Acest număr de inventar pe care-l menționează Lambert la sfârșit reprezintă o vază. A fost descoperită la săpăturile arheologice de la Uruk. L-am întrebat pe profesorul Flemming.

– Dar de unde ai e-mailul ăsta? întrebă Philippe.

– Era pe un card de memorie. Îl ascunsese Gröber într-o cameră de hotel. Hotelul Aurora, îl știi doar. Ța cu tembelul de Austria. Cardul era ascuns în țeava de scurgere. Era învelit ca să nu pătrundă apa în el și era fixat bine. Arkan a avut ideea să căutăm acolo.

I-am făcut cu ochiul, iar el mi-a zâmbit.

Philippe își frecă spatele.

– Atunci înseamna că e-mailul e important. Ați mai găsit și altceva în camera?

– Nu, dar pe card mai era memorata și o fotografie a Sunadiului în afara de e-mail.

I-am întins fotografia lui Philippe.

Se uita la ea cu atenție.

– Deja am cercetat fiecare centimetru pătrat, am spus eu. Nu se vede nici un marcaj.

– E aceeași imagine prin satelit pe care o folosim noi la sistemul de navigație, constată Steve surprins.

– Ai dreptate, încuviință Kelly. Civiliii nu ajung, în mod normal, în posesia unei astfel de fotografii. Mi-a zâmbit recunoscătoare. Poate că ai totuși dreptate, Michael. Dacă Lambert ar avea un complice în armată, asta ar explica multe lucruri.

Discuția se încheiase. Oricum, în acel moment nu puteam înainta. Mi se părea mult mai importantă vizita pe care urma să o facem imamului din Sunadi. În sfârșit, cercetarea noastră își dezvoltă o oarecare dinamică proprie. Pentru prima dată de

când lucram la articol, nu eram doar noi cei care căutam informatori, ci eram și noi, la rândul nostru, căutați.

Fiind liderii spirituali ai comunităților musulmane, imamii știu totul despre oricine. Ei se bucură de mai multă recunoaștere decât oricine altcineva în acel loc. Însă, în mod normal, sunt foarte discreți.

După toată agitația din dimineata aceea, aveam chef de o țigară cu iarbă. L-am căutat pe Philippe, dar nu l-am putut găsi nicaieri. Ei, atunci fără țigară. De fapt, oricum fumatul de marijuana în timpul zilei era împotriva principiilor mele. Așa că am hoinărit prin pădure. Trebuia să mă liniștesc puțin. M-am plimbat vreo jumătate de oră, apoi am zărit-o pe Olga.

Se sprijinea de același trunchi de copac pe care stătuserăm în seara dinaintea plecării mele la Bagdad. Era din nou cu caiețelul verde de notițe în poală. Scria.

– E totul în ordine? am întrebat.

– Da. Dar tu ești OK?

Am ridicat din umeri.

– Sunt cam varză.

– Vrei să iei loc?

– Cu plăcere.

Olga purta maioul ei alb cu bretele subțiri. Când m-am așezat lângă ea, brațele ni s-au atins puțin. Nu m-am mișcat. Am așteptat să vad dacă avea s-o facă ea. A închis carnețelul de notițe. Era legat în material textil verde și deja destul de îndoit. Mi-am plimbat privirea peste abdomenul ei, către sâni. De abia atunci mi-am dat seama că maioul ei era dat ușor la o parte și i se întrezărea sânul drept. Și îmi plăcea ce vedeam. Îmi plac sfârcurile mici și roz.

Bineînțeles ca Olga a observat că mă holbam în decolteul ei. Dar nu și-a îndreptat maioul. Și-acum mi-aduc aminte că mă mișcam foarte delicat. Nu voiam să stric atmosfera. Mâna mi-a alunecat peste spatele Olgăi; îi mângâiam încet ceafa. Brusc, corpul ei s-a relaxat, și-a lăsat capul pe umărul meu, și am sărutat-o cum nu mai sărutasem de mult o femeie.

Minaretul înalt și ascuțit al moscheii arăta ca o rachetă cu rază lungă de acțiune. În cupola verde străluceau mozaicuri aurii. Rugăciunea se terminase de zece minute. Credincioșii părăseau moscheea unul după altul. Imamul Ali Mussab statea în ușa și schimba cu fiecare câteva vorbe. Privea când cu asprime, când cu bunătate. Era un om scund, uscativ și cu barba alba. Veșmântul lui alb atingea, foșnind, în mers pământul. Pe cap îi trona un turban alb foarte mare. Ali Mussab avea cel puțin optzeci de ani. Fiecare mișcare era un efort. Dar ochii îi scânteiau vii și inteligenți.

Eram cinci. Kelly, Steve, Philippe, Arkan și eu. Kelly își legase un batic în jurul capului. Pentru că ea nu avea voie să intre în moschee, am așteptat cu toții afară, sub un soi de portic pavat cu marmură, lângă un raft cu vreo cincizeci de perechi de pantofi. Musulmanii se roagă desculți. Pantofii erau vechi și dezlipiți. Miroasea a transpirație. Am încercat să-mi țin respirația. În timp ce se încălțau, credincioșii ne studiau sceptici.

Arkan mă pregătise că discuția avea să fie dificilă.

– Cu un imam nu se vorbește cum se vorbește cu ceilalți oameni, spusese el.

L-am întrebat pe Arkan ce voia să spună. N-a putut să-mi explice exact. De aceea nici nu m-am mai gândit la asta.

Imamul ne-a făcut semn din cap că acum avea timp de noi. L-am urmat într-o colibă din al cărei acoperiș creșteau plante luxuriante. Un bărbat cu pielea închisă la culoare ne-a adus șase scaune vechi, din lemn. Felul în care se mișca mi se părea cunoscut. La fel și picioarele sale murdare și șalvarii negri. Bineînțeles! Era unul dintre tipii care ne atacaseră! Liderul lor înfășurat. În betelia pantalonilor avea un pistol ruginit.

Mai întâi se așază imamul Ali Mussab. Tipul înfășurat se așază în spatele lui cu brațele încrucișate. Pe frunte avea o cicatrice mare. Scaunele noastre erau așezate în semicerc în fața imamului, la o distanță de aproape trei metri, reflectând astfel respectul. Am luat loc. Arkan, între mine și Kelly. Imamul stătea atât de drept de parcă ar fi fost lipit de spetează.

– În numele lui Alah, vă urez bun venit în Sunadi, spuse el. Arkan traduse.

Am vrut să răspund ceva politicos, dar imamul a ridicat mâna în semn ca trebuia să tac.

– Necredincioșii ne-au cucerit țara. O alianță formată din trupe ale lumii vestice, care cred în Dumnezeii care nu sunt ai noștri. Au purtat război împotriva noastră, dar poporul nostru e obișnuit cu războaiele. E un popor puternic. Mai întâi, am vrut binele necredincioșilor. Pentru că ne-au promis că o să ne elibereze. Dar nu s-au dovedit vrednici de încrederea pe care le-am acordat-o. Au adus în țara noastră nedreptate și haos. Mai mare nedreptate și haos decât au domnit vreodată în Irak...

Imamul vorbea încet. Arkan a trebuit să se aplece atât de în față, încât aproape ca a alunecat de pe scaun.

– Necredincioșii nu vor reuși să ne distrugă morala și să ne fure bogățiile, traduse el mai departe. Alah ne va ajuta să-i împiedicăm să facă acest lucru. Căci credința în Alah ne întărește; credința în Alah și în paradisul care-i așteaptă pe luptătorii noștri când cad în bătălia împotriva necredincioșilor...

– Arkan, am șoptit eu deznădăjduit, întreabă-l ce vrea de la noi.

Kelly dadu din cap.

– Da, hai, întreabă-l!

– Nu poți întrerupe un imam, răspunse Arkan încăpățânat.

– Să-și țină predicile în moschee, m-am enervat eu.

Imamul înțelesese cu singuranță disputa noastră, dar rămase calm. Numai tipul în salvări își îngustă ochii amenințător. Discursul dura deja de un sfert de oră.

– Arkan, dacă nu-l întrerupi imediat, ne ridicăm și plecăm, amenință Kelly după alte cinci minute.

Arkan își dresе vocea și murmură ceva timid. Într-adevar, imamul Ali Mussab se opri din vorbit. Cei doi schimbă câteva cuvinte. Apoi Arkan spuse:

– Acum puteți pune întrebări, Mister Michael.

– *Eu* să pun întrebări? am sarit surprins. Credeam ca imamul vrea să ne povestească el însuși ceva.

– Vă rog, Mister Michael, întrebați, spuse Arkan aproape implorând.

– Bine, atunci.

M-am uitat la imam.

– Ali Mussab, am început eu politicos, nu vi se pare curios că o organizație de ajutorare construiește o clinică în Sunadi, într-un loc unde războiul n-a făcut nici o victimă?

– Nu e niciodată ceva rău în a construi o clinică. Dar, într-adevăr, am fost surprins, a răspuns el.

– Și nu e curios ca trupele americane au înconjurat Sunadiul, dar nu-l atacă?

– Poate că americanii au înțeles că războiul este o metodă greșită. Dar, atâta timp cât americanii nu ne atacă, nu-i atacăm nici noi pe ei.

– Dar americanii au fost deja atacați, ripostă Kelly. Gherilele din Sunadi le-au aruncat în aer un elicopter.

Imamul scutură liniștit din cap.

– Această informație provine de la armata americană, insistă Kelly. Eu sunt americană.

– Nu știu ce vă spun prietenii dumneavoastră americani. Dar, dacă un luptător pentru pace din Sunadi ar fi aruncat în aer un elicopter, aș ști și eu.

Imamul se uită la paznicul său, care-i dădu dreptate cu un mârâit adânc.

– Arkan, am spus eu, vreau să știu, la urma urmelor, care este motivul pentru care a vrut să ne întâlnească.

Imamul zâmbi blând.

– Zice că sunteți prea nerăbdător, Mister Michael, traduse Arkan. Spune că trebuie să-i puneți întrebarea potrivită.

– Întrebarea potrivita, am gândit eu cu voce tare și, treptat, am înțeles regulile discuției. Imamul avea ceva important de spus, dar, dintr-un motiv anume, nu voia să vorbească de la sine.

– De fapt, ne interesează un singur lucru, am spus eu. Unde este Lambert?

În mână țineam carnetelul de notițe în care nu scrisesem nici un cuvânt în timpul discuției. Imamul arată spre carnetel. M-am ridicat și i l-am dat. Imamul mi-a luat pixul și a început să deseneze cu mână tremurândă. Încheieturile degetelor îi erau umflate. Pe hârtie au apărut câteva case tremurate, apoi un râu și un pod. Evident, Sunadiul. În sfârșit, imamul desenează la vest de oraș o insulă îngusta în râu. Acolo marcă o cruce cu atâta putere, încât se găuri hârtia.

– O numește Insula Interzisă, spuse Arkan.

Imamul îmi dădu carnetelul înapoi. Fără să-și ia rămas-bun, se ridică și se îndepărtă cu pași lenți.

35

– Insula Interzisă, murmură Steve.

– De ce s-o chema așa? întrebă Arkan.

– Poate că Saddam a ascuns acolo o racheta nucleară, cobi Philippe.

– Rachete nucleare în Sunadi. Kelly își lovi ușor fruntea cu degetele. Ești nebun.

– Era o gluma!

Am mai rămas un pic în curtea din față a moscheii și ne-am uitat la desen. Tipul cu șalvari se sprijinea de perete, la umbra colibei, și nu ne scăpa din ochi.

– De ce nu-l întrebăm pe el, pur și simplu? propuse Philippe.

– Pe hoțul de mașini? am răspuns eu. Bună idee!

– Care hoț de mașini? întrebă Kelly.

– Ăsta e unul dintre tipii care ne-au atacat, explică Philippe.

– Interesant cât de încheșată e mafia asta irakiana, spuse ea.

Când tipul ne-a văzut venind spre el, s-a dezlipit de perete și și-a dus mâna la pistolul ruginit. I-am arătat carnetul.

– Ce insulă e asta? traduse Arkan.

Nici nu s-a uitat la desen. Ne-a scrutat pe rând. Apoi a început să vorbească. Vocea îi suna aspră, dar nu lipsită de prietenie. Am prins cuvintele Saddam și Muhabarat.

– Spune că asta a fost insula lui Saddam, explică Arkan. Nici unui cetățean obișnuit din Sunadi nu-i este permis să meargă acolo.

– Și ce a spus de Muhabarat? am întrebat eu.

– Că insula a fost păzită, înainte, de Muhabarat. Când a căzut Bagdadul, au fugit toți.

– Și apoi?

– Apoi au venit iar oameni înarmați și au ocupat insula. La început n-a știut nimeni cine erau. Între timp, există zvonuri că ar fi cei de la clinică. A spus că mai mulți oameni au văzut camioanele albe, mari mergând pe insulă.

Părea să fie, în sfârșit, indiciul decisiv.

– Și cum se ajunge acolo? întreba Philippe, deodată euforic.

Din nou, i-am arătat tipului carnetul. Mi-a arătat un loc pe malul acesta al râului.

– Acolo este un pod, explică Arkan. E un pic complicat să-l găsești. Trebuie să mergi pe un drumeag îngust, printre câmpuri.

– Ei, o să-l găsim noi, zise Kelly cu superioritate. Cum e pe insula asta?

Raspunsul fu însoțit de o ridicare din umeri.

– Nu știe, spuse Arkan. N-a fost niciodată acolo. Și nici nu cunoaște pe cineva care să fi fost vreodata acolo.

Trebuia să cerem explicații mai clare pentru drum. A fost nevoie de aproape o ora și jumătate ca să-l găsim. De fapt, insula nu se vedea din șoseaua care șerpuia de-a lungul râului. Vederea era blocată de un desiș. Poate că fusese plantat acolo în mod intenționat. Drumul prin câmp, despre care vorbise hoțul de mașini, se îndepărtase deja doi kilometri. Avea urme de cauciucuri atât de adânci, încât un automobil obișnuit n-ar fi putut trece. Arkan a înjurat de fiecare dată când a lovit baia de ulei.

În sfârșit, am parcat în spatele unui grajd darăpanat, care ascundea cât de cât mașina. Arkan s-a vârat sub mașina, în spate, încercând să estimeze pagubele. Din moment ce încetase să înjure, am presupus că totul era în regulă cu baia de ulei.

Eu, Kelly, Steve și Philippe ne-am pitit în spatele tufișurilor uscate, pline de spini, și am privit insula. Avea cam un kilometru lungime și era înconjurată de un gard de sârmă ghimpată. Se vedea și podul. Un pod din oțel ce părea foarte stabil, dar destul de îngust.

– Chiar credeți că poate trece un camion pe el? a întrebat Philippe.

Steve privi peste degetul mare și dădu din cap.

– Încapă la fix.

– Presimt că suntem pe calea cea bună, spuse Kelly. Dacă am ști cum e acolo! N-am nici un chef să orbesc fără țintă și să pic în mâinile cine știe căror santinele.

Am auzit zgomote în spatele nostru și ne-am întors. Arkan venea în viteză, târându-se.

– Mister Michael, Miss Kelly, strigă el agitat, o mașina... acolo în spate!

Arată în direcția din care veniserăm noi.

Am întins gâtul.

– Da' nu se vede nimic.

– Ba da, norul ăla de praf. Se apropie foarte repede.

Ne-am uitat pe cer. Se vedea o dâra lungă gălbuie. Cineva gonea, probabil, ca un nebun. Lambert? Ne-am târât mai departe, spre dreapta, unde tufișurile erau și mai dese. Peste tot erau sticle goale de plastic și cauciucuri vechi de mașină. M-am vârat sub tufiș atât de mult până când am putut zări din nou podul. Voiam să știu cine venea cu viteza asta.

Acum se auzea mașina. În următorul moment a trecut în goană pe lângă grajdul în spatele caruia se afla Toyota lui Arkan. Ce noroc că o ascunseserăm! Dacă ar fi observat-o cei care goneau pe pod, am fi fost într-o mare belea.

36

În jur de ora cinci am ajuns la corturi. Olga mi-a făcut cu ochiul. Mă gândeam la ziua de ieri. Aș fi sărutat-o cu mare plăcere în semn de salut. Dar nu în fața celorlalți.

Așadar, am spus doar:

– Bună.

– Bună, raspunse ea. Ești foarte palid. S-a întâmplat ceva?

– A avut o întâlnire de gradul trei, spuse Philippe. Sau ceva de genul, în orice caz.

– Sunt aici, am început eu.

– Cine e aici?

Olga mă privi întrebătoare.

– Cei doi tipi care m-au căutat la Bagdad.

– I-ai văzut?

– Nu. Dar le-am văzut mașina. Un jeep japonez verde metalizat. Sunt foarte sigur.

– Voi unde erăți?

Philippe îi povesti despre Insula Interzisa. Ne-am luat niște beri. A doua înghițitură mi s-a urcat deja la cap. Nu mâncasem nimic toată ziua și băusem mult prea puțină apă.

– V-ați gândit că ați putea vedea insula pe sistemul de navigație din Humvee? a întrebat Olga.

– Normal, am verificat imediat, răspunse Steve. Din păcate, nu se vede decât un colțișor. Dacă nu știi că e o insulă acolo, nu ți se pare nimic neobișnuit.

Olga mă privi.

– Și ce e cu fotografia din satelit pe care ai adus-o?

Am scuturat din cap.

– Negativ!

– De unde o ai?

– Păi, din camera aia de hotel...

– Nu. Vreau să spun, unde era salvată.

– Pe un card, am răspuns eu.

– Îl mai ai?

– Sigur!

Îl păstram în etuiul ochelarilor de soare. De când eu și Philippe fuseserăm atacați, nu mai aveam ochelari de soare. Etuiul era în torpedoul mașinii lui Arkan. Când l-am rugat să-mi dea cheia, a sărit imediat.

– Mă duc eu îndată, Mister Michael!

Olga își luă laptopul și-l puse pe cutia de aluminiu a lui Steve. Cardul se potrivea într-o fantă pe laterală. Un sunet înfundat semnaliză că pornea calculatorul. Când s-a luminat ecranul, pe fundal a aparut un barbat. Înalt, brunet, plin de mușchi. Statea pe o motocicletă. Am simțit o strângere de inimă. Sigur nu era fratele Olgai.

Mi s-a părut că se simțea prost că văzusem imaginea. Mișcă repede cursorul mouse-ului. Aparu în câteva secunde imaginea de sus a Sunadiului peste fața tipului.

– Imaginea asta cu siguranța e mai mult decât o fotografie, spuse Olga pe un ton de cunoscător. Rezoluția e mult prea mică pentru cantitatea de date existentă.

– Înțeleg, spuse Steve.

N-aveam idee despre ce vorbeau cei doi. Mă miram doar că nu dăduse Kim peste asta. Doar *el* era *tăticul computerelor*. Pe deasupra, mai era și japonez.

Steve se aplecă spre ecran.

– Ce format e ăsta?

– Nu știu încă, răspunse Olga. Sper să găsesc un program cu care să-l deschid... OK, am găsit!

Dădu clic pe fotografie. Exact în locul unde se vedea un colț de insulă. Se compunea o nouă imagine. Foarte încet. Un desen. Puteam recunoaște contururile insulei. Era un plan al insulei.

– Uau! mi-a scăpat. Acum mi-e clar de ce Gröber a ascuns cardul atât de bine.

Văzută de sus, insula avea forma unei chei îndreptate împotriva curentului. Era brăzdată de o șosea care pornea de la pod. La stânga și la dreapta șoselei erau desenate două dreptunghiuri maro. Pe ele scria *quarters*, „cantonamente“. Șoseaua se sfârșea într-un dreptunghi albastru. Inscripția era „*palace*“.

– Un palat, spuse Philippe sceptic. Nu ar fi trebuit să-l vedem de pe mal?

– Păi, cu copacii ăia înalți... spuse Steve. Și nici nu trebuie să fie un palat mare.

– Un moment, interveni Olga. Mai e ceva.

Mișca ușor cursorul peste cuvântul „*palace*“. Dreptunghiul albastru se făcu roșu. Olga apăsa butonul din stânga al mouse-ului și o altă fereastră se deschise. De data asta, un plan de fundație. Pe el scria *basement*, „subsol“. Părea destul de mare. Am numărat douăsprezece încăperi în care se intra din doua coridoare. O săgeată indica intrarea. Era plasată în partea din spate a palatului.

– Asta trebuie să fie! spuse Kelly. Dacă nu, mă convertesc la islamism!

Se holbă la ecran cu ochii mari.

– Măine-noapte mergem! A sosit ziua cea mare!

Sperasem sa pot petrece în seara asta câteva minute singur cu Olga. Dar n-a ieșit nimic. La lasarea întunericului, cerul s-a acoperit treptat. În jur de ora noua, mi-a căzut pe ceafa primul strop de ploaie. De atunci n-au trecut nici două minute până când s-a produs o rupere de nori, cum nu mai vazusem vreodată.

Picăturile răpăiau cu atâta putere pe pământ, ca nu ne mai puteam înțelege decât prin țipete. Adâncitura în care se aflau corturile noastre s-a umplut imediat cu apă. În scurt timp, ne-a ajuns până la glezne. Cortul lui Philippe a fost primul care s-a prăbușit. Al meu a mai rezistat dezlanțuirilor naturii doar cinci minute în plus. Ne-am adăpostit repede hainele și echipamentul tehnic. Am pus totul în portbagaj și pe bancheta din spate a mașinii lui Arkan. Unul dintre aparatele de fotografiat ale Olgăi a căzut în noroi. Philippe și-a sacrificat eșarfa ca să-l șteargă. Fară ea arăta de parcă ar fi fost gol.

Ploaia părea să nu se mai sfârșească. La miezul nopții, eu, Kelly, Steve, Philippe și Olga stăteam în Humvee. Olga în față, iar eu în spate. Vorbeam puțin. Eram mort de oboseala. Mi se închideau mereu ochii. Dar dormitul nu intra în discuție. Stăteam prea incomod. În plus, picura prin acoperiș. Scaunul meu era deja foarte ud. Și fundul, la fel. Distingeam în față

noastră Toyota lui Arkan. Prin ceață, deslușeam silueta lui Arkan și a lui Nadine. Păreau să discute cu înfocare. Philippe făcu câteva glume porcoase pe seama fecioriei lui Arkan. În mod normal, m-ar fi deranjat. Dar în acel moment, nu.

Aș fi stat cu plăcere în Toyota în locul lui Arkan. Împreună cu Olga. Aș fi întrebat-o despre tipul cu motocicletă. Nu puteam să neg că imaginea mă tulburase foarte mult. Într-un final, am adormit totuși. Când m-am trezit, încă ploua. Mi-a trebuit ceva timp până să-mi dau seama cât era ceasul. Patru și ceva. Dormisem mai mult de o oră, cu capul sprijinit pe umărul lui Philippe. Cineva sforăia ușor. Era Olga. Mă durea ceafa. Mi-am eliberat brațele ca să mi-o masez. Fundul mi-era atât de ud, încât mă luase cu frig. Până s-a crăpat de ziuă n-am mai închis un ochi.

Pe la șase s-a oprit, în sfârșit, ploaia. Ni se terminase butelia de la aragazul de voiaj. Asta însemna că nu ne puteam face cafea. Și astfel, dimineața era complet ratată. La vederea tablei noastre, m-am gândit la imaginile pe care le difuzau uneori la știri despre furtunile care măturau Florida. Cortul meu era cazut în noroi ca o cârpa enormă. A durat o veșnicie până să adun toate piroanele, șnururile și barele. M-a ajutat Nadine.

La un moment dat mi-a spus:

– N-am un sentiment prea bun.

Eu nu ascultasem cu atenție.

– Ce spui?

– Ma înspăimânta ceea ce avem de gând. Dacă aș fi știut dinainte, n-aș fi acceptat slujba.

O înțelegeam. Nici eu nu mă simțeam prea bine, dar, dacă aveam succes cu articolul, urma să devin un erou. Cel puțin la mine în redacție. Facând abstracție de nenorocitul de Pinochet. Pentru Nadine, nu era nimic altceva decât un risc. Și pentru Arkan la fel. De fapt, trebuia să le fim mult mai recunoscători pentru ceea ce își asumaseră ei, numai pentru că niște jurnaliști ambițioși să-și scrie marele articol. Articolul de prima pagină.

– Dar cum de lucrezi ca interpretă pentru CNN? am întrebat eu. Aveai nevoie de bani?

– A, nu. Nu mă interesează banii.

– E bine că poți spune asta.

Nadine scoase încă un piron din mocirlă cu degetele ei subțiri. Pentru asta îngenunche în loc să se aplece.

– După asta se cunoaște o doamnă, îmi explica mie bunica, atunci când eram copil.

Mi-am dat seama că, până atunci, de-abia dacă schimbam o vorbă cu Nadine despre lucruri personale. Era simpatică, dar, cumva, nu făcea parte din lumea mea.

– Am făcut-o din spirit de aventură, spuse ea. Da. Din spirit de aventură. Apoi adăugă repede: Știu că sună tâmpit. Dar probabil nu poți să-ți imaginezi cum este să fii fiica unui libanez bogat.

– Nu, nu pot.

– Tatăl meu are o firmă de construcții. În mare parte din timp, este în Arabia Saudită pentru că acolo are multe comenzi de la șeici. De fapt, eu aș fi vrut să studiez. Dar el este împotriva. Spune că n-am nevoie să lucrez. Așa că stau aproape tot timpul acasă în vila noastră. Și la sfârșit de săptămână merg de la o petrecere la alta.

– Nu sună așa de rău.

– Da, dar e plictisitor de moarte.

– Și de unde o cunoști pe Kelly?

– Eram în Iordania, în vizită la niște prieteni. Am cunoscut-o la hotel. Cu două zile înainte de plecarea în Irak. Interpretul ei tocmai renunțase. Nimeni nu mai vrea să lucreze pentru americani de când se trage în ei peste tot în Irak. Kelly m-a întrebat dacă vreau slujba. Am acceptat imediat.

– Și tatăl tău?

Își șterse noroiul de pe mâini.

– Este furios la culme. Dacă m-ar fi văzut înainte de plecare, precis m-ar fi încuiat. Alaltăieri am vorbit cu el la telefon pentru prima dată după patru săptămâni.

– Și?

– A spus că, dacă mi se întâmplă ceva, o să cumpere CNN-ul și o să întrerupă emisia.

Adunasem bucățile din cortul meu. Am căutat un loc mai uscat unde să-l putem instala din nou. Nadine mi-a dat piroanele.

– Aș vrea să te întreb ceva despre Arkan, am spus eu.

– Ce?

– Cred că te place.

– Doamne, Arkan! Își dădu pe spate părul brunet. N-am avut niciodată un prieten musulman. Arkan e drăguț și bine-crescut. Tata însă îmi spune mereu: „Niciodată să nu te căsătorești cu un arab. Cauta-ți un american. Mai bine, un european“.

N-am mai întrebat mai departe. Se pare ca prima mare dragoste a lui Arkan stătea sub semnul unei stele nenorocoase.

Toată dimineața n-am schimbat nici un cuvânt cu Olga.

38

Seara, devreme, în *ziua cea mare* l-am văzut pe Arkan rugându-se pentru prima oară în prezența tuturor. Îngenunchease pe covorul lui high-tech, cu busolă, în fața radiatorului de la Humvee, și murmura versetele din Coran.

Când a terminat și a băgat covorul sub scaunul șoferului din mașina sa, mi-a spus:

- M-am rugat și pentru dumneavoastră, Mister Michael.
- Ți-e frica? l-am întrebat.
- Nu. Se gândi puțin. Ba da, un pic.
- Am împachetat în rucsac biscuiți, ton și apă. Nu putea prevedea nimeni cât de lungă avea să fie noaptea. Mi-am luat și haina de ploaie. Cerul era în continuare cenușiu. Steve își căuta, înjurând, aparatul pentru vizibilitate pe timp de noapte. Nu-și mai amintea unde îl ascunsese de furtuna. În sfârșit, l-a găsit în frigider, la un loc cu berea. Olga își verifica aparatele de fotografiat. Nikonul supraviețuise de minune cazaturii în noroi.

N-am fost foarte surprins când Nadine a anunțat că nu vrea să vină cu noi. Ce m-a surprins însă a fost reacția lui Kelly. Părea plină de înțelegere. De când știam de insulă și descoperisem planul, Kelly era mult mai relaxată. Stătea în fața trusei cu

farduri, fredona o melodie și își aplica machiajul. Apoi copie planul subsolului palatului din computerul Olgăi.

În jur de ora șapte am pornit. M-am înghesuit pe bancheta din spate cu Philippe, Olga și Kelly. Steve stătea în față. Arkan își luă rămas-bun de la Nadine atâta, încât Philippe a strigat, la un moment dat, nerăbdător:

– Hai odată, că nu mai avem aer aici în spate.

Pe farurile Toyotei era un strat atât de gros de noroi, încât nu mai dădeau decât o lumină difuză. După ce Arkan a trecut peste două gropi pentru că nu le-a văzut și ne-a zdruncinat zdravăn, a lăsat-o mai moale.

– Poți să mergi un pic mai repede? întrebă Philippe. Sau visezi la Nadine?

Atât cât îmi permitea înghesuiala, i-am tras lui Philippe un cot în coaste. Rânji. Arkan nu răspunse și accelerează. Am văzut cum ochii lui ne urmăreau în oglinda retrovizoare.

– Ei, și ce e cu tine și Nadine? reluă Philippe. V-ați sărutat deja? Sau poate că ați și...

– Termina, am spus eu.

– Da' nu poate omul să întrebe, nu se lasă Philippe.

– Dar nu acum, Philippe, spuse Olga serioasă.

Arkan se prefăcea că nu-l interesa schimbul lor de replici. Dar culoarea feței spunea clar cât de penibil se simțea.

Am făcut un ocol pe la clinică. Nu se vedea nici țipenie, dar amândouă camioanele albe ale IGRI erau încă acolo. Stratul de nori se mai subțiasse, iar luna strălucea din când în când printre ei. Când am cotit pe drumul prin câmp spre pod, Arkan aprinse pozițiile și merse iar încet. Am simțit cum Olga își puse mâna pe pulpa mea stângă. Când am primit un ghiont din partea cealaltă, am știut că lui Philippe nu-i scăpase mișcarea. „Sper să nu facă vreo remarcă tâmpită“, mi-am zis.

Arkan parcă mașina din nou în spatele grajdului dărăpănat. Când s-a oprit motorul, domnea o liniște de mormânt. Trântitul portierelor mi s-a părut o salvă de tun, iar clinchetul cheilor lui Arkan, un dangăt de clopot.

– Nu puteți face mai puțină gălăgie? șopti Kelly.

M-am oferit să car aparatul Olgăi. A refuzat. Ca de obicei, pe fiecare umăr îngust îi atârna câte un Nikon. Steve merse înainte. Își legase aparatul pentru vizibilitate pe timp de noapte în mod ingenios de frunte. Aparatul în sine nu era mult mai mare decât un binoclu. Îl încercasem și eu. Incredibil cât de bine se vedea. Totul apărea într-o lumină verzuie strălucitoare.

– Atenție, băltoacă, șopti Steve.

Am urmat drumul prin câmp. Țârâiau câteva insecte. Simțeam un miros putred. Cu cât ne apropiam de râu, cu atât devenea mai puternic. Am ajuns imediat la pod. Vazut de aproape, era mai lat decât credeam. L-am traversat unul câte unul, ghemuiți. Fiecare dintre noi a pornit la interval de exact două minute după cel de dinainte. Voiam să fim siguri că nu ne observă nimeni.

Pădurea de pe insula consta din lamâi și portocali. Se simțea mirosul lor. Frunzele ne acopereau urmele pașilor. Șoseaua către palat era asfaltată și în stare bună. Eu eram ultimul. Știam de pe vremea când eram în armata ca ultimul dintr-o echipă de cercetare era cel mai expus. Încordați, ascultam în întuneric. Pe undeva trebuiau să umble niște santinele. Dar nu auzeam nimic. În curând, în stânga și în dreapta a apărut câte o baracă plată. Așa cum indica planul. Probabil ca aici fuseseră încartiruite unitățile Muhabaratului. În fața barăcii din dreapta era caroseria tăiată a unui jeep militar. Nu ardea nicăieri nici o lumină.

După cum ne așteptam, șoseaua ducea până în fața palatului. La Bagdad văzusem deja atâtea palate ostentative ale lui Saddam, încât acesta aproape că m-a dezamăgit. Avea numai două etaje și semăna cu o cutie de pantofi. Dar în stânga și în dreapta intrării erau două coloane mari și o scară supradimensionată în aer liber. Inițialele sale lucrate cu miile în gardul de fier forjat din jurul clădirii ne-au confirmat imediat că era vorba despre un palat al lui Saddam.

– Și, cica, nimeni din Sunadi nu știa de asta, șopti Olga dând din cap.

– Cei care știau au preferat să tacă, răspunse Arkan. Sub Saddam am învățat să tăcem.

Palatul era învăluit în întuneric, cu excepția unei luminițe slabe la o fereastră de la parter. M-am uitat la ceas. Nu era nici nouă. Ceva nu era în regulă.

Ne-am apropiat de gard. Steve purta încă aparatul pentru vizibilitate pe timp de noapte.

– Pot să mă uit? am întrebat.

– Sigur.

Lumina verde era atât de puternică, încât a durat ceva să mă obișnuiesc cu ea. Am reglat contrastul și am cercetat răbdător împrejurimile. Am văzut straturi de flori aliniat și o alee de acces pavată cu prundiș deschis la culoare. Forma un semicerc în stânga palatului. Se vedea și o fântână, cam de prost gust, cu heruvimii grăsuți. Palatul în sine era împodobit cu reprezentări din istoria religiei islamice, ziua în care lui Mohammed i-a apărut Arhanghelul Gavriil și sosirea lui Mohammed în Medina.

Apoi am descoperit două santinele. Purtau kalașnikovuri și patrulau de-a lungul gardului cam la trei sute de metri de noi. Bărbații erau încă în cealaltă parte a curții, dar apoi au schimbat direcția și au venit drept spre noi.

– Jos! am șoptit.

Ne-am trântit la pământ. Fundația gardului era ca un zid, suficient de înaltă încât să nu ne vadă cineva în spatele ei. Mi-am simțit inima bătându-mi nebunește în momentul în care am auzit pașii barbaților în imediata apropiere. Vorbeau încet.

Luna ieși preț de câteva secunde dintre nori. Am ridicat capul. Am mai apucat să văd siluetele celor doi bărbați dispărând în spatele palatului. Ne-am ridicat.

– Cum ajungem dincolo? întreabă Philippe. Privi spre vârfurile aurite cu care era încoronat gardul pe toată lungimea lui. Cățăratul nu intra în discuție. N-am chef să-mi pun ouăle la frigare.

39

Ne-am retras lângă baraca în fața căreia zăcea caroseria jeepului militar. Nu mai rămăsese decât scheletul. Fără cauciucuri, fără scaune, fără motor. Baraca era parăsită. Ușile și ferestrele erau deschise. Trei trepte duceau la intrare. Ne-am așezat.

– Arkan, ce au spus cele două santinele? am întrebat eu.

– Ca Mahmud e un idiot.

– Cum? Cine o fi Mahmud'?

– Mahmud a stricat generatorul de curent electric. Despre asta vorbeau santinelele.

– De aia e totul cufundat în întuneric la palat, am presupus eu. Au mai spus altceva?

– Că generatorul trebuie reparat neaparat până la miezul nopții.

Era zece fără ceva.

– Asta ar însemna că se întâmpla ceva important în noaptea asta, trase Steve concluzia.

Kelly se ridică și căscă.

– Deci trebuie să fim în formă, spuse ea și scoase un tubuleț din buzunarul pantalonilor. Conținea tablete. Băga una în gură.

– Ce e asta? o întreba Olga.

Kellyne întinse tubul.

– Cine se teme că ar putea adormi, ar trebui să ia una.

– A, n-are ce să strice, spuse Philippe și luă una.

În ceea ce privea drogurile, n-avea nici o reținere.

Eu eram sceptic.

– De unde e chestia asta?

– Invenție a armatei americane, explică Steve. Îi menține treji în luptă pe băieții noștri timp de patruzeci și opt de ore.

– Are efecte secundare?

– Încă n-a murit nimeni de la el.

– Eu nu mă ating de chestia asta, decise Olga.

Arkan dădu din cap aprobator.

– Ce-i cu tine? întrebă Steve.

– A, eu iau una, am hotărât.

La scurt timp am adormit.

Când m-a zgâlțâit Olga, trecuse de ora unu. Acum luna strălucea cu putere. Aproape toți norii se împrăștiaseră. Transpiram. Îmi simțeam spatele ud sub haina de ploaie. Am scos-o și mi-am legat-o în jurul șoldurilor. Printre copaci vedeam că, acum, erau luminate mai multe camere din palat.

– Auzi? întreba Olga și arată spre șosea.

Un zgomot înfundat de motor anunța că se apropia un vehicul. Nu ne facuseram nici un plan cum să ajungem în curtea palatului. După parerea mea, era oricum imposibil. Santinelele cu kalașnikovurile îmi anihilaseră curajul. La un moment dat, lui Steve i-a venit ideea să așteptăm pâna când trecea unul dintre camioanele IGRI.

– Ne urcăm pur și simplu pe remorcă și intrăm, propusese el.

Ce plan țacănit! Chiar dacă, în timpul petrecut în Irak, mă simțisem o vreme ca Rambo, știam care-mi sunt limitele. Dar toți erau atât de hotărâți, încât n-am mai zis nimic. Nu voiam să fiu eu lașul.

Zgomotul motorului se intensifică. Suna foarte înfundat. Ca venind de la un camion greu. Steve își luă camera de luat

vederi și se ridică. Arată spre jeepul care era cam la douăzeci de pași depărtare.

– Veniți, putem să ne ascundem în spatele lui.

– Doar nu... am șoptit eu.

Dar deja o luase la fugă. Și noi, după el. Am îngenuncheat lângă roată și m-am uitat peste capotă pe șosea. Lumina farurilor orbitoare care se apropiau de noi a îndepărtat și ultima îndoială. Spre palat venea un camion IGRI. Și nu se grabea. M-am uitat la Philippe. Era încordat, pregătit să sară. Steve își strânse camera în brațe ca pe un copil. Olga ma bătu pe umăr și îmi dădu în sfârșit unul din aparatele Nikon. Arkan murmură ceva ce am considerat a fi o rugăciune.

– Acum, șuiera Kelly când camionul era în dreptul nostru.

Ca la o invitație de a urca în remorcă, vântul desfăcu prelata din spate. Kelly a făcut un pas pe bara de protecție, s-a agățat de ea și a reușit. I-a luat camera lui Steve, care își urcă agil trupul musculos pe platformă. Au urmat Olga și Philippe. Philippe a profitat de ocazie pentru a o sprijini pe Olga cu o mână puternică pe fund.

Eu și Arkan stăteam încă ghemuiți în spatele caroseriei jeepului.

– Haide, am spus eu.

Arkan rămase ca înfipț în pământ.

– Ce e?

– Nu pot, șopti Arkan.

Camionul ajunsese între timp aproape de marginea padurii. De acolo era câmp deschis între palat spre șosea. Oricine alerga în urma camionului putea fi văzut.

– Nu pot, Mister Michael, imploră Arkan.

Era prea târziu pentru discuții. Am sărit și l-am lăsat în urmă.

40

Când s-a oprit camionul, mi-am ținut respirația. Motorul huruia în gol. Inima îmi bătea nebunește.

Remorca era goală, în afară de un morman de pături de pâsla. Păturile erau puse foarte în față. Chiar în spatele cabinei. Ne-am ascuns sub ele. Am simțit fundul lui Kelly pe genunchiul meu.

– Unde e Arkan, șopti ea. A făcut pe el?

– I-a fost frica.

– Arab. Toți sunt niște lași.

De-afara mi-au ajuns la ureche câteva frânturi înfundate de cuvinte. Am scos capul de sub pături. Prelata de peste remorcă avea mici gauri laterale. Semănau cu niște stele. M-am uitat afară printr-una. Eram în fața gardului. Cele doua santinele care patrulasera mai înainte pe lângă noi vorbeau cu un alt barbat. Probabil cu șoferul. Acum am fi avut nevoie de Arkan. Dar nu puteam să mă supar pe el când eu însumi fusesem cât pe ce să dau înapoi.

Philippe scoase capul de sub pătură.

– Înțelegi ceva? am șoptit eu.

– Vorbesc despre un subsol. Și despre șeful lor. Spun mereu cuvântul șef.

– Lambert, precis.

Philippe dădu din cap.

Bărbații se despărțiră. Poarta grea se deschise. Când șoferul accelerează, din remorcă ieși un nor de vapori de motorină. Olga nu-și putut stăpâni o tuse puternică.

– Trebuie să fie de rău, spuse Philippe. A dispărut ceva, dar n-am înțeles ce.

– Nu știam ca vorbești arabă, recunosc Kelly.

– Doar câteva cuvinte, raspunse Philippe.

– Totuși, e foarte util.

Cred că asta era prima dată când cei doi schimbaseră câteva cuvinte prietenoase.

Camionul viră la stânga, și apoi, 180 de grade la dreapta. Prundișul scârțâia sub cauciucuri. Șoferul a mai făcut câteva manevre, apoi a oprit motorul. Frânele se goliră de aer cu un scârțâit. Am auzit portiera trântită, iar apoi – câțiva pași.

Apoi s-a lăsat liniștea. Am aruncat paturile de pe noi și ne-am strecurat cu mare atenție spre ieșirea din remorca. Metalul gemea sub greutatea noastră. Kelly ridică prelata. Ne aflam în spatele palatului. Doua reflectoare instalate pe stâlpi inundau zidurile cu o lumină caldă.

– Uite!

Steve mă trase de tricou.

Am scos un pic capul afară. În dreapta camionului era parcată o mașină de teren verde metalizat, model japonez. Deci aici erau cei doi tipi.

– Ce facem acum? întrebă Philippe.

Am arătat spre fântâna pe care o văzusem mai înainte de la gard. Parea să nu fie apă în ea.

– Ar fi o ascunzătoare bună.

– A, nuuu, oftă Kelly. E mult prea departe.

– Dar nici aici nu putem să rămânem.

– Nici nu vreau asta.

– Și ce vrei să faci? întrebă Olga.

– Păi, ce? Intru în palat. În subsol. Voi nu vreți asta?

Nu răspunse nimeni. Probabil că fiecare se gândea în sinea lui ce riscuri implica o chestie ca asta. În ceea ce privește disponibilitatea mea de a risca, îmi depășisem deja de mult limitele. Situația avea ceva ireal. De parcă mă vedeam pe mine însumi pe ecranul unei săli de cinematograf.

Puteam vedea scările care duceau la subsol. Și ușa de la subsol. O dâră de lumină trăda faptul că era doar proptită, dar nu închisă. Kelly trase repede prelata de parcă ar fi împins-o un arc interior. Lăsă doar o crăpătură. Un bărbat urca scările. Pe nas avea niște ochelari cu lentile groase și rotunde. Avea un kalașnikov. Se vedea că e nervos și căuta ceva împrejur. Evident, aștepta pe cineva.

Am îngenuncheat. Olga se sprijini de spatele meu. Era un moment nepotrivit pentru astfel de gânduri, dar îmi plăcea să-i simt sânii. N-a fost nevoie să așteptăm nici un minut ca să aflăm ce-l făcea pe chelios să fie atât de nervos. Un minibus Volkswagen veni cu viteza și frână brusc. Cauciucurile derăpară pe prundiș. Mașina opri aproape de chelios.

– Ce se întâmplă acolo? întrebă Philippe.

Nu vedea nimic, pentru că statea Steve în fața lui.

– Lambert, am șoptit eu.

Era microbuzul sau Volkswagen, alb, cu tracțiune patru ori patru, care fusese în fața bungalow-ului din Bagdad. Cheliosul înceta să mai urle în aparatul de emisie-recepție. La volan se vedea corpul masiv al lui Lambert. A durat o vreme până când a reușit să iasă din microbuz. Venise și soția lui. Purta îmbrăcăminte de safari, ca atunci când îi vizitasem eu. Avea părul ciufulit. Pe lângă toate lucrurile, acum îi atârna la brâu și un pistol. Lambert s-a postat în fața cheliosului și și-a încrucișat brațele peste piept. Umbra pe care o arunca în lumina farului microbuzului era lungă de vreo treizeci de metri.

– Idioți nenorociți! răcni el în engleză.

Cheliosul se făcu mic.

– Dobitocilor, ați încărcat o cutie în alt camion!

– Noroc că s-a găsit, șefu', răspunse cheliosul sfios. Totul e în ordine.

Philippe înțeleșese deci bine. Era scandal pentru că dispăruse ceva. O cutie.

– Nu e nimic în ordine! Cutia e în drum spre Iordania! Deși e declarată pentru Siria.

– Atunci o descărcăm și o aducem înapoi aici, propuse cheliosul.

– În țara asta de rahat e război civil, în caz că n-ai observat. Lambert nu se mai stăpânea deloc. Ieri, cineva a aruncat în aer cartierul general al ONU, săptămâna trecută au fost atacate trei convoaie cu ajutoare. Și tu vrei să plimbăm marfa de colo, colo de parcă ar fi păsat pentru bebeluși? Acum de-abia mai găsim oameni pe care să-i trimitem ca escorta.

– Și dacă facem alte documente pentru cutie? întrebă cheliosul.

Lambert nu răspunse.

În schimb, spuse nevasta-sa:

– Nu se mai poate. Avea o mapa roșie sub braț pe care i-o dadu cheliosului. Pe un ton obișnuit să dea ordine continua: Ne întoarcem într-o oră. Atunci terminăm ultima livrare. Pregatești totul. Și încă ceva, Mahmud: fara alte greșeli!

Deci el era Mahmud. *Idiotul* care stricase generatorul de curent. Dădu din cap cu abnegație și ramase înfipt acolo până când microbuzul lui Lambert se departa în tromba. În sfârșit, își șterse chelia cu o batista și disparu înapoi în subsol. Lăsă ușa deschisă.

– Un Gröber mort nu va mai face alte hârtii, comentă Philippe.

– Trebuiau să se gândească la asta mai devreme, am spus.

– A, problema asta cu cutia se rezolvă și cu câteva sute de dolari bacșiș, fu de părere Kelly.

– Se zice că vameșii iordanieni sunt greu de mituit, răspunse Philippe.

– Arabi incoruptibili? Kelly pufni. De parcă ar exista așa ceva.

– Și dacă totuși e așa, i-ar putea face greutate lui Lambert, am spus eu. În locul lui aș arunca pur și simplu cutia în deșert.

– N-ai de unde să știi ce e înăuntru, spuse Olga. După cât era de nervos, conținutul trebuie să fie al naibii de valoros.

– Trebuie să intrăm în subsol, spuse Kelly. Neapărat. Despături planul clădirii. Noi suntem aici, murmură ea, aici e intrarea. Aș propune să cercetăm mai întâi partea asta.

Degetul ei arătător încercui coridorul din stânga.

– Și dacă le picăm în mână santinelelor? am obiectat eu. Unde e comoara cu siguranța sunt și santinele.

Kelly scutură foarte hotărâta din cap.

– Acum am ajuns pâna aici. Vrei să renunți? Doar ai auzit ce a spus Lambert: „... Apoi facem ultima livrare“. Ultima! Înțelegi, Michael? Nu mai putem aștepta. Trebuie să acționăm în noaptea asta.

41

Aveam gâtul uscat. Mi-era groaznic de sete. Probabil de la tableta. Mi-aș fi băut sticla cu apă dintr-o suflare, dar m-am mulțumit cu câteva înghițituri. Simțeam de acum că trebuie să merg neaparat la toaletă.

Era două fără ceva, și Lambert plecase de un sfert de oră. Priveam ușa subsolului din ascunzătoarea noastră din remorca. O santinelă a intrat la un moment dat, dar a ieșit imediat. Apoi, câteva minute nu s-a întâmplat nimic, până când, brusc, s-a făcut întuneric. Se stinsesera reflectoarele de pe stâlpi. Nici în palat nu mai ardea vreo lumină. Îu auzeam pe barbați înjurând. Probabil că generatorul își dăduse din nou duhul.

– Asta e șansa noastră, spuse Kelly. Mă împinse la o parte. Era clar ce voia să spună cu asta: ori vii cu mine, ori CNN face reportajul fără tine. S-a dat prima jos din remorcă.

Unul după altul am alergat la scară.

Nu bănuiam că ne vedea cineva dintr-o cameră de la etajul al doilea al palatului, situată pe colț.

Subsolul nu era o simplă pivniță, ci un buncăr. Pereți masivi din beton, uși de oțel de minimum douazeci de centimetri grosime cu încuietori grele. Era întuneric beznă. Steve

preluă conducerea. El avea aparatul pentru vizibilitate pe timp de noapte. Aveam și lanterne la noi, dar, deocamdată, era mai sigur să nu le folosim. Pipăiam mereu după Philippe, care mergea înaintea mea. Nu spuneam nici un cuvânt. Era o liniște de mormânt. Părea că suntem singuri.

Am percheziționat repede prima parte a subsolului. Ce înseamna că am percheziționat-o? Am străbătut coridorul, iar Steve a încercat să vadă care uși sunt descuiate. Una singură s-a deschis, care dădea într-o cameră goală. Restul erau încuiate.

Am ajuns în al doilea coridor. Cel din dreapta, văzut de la ușa subsolului. Mi-am dat seama imediat că trebuie să fie un coridor special. Picioarele mele atingeau un cu totul alt fel de podea. Se simțea moale. De parcă ar fi fost acoperită cu un covor. Covor într-un buncăr – foarte neobișnuit.

De data aceasta, prima ușă s-a deschis imediat. Steve se uită mult timp înăuntru. Apoi șopti:

– Haideți, fraților! Trebuie să vedeți asta!

Am intrat încet în camera. Eu, ultimul. Steve ne dădu aparatul pentru vizibilitate pe timp de noapte.

– O nebunie, murmura Kelly.

– Incredibil! dădu din cap Olga.

– Nu se poate așa ceva! exclamă și Philippe.

Apoi a venit rândul meu. Ne aflam în fața unui pat dublu cu baldachin susținut de stâlpi înalți. Pe podea erau mai multe covoare unul peste altul. Nu mă pricepeam la covoare, dar le-am luat drept covoare persane. Pereții erau tapetați. Tapetul purta inițialele lui Saddam Hussein. Era dormitorul lui. Lângă pat erau atârinate două portrete de-ale lui, în ulei. Unul într-o postură eroică cu *kaffiyeh* și ochelari de soare, celălalt ca războinic, în spatele unui kalașnikov. În lumina verde a aparatului pentru vizibilitate pe timp de noapte, Saddam arăta ca un monstru, cu mustața sa deasă și neagră.

– Atenție! Aprind lanterna, spuse Kelly.

Am stins celălalt aparat. În lumina normală, camera arăta și mai dezgustător. Și mai ostentativă. Auriul era culoarea care

domina. M-am gândit că poate e normal să-ți dezvolți astfel de gusturi când ajungi dintr-un simplu cioban un dictator.

– Hei, ia uitați-vă! Philippe arăta un televizor cu videorecorder. Își aprinsese lanterna. Și casete! *Apocalipsa acum, Armageddon, Platoon* – și astea? Luă două casete fără inscripții pe ele și căută titlurile. Precis sunt filme sexy. Depravat bătrân!

Philippe rânji larg.

Probabil că avea dreptate. Colegii de la BBC găsiseră filme porno într-un alt palat, în dormitorul lui Saddam. Chiar îndeplinea toate clișeele la care te așteptai de la un om al puterii. Se spune că a fost căsătorit de șaptesprezece ori. Palate ca ăsta de aici construite și decorase cu sutele. În cele mai multe dintre ele nu intrase vreodată.

O ușă dublă de lemn dădea din dormitor în baie. Aici domina o cadă din marmură neagră. Toaleta și chiuveta erau tot din marmura, iar robinetele – aurite.

– Trebuie să fac pipi, am spus eu.

– Poftim. Philippe rânji. Așa o să poți povesti acasă: „Am stat pe WC-ul lui Saddam“.

– Dar nu când vă uitați voi toți. Întoarceți-vă!

Am făcut pipi un minut în șir. Mi-era neplăcut că toți auzeau șiroitul. Dar după aceea m-am simțit ceva mai bine.

Următoarea cameră era sufrageria. Nu se vedea imediat. Cineva trăsese canapelele, fotoliile și mesele la perete și le îngrămădisise unele peste altele. Din tavan atârna un candelabru masiv, mult prea mare pentru camera respectivă.

Kelly luminează podeaua. Erau cutii de jur împrejur. Mici, mai mari, foarte mari. Nu erau lăzi de lemn cum mă așteptasem eu, ci cutii de aluminiu.

– Doamne, spuse Kelly. Vocea îi suna rasfrânt. Cred că am găsit.

Cutiile purtau inscripția „IGRI“ sau „*medical supply*“.

Am început să le număr. La douăzeci și cinci m-am oprit. Unele aveau lacăte mari. Dar cu cheile încă în ele. Părea că

pregătise cineva cutiile pentru transport, dar apoi fusese deranjat. Probabil când a căzut curentul. Philippe deschise una dintre cutii. Una dintre cele mari. Capacul era întărit în interior cu material sintetic.

– Comandă specială, spuse Steve, care se pricepea la așa ceva.

În cutie se vedea talaș. Era atâta praf, că mi-am tras tricoul peste gură și peste nas. Brațele lui Philippe se afundară în talaș. Ținea lanterna cu dinții. Brusc, fața i se luminează. Orice ar fi găsit, era ceva greu. Gemu când îl ridică. Apăru capul animalului. Cu coarne.

– Ajutați-mă!

Steve îi luă lui Philippe obiectul din mâini. Sculptura era din bronz sau ceva de genul ăsta. Un taur cu aripi. Avea mai bine de cincizeci de centimetri înălțime. Arăta excepțional. Și precis era valoros.

– Ei, ia uite ce am găsit noi aici, spuse Kelly. Hai, Steve, trebuie să filmezi asta.

Steve își puse camera pe umăr. Sub obiectiv era fixat un bec. Când îl aprinse, camera era luminată ca ziua.

Kelly deschise următoarea cutie. Scoase din ea un vas de aur. Un soi de cana de ceai fără toarte. Ornamentele înfățișau lei fugind. Mi se părea ca mai văzusem obiectul într-o fotografie.

– Arata aici, o ruga Olga. Aparatul se declanșa cu clicuri la fiecare secunda. Blițul lumina.

Kelly puse vasul la loc. Urmatorul obiect pe care îl luă în mână era o casetă de lemn. Încuietorile de alamă s-au deschis cu zgomot. Camera lui Steve mergea. Mai întâi a filmat fața lui Kelly, apoi caseta. Pe o pernă din catifea albastru-închis trona o diademă de aur din flori mici, cu incrustații de chihlimbar.

– Minunat, șopti Olga și își trecu mâna peste obiectul de podoabă.

Lucrurile din jurul nostru trebuie să fi fost incredibil de valoroase. De o valoare incomensurabilă din punct de vedere istoric. Mă răscolea ura când mă gândeam că o bandă de...

lacomii, antipatici, aroganți... că oamenii ăștia voiau să jefuiască întreaga moștenire culturală a unui popor...

Am luat și eu o cutie, pe cea mai mică pe care am putut-o descoperi. Era pe una dintre canapelele din mormanul de mobilă și era de două ori mai mare decât o cutie de pantofi. Cheia mergea greu. Cutia conținea numai o parte de obiect. O coroană – o coroană de circa douăzeci de centimetri în diametru, împodobită cu rozete.

Fotografiile obiectului fuseseră în toate ziarele. Atunci când se relatase despre jefuirea muzeelor. Înainte de a apărea povestea ca, de fapt, obiectele de artă nu ar fi dispărut nicio dată. Cea mai bună dovadă că fusese doar o „poveste“ era coroana pe care o țineam acum în mână.

– Vă puteți imagina că obiectul ăsta are 3500 de ani vechime? am spus eu.

– Și de unde știi tu așa de exact? întrebă Kelly.

– Pentru că aici este comoara de la Nimrud.

– Ești... sigur? întrebă Steve.

– Foarte sigur.

– Uau! Philippe scoase cu atenție coroana din cutie. Cine cumpără așa ceva?

– Vreun colecționar nebun care o pune în seif și se uită la ea o dată pe an, spuse Kelly.

Philippe privi coroana din toate părțile. Apoi și-o puse pe cap.

– Regii asirieni aveau capete foarte mici. Erau asirieni?

– Da, am spus eu. Dar obiectul ăsta a aparținut unei regine.

– Atunci tu trebuie s-o pui pe cap, Olga.

– Lasă prostiile, Philippe. Pune-o la loc ca s-o fotografiezi. Philippe ascultă.

În următorul moment se aprinse candelabrul de deasupra noastră.

– OK, ajunge, spuse Kelly. Hai s-o întindem. Pot veni în orice moment.

Am așezat în mare grabă obiectele la loc. Kelly se uită pe planul clădirii. Dormitorul avea două uși. Cea care dădea spre baie și una vizavi.

– Pe ușa aia ieșim din nou pe coridor, spuse Kelly. Steve, ia vezi dacă e deschisă.

Steve apăsă clanța și dădu afirmativ din cap.

– Atunci, repede!

Steve deschise ușa – și se dădu trei pași înapoi. Ne uitam în țeava unui kalașnikov. Ne privea o față pe care o cunoșteam.

Fața era înconjurată de o barbă lătoasă și aparținea unui bărbat foarte scund. Era piticul care ne deschisese ușa clinicii lui Lambert cu o săptămâna și jumătate înainte, în timpul rugăciunii de prânz. Prietenul lui Karim Abdul. Asta mă liniștea într-o clipă.

Ne-a dirijat cu kalașnikovul; părea destul de nervos. Trebuia să mergem pe coridor, și de acolo într-o cameră unde miroasea pregnant a clor. Tavanul era brazdat de țevi gri, cu robinete vopsite în galben. Probabil pentru aprovizionarea cu apă și cu aer a buncărului. Philippe spuse ceva în araba. Piticul nu reacționează.

Steve mergea în capul șirului. Ne-am îngrămădit pe o scară abruptă în spirală. Trapa din tavan ducea spre o bucătărie. Era imensă. Pe aragaz erau castroane cu legume uscate și orez. Peste tot, muște. Scârbos. Nu se vedeau alți oameni. Un lift ne-a dus din bucătărie la etajul al doilea. Liftul era murdar și îndoit. De abia încăpeam noi șase. Piticul își ținea kalașnikovul cu țeava îndreptată în sus.

Poate putem să-l dovedim, mi-a dat mie prin cap. Eram uimit cât de calm eram în situația dată. De o oră nu mai simțisem nici un fior de teamă. Poate era efectul secundar de la

tabletele lui Kelly. La urma urmelor, era un drog pentru armată. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât credeam mai puțin că piticul avea să ne dea pe mâna lui Lambert. Trebuie să se fi temut că noi aveam să-i povestim lui Lambert cum ne ajutase.

Am ajuns într-o cămăruță plină de mucegai. Nu avea nimic comun cu ceea ce era în palat. Un prici, o masă de scris, două fișete metalice pentru acte și un fotoliu vechi de piele. De afară, prin fereastră, pătrundea lumina gălbuie a reflectorului.

– *Sit down!* ordonă piticul.

Se sprijini de masă. Cu kalașnikovul la înălțimea șoldurilor. Patul puștii era lipit cu fâșii de bandă adezivă galbenă și neagră, ca o albină. Ne-am înghesuit pe prici. Până acum îi dădusem piticului mult peste treizeci de ani. Dar barba lăptoasă făcea o impresie falsă. Avea cel mult douăzeci și cinci de ani.

Ochii lui întunecați ne cercetau.

– *Money!* spuse el deodată și mă privi imperativ.

– *How much do you want?* întrebă Kelly vitează.

Piticul n-o lua în seamă. Se uita mereu la mine.

– *Give me all the money! Everything!*

Engleza lui stricată avea un accent dur, tipic pentru arabi.

În timp ce vorbea, strângea arma.

– Avem... am început eu.

– ... Două mii de dolari, mi-a luat Kelly vorba din gură.

Ți-i dam numai dacă...

– Spune femeie tacă! ordonă piticul. Eu vorbește doar tine. Kelly își ținu gura.

– Da, doua mii de dolari, am confirmat eu.

– Dă încoa', îmi ceru piticul.

Kelly scoase dintr-un portofel de sub tricou un teanc de bancnote, mi-l dădu mie, iar eu i l-am dat piticului. Vârî banii în buzunarul pantalonilor.

– Și acum? am întrebat eu.

– Așteptați!

– Dar cum de ne-ai observat de fapt? începu Philippe să-l atragă pe pitic în discuție.

– Eu văzut la voi. Aici fereastră.

Acum se auzeau voci de afară.

Steve făcu semn că ar vrea să se ridice.

Piticul strânse din nou kalașnikovul mai tare, însă aprobă din cap.

– Încet!

Steve se duse la fereastră.

– S-a întors Lambert, șopti el.

– Lambert! Și femeia asta! Piticul scuipă pe podea. Stai jos!

– Ce e cu Lambert? am întrebat eu.

– El mințit, izbucni piticul. El nu om cu onoare. El nu plătit.

– Nu plătește? De ce nu?

– El spus, irakienii toți hoți. El crezut noi furat cutie cu vază. De aia nu bani. Până apărut cutie.

Ce prostie din partea lui Lambert să și-i facă dușmani pe irakienii care-l ajutau! Precis pretinsa cutie furată era cea declarată greșit pentru Iordania.

– Și soția lui Lambert? întreba Philippe. Împotriva ei ce ai?

– Ea nu respect religie. Nu respect bărbat musulman.

Piticul făcea eforturi ca să nu țipe.

– Cât îți mai datorează Lambert? întreba Steve.

Piticul se bătu peste buzunarul în care erau cei două mii de dolari ai noștri.

– Mai mult de atât.

Judecând după nevoia de comunicare a rapitorului nostru, banii fuseseră bine investiți.

– O să-l băgăm pe Lambert la închisoare, am promis eu. Și pe nevasta-sa.

Piticului paru să-i placa ideea. Rânji aprobator și-și îndrepta în jos kalașnikovul. Acum eram aliați, aliați împotriva lui Lambert.

– Cutiile de la subsol – am întrebat eu în continuare – se transportă mai departe în noaptea asta?

– Da. Toate cutiile. Și toți bărbați pleacă. Palat mâine gol.

– Așa repede?

– De fapt trebuit durat mai mult. Dar Lambert nu mai găsit destui oameni păzit camioane. De aia acum mers numai un camion.

– Și știi ce e ascuns în cutii? întrebă Philippe neîncrezător.

– Normal. Toți bărbați lucrat în palat știu. Dar cei dormit la clinică nu.

– Asta înseamnă că sunt acolo numai să păzească pe drum camioanele? conchise Philippe.

Piticul dădu din cap.

– Și pe tine nu te deranjează că Lambert fură obiectele de artă irakiene? am întrebat eu.

Piticul fie n-a înțeles întrebarea, fie n-a vrut să răspundă. În orice caz, n-a spus nimic.

De afară se auzea din nou gălăgie. Fără să cer permisiunea, m-am ridicat și am mers la fereastră. Am vazut cum cele două santinele de mai înainte carau cutiile din subsol și le stivuiau lângă camion. Acolo stătea Mahmud, cheliosul, ținând sub braț mapa roșie pe care i-o dăduse soția lui Lambert. De fiecare data când era adusa o cutie nouă, deschidea mapa și scotea de acolo un bilețel sau ceva asemanător. Nu vedeam exact de la distanța aceea.

– Ai la tine vreun teleobiectiv? am întrebat-o pe Olga.

– Sigur. Scoase obiectivul dintr-un buzunar al centurii și îl înșuruba pe Nikon. O frumusețe de aparat.

– Uita-te daca vezi ce face cheliosul acolo.

Olga se așeza lângă mine și se uita prin aparat. Autofocusul bâzâi.

– Lipește ceva pe cutii.

– Ce?

Olga îngenunche ca să poata ține aparatul mai stabil.

– Sunt benzi autoadezive albastre cu sigla ONU.

– Sigiliile pentru vamă! am spus eu. Le poți fotografia?

– Greu. Dar încerc. Se declanșa aparatul.

Am vazut cum mai venea cineva pe scari, ieșind din buncăr. Lambert și soția lui. Apoi doi bărbați. Nu era greu de ghicit cine erau. Purtau costume închise la culoare și aveau

părul dat pe spate cu gel. Tipii din mașina de teren. Ținuta lor era ridicolă. De aceea îmi inspirau mai puțină teamă.

– Hei, i-am făcut semn piticului să vină la mine. Cine sunt ăia doi?

– Lambert și soția, spuse el.

– Nu, cei doi tipi.

– Gărzi de corp Lambert. Foști agenți servicii secrete. Muhabarat. Cred lucrau mult înainte pe insulă. Mai mult nu știi. Nu vorbit cu noi. Spus la noi că sunt periculoși tare.

Lambert avea un nou acces de furie. Nu înțelegeam ce răcnea, ci doar că răcnea. Acum mergea direct pe sub fereastra noastră. Cu gărzile de corp în urma lui. Bălângănea ceva în mână. O geaca. Era neagră.

„La dracu’“, m-am gândit și am pipăit în jurul soldurilor.

– Cum pot deschide fereastra?

Piticul scutură energic din cap.

– Nu deschis!

– Te rog!

Ezită, apoi deschise închizatoarea ferestrei cu precauție.

Imediat a ajuns la noi vocea tunătoare a lui Lambert.

– Doar v-am spus că toate cutiile trebuie păzite permanent.

Daca geaca nu e a voastră, a cui e?

– A mea! La naiba!

Olga mă privi întrebătoare.

– Da. E a mea, am șoptit eu. Probabil că am pierdut-o.

– Nu mai avem timp să controlăm fiecare cutie, înjură Lambert. Dacă lipsește ceva, sunteți răspunzători. Cel mai bine ar fi să aflați imediat a cui e geaca.

Piticul închise fereastra.

– Ei nu știut voi în palat. Suspectat irakieni. Mereu suspectat la noi. Eu mers acum. Voi așteptat până toți plecat din palat. Atunci vouă nu întâmplă nimic.

Își atârână kalașnikovul în galben și negru pe umăr și dispăru.

Treptat deveneam conștient că reușiserăm. Reportajul de senzație! Povestea de prima pagină! Visul oricărui reporter. Nu îndrazneam s-o exprim. Prea mare era grija că se mai putea întâmpla ceva rău. Nici ceilalți nu spuneau nimic. Dar pe fiecare se vedea cum se risipea tensiunea.

Ne aflam încă în palat. În camera cu masa de scris și pri-ciul. Între timp ceasul arăta puțin după ora cinci. Camionul cu comoara de la Nimrud plecase. Trăsesem cu urechea și aflasem că trebuia să meargă spre Siria. Lambert și soția au plecat și ei la scurt timp după aceea, urmați de gărzile de corp.

Oftatul languros venea de la Kelly. Se făcuse comodă într-un fotoliu vechi de piele și-și întindea brațele. Avea picioarele pe masa de scris. Precis își formula deja în gând comentariile pentru contribuția ei. „Celebra noastră reporteră a izbutit din nou să facă o dezvăluire senzațională“, sau ceva de genul ăsta. Steve era aplecat cu camera pe fereastră, de parcă ar mai fi putut rata vreo secvență importantă. Philippe pusese stăpânire pe prici. Cu ochii închiși, cu mâinile încrucișate sub cap, își imagina probabil suma onorariului său și visa pe ce plaja și cu care femei avea să-l cheltuiască.

Era greu de spus la ce se gândea Olga. Poate, la mine. Poate la tipul cu motocicletă. Căscă. Stăteam pe podea sprijiniți de perete. Nu eram obosit. Tabletele își făcuseră efectul din plin.

Eu mă gândeam, bineînțeles, la Olga. Și la Pinochet. Cu o satisfacție răutăcioasă îmi imaginam ce față avea să facă. Când aveam să-l sun și să-i spun de succesul nostru. Mă întrebam dacă am fi ajuns atât de departe dacă n-ar fi fost întâlnirea cu Kelly și cu Steve. Probabil că nu. Și poate că nici Kelly și Steve n-ar fi reușit singuri. Ne-am ajutat reciproc.

– De o jumătate de oră nu se mai vede nimeni, spuse Steve. A întins-o și tipul cu banii noștri.

– Și atunci ce mai așteptăm? am întrebat eu.

– Da, mormăi Kelly și-și coborî picioarele de pe masa. Mergem.

Ne propuseserăm să dispărem la lumina difuza a răsăritului. Când mai puteam vedea ceva, dar nu puteam fi observați prea ușor. Trebuia să ne așteptăm că unele dintre ajutoarele irakiene ale lui Lambert aveau să profite de singurătate și să fure mobila lui Saddam.

Ne-am strecurat afară din cameră, și apoi, printr-un coridor, spre o scară lată. De sus se vedea holul mare de la intrare. Ușile înalte de lemn întunecat ale portalului principal erau larg deschise. Am fugit jos și am strabatut gradina. Simțeam pe piele aerul răcoros al dimineții. La orizont cerul devenea roșu-deschis.

Tocmai voiam să propun să alergăm aplecați peste gazon, când am văzut pe cineva făcând semne desperate cu mâinile și alergând spre noi. Era Arkan.

– Mister Michael! Mister Philippe! strigă el încă de la distanță. Îmi pare așa de rău ca... Ajunse la noi gâfâind. Probabil că acum cel mai mult ar fi vrut să mă strângă în brațe. Am... am... am crezut că vi s-a întâmplat ceva. Pentru că toți oamenii aia... au plecat deja de atâta timp. Trase aer în piept. Îmi pare rău. Zău că-mi pare rău.

L-am îmbrățișat. Asta l-a liniștit. Am părăsit curtea pe poarta mare, care, de asemenea, era deschisă. Apoi am mers de-a lungul șoselei. Nici unul dintre noi nu se mai obosea să fie atent.

Olga scoase ultimele două filme din aparate.

– Poți să le bagi în buzunar? l-a rugat ea pe Arkan. Buzunarele mele pocnesc deja.

Am văzut că avea buzunarele umflate de parcă umbla cu mingi de tenis la ea.

– Cât ai fotografiat?

– Vreo douăzeci de filme.

– Asta e...

N-am mai reușit să-mi termin propoziția.

– La dracu'! înjură Kelly. În pădure!

– Dar dacă trag? strigă Arkan.

– În pădure, lașule!

Kelly îl trase pe Arkan de mânecă.

Era prea târziu. Ne văzuseră. Am auzit cum au lăsat să meargă motorul mașinii de teren. Era la marginea șoselei, la mai puțin de o sută de metri de noi. Am reușit să ne ascundem fiecare după câte un copac.

Fasciculele jucaușe ale lanternelor lor luminau toată pădurea. M-am uitat la Arkan. Aproape că-l simțeam cum tremură. Se holba la mine cu ochi mariți de teamă. Am făcut un gest pe care speram să-l înțeleaga corect: „Te rog, nu face prostii!”

Eu am ramas liniștit. Probabil din cauza tabletelor lui Kelly. În mod normal, mi-ar fi fost la fel de teamă ca lui Arkan. Pe urmele noastre erau gărzile de corp ale lui Lambert. Niște ucigași.

Când s-au stins lanternele, am îndrăznit să trag cu ochiul din spatele copacului. Siluetele celor doi se conturau în lumina dimineții. Erau la marginea șoselei. Unul din ei era ceva mai mare. Oare ce-i pusese pe urmele noastre? Să fi fost geaca? Sau poate că ne-a trădat piticul? În mod ciudat, nici unul din ei nu încerca să ne urmărească. M-am uitat din nou la Arkan. Arăta de parcă era gata să leșine.

Așa trecura minute întregi. Gărzile de corp ale lui Lambert nu se mișcau nici un centimetru din loc. Acum vorbeau în

șoaptă. Deodată, cel din stânga scoase un pistol. Întâi în aer. Zgomotul brăzdă liniștea.

Știam încă dinainte de a mă întreba ce intenționau cu acest foc de armă. Arkan începu să alerge panicat. Se afundă mai mult în pădure. Dintre noi, ceilalți, nu se mișcă nimeni. Ne uitam în urma lui.

Apoi veni o altă bubuitură. Mai tare ca prima. Arkan fu proiectat prin aer.

44

Reuşiserăm să ajungem înapoi în tabără. Nadine plângea. Arkan era mort.

Bătea un vânt ușor. Soarele își luase rămas-bun cu câteva ultime raze printre copaci. Stăteam cu trunchiul gol. Îmi aruncasem tricoul. Era mânjit de sânge. Sângele lui Arkan. Am văzut că-mi era frig, pentru că mi se făcuse pielea de găină. M-am gândit: „Ia-ți un pulover, altfel o să răcești“. Dar nu simțeam frigul. Am rămas așezat pe vechiul nostru frigider, uitându-mă fix la pantofii mei sport uzi și murdari.

E așa o chestie cu moartea. Până acum nu mă gândisem prea serios la ea. Aveam douăzeci și nouă de ani și nu pierdusem încă pe nimeni care să însemne ceva pentru mine. Chiar și bunicii mei trăiau. Mie nu-mi venea să plâng așa ca lui Nadine, care suspina cu putere. Mă simțeam... gol. Nu mă puteam obișnui cu ideea că nu aveam să-l mai văd pe Arkan. Că n-am să-l mai aud vreodată spunând „Mister Michael“.

– Îmi faci și mie o țigară cu iarbă, l-am rugat pe Philippe.
Dădu din cap.

– E ultima.

Insula fusese minată. Întreaga regiune împădurită. Gărzile de corp ale lui Lambert, porcii dracului, trebuie să fi știut de asta. Probabil, sperau să ne mai ascundeam în pădure. Și că avea să călcăm pe mine unul după altul.

Mina pe care călcase Arkan îl proiectase aproape de picioarele mele. M-am târât până la el ca să-i trag trupul sângerând în spatele unui copac. Nu te mai puteai înțelege cu el. Îi lipsea piciorul stâng de la genunchi în jos. Sângera din piept, gât și cap. Schijele minei pătrunseseră peste tot. Nu simțisem până atunci niciodată pulsul unui om. Am încercat întâi la încheietura mâinii drepte, apoi la cea a mâinii stângi. Bătăile inimii au devenit repede mai slabe.

Nu știu dacă am plâns. Îmi pot aminti doar de sentimentul de totală neajutoare. Îl ținusem pe Arkan în brațe și-l privisem. Fața sa binevoitoare, urechea depărtată puțin de cap, tricoul său cu „FC Bayern – Vin taurii“. Mă simțeam vinovat la gândul că Arkan murise tocmai în acest tricou. Poate pentru că acest tricou era expresia venerației lui exagerate pentru Germania. Și pentru că-mi era teamă că mă urmase în această aventură nebu-nească numai pentru că avea impresia că și-a găsit în mine un prieten german.

Steve îmi spuse mai târziu că Arkan murise în mai puțin de zece minute. Am lăsat cadavrul în urmă, acoperit cu câteva crengi. Ce altceva ne mai rămăsese de făcut?

Ne trebuiseră patru ore ca să părăsim insula. Steve se dusesse înainte. Ca fost soldat, era singurul care avea experiență cu minele. Le găsea în pământul nisipos cu ajutorul unui băț subțire. Miile de broboane de sudoare de pe fruntea lui arătau că-i era teamă. Marcase cu o cruce fiecare loc pe care puteam călca fără pericol. Am numărat cincisprezece mine până când am ajuns la malul salvator al râului. Spre noroc nostru, apa era atât de mică în acel loc, încât am putut trece prin ea.

Steve dormea acum epuizat în cort. Avea un somn agitat.

Philippe îmi dădu țigara aprinsă. Am tras un fum și i-am dat-o înapoi.

– Arkan mi-a spus o poveste cu o cămilă, a zis el.

– Ce poveste?

– În arabă există o mie de cuvinte diferite pentru cămilă.

Știai?

– Nu, nu știam.

– O cămilă care șchiopătează se numește altfel decât una care închide ochii când bea apă. Apoi mai există cămile cărora nu le place să culeagă ciorile păduchii din blana lor.

– Și fiecare are alt nume?

– Îhâm. Philippe dădu din cap. Ținu mult timp fumul în plămâni. În plus, cămilele sunt foarte înțelepte. Arkan a spus că există o sută de nume diferite pentru Alah. Nouăzeci și nouă sunt în Coran, și pe al o sutălea îl știu doar cămilele.

– Asta ți-a povestit Arkan?

– Da.

– Ciudată limbă araba asta.

Am tras următorul fum.

– Și cămilele sunt animale ciudate.

Olga veni la noi. O ținea în brațe pe Nadine, care avea ochii foarte roșii de plâns.

– Aveți niște apă? întrebă Olga.

– Sigur.

M-am ridicat de pe frigider și am scos o sticlă.

Nadine luă o înghițitură mare.

– Crezi că Arkan a suferit? mă întrebă privindu-mă.

– Nu. Cu siguranță că nu.

– Precis ajunge în rai, spuse Philippe.

– Da, dacă merită cineva lucrul ăsta, atunci Arkan e acela. Eram cât se poate de serios.

Dar Nadine se uită urât la noi.

Trebuie să recunosc că bla-bla-ul cu raiul nu fusese chiar la locul lui. Dar țigara cu marijuana își făcea deja efectul.

– Ce facem cu trupul lui Arkan? întrebă Olga.

– Ce să facem cu el? am răspuns eu.

– E destul de greu să lași mașina lui Arkan în fața casei tatălui său și să spui: „Asta e tot ce-a mai rămas din fiul dumneavoastră“.

Bineînțeles, Olga avea dreptate. Însă nu mă mai puteam gândi în seara asta la acest lucru. M-am gândit un moment să-i cer sfatul lui Kelly, dar de la întoarcerea în tabără se ținuse

departe de noi. Stătea în Humvee, și fața îi era lumintă de albastrul ecranului laptopului.

– Vorbim mâine despre asta, am spus.

– Da, mâine, întări Philippe.

Își lăsă capul pe spate și privi cerul. Sclipeau doar puține stele; iar era înnorat. Nadine scrise ceva cu degetul în nisip. Am întrebat-o ce înseamnă.

– Arkan, spuse ea. Arkan, în arabă.

Olga se așeză lângă mine pe frigider. Îmi luă mâna. După o vreme am observat cum mi s-a umezit coapsa. Mi-am pipait pantalonii și am simțit că erau lipicioși. Când mi-am retras mâna aveam sânge pe degete. Nu era sângele meu.

– Ești rănită, i-am spus Olgăi.

Dădu din cap.

– Ce s-a întâmplat?

– O schijă. Când a călcat Arkan pe mină.

– De ce n-ai spus nimic?

– N-am vrut să vă țin în loc.

– Doare?

– Aproape deloc. Dar începe să ardă.

Pentru că sângele Olgăi nu se vedea pe pantalonii mei negri, n-a observat nimeni că era rănită.

– Schija mai e acolo?

– Nu cred. Nu e decât o rana mică. Am spălat-o, și Kelly mi-a dat un unguent.

– Ia, să văd!

– Nu, las-o!

– Haide, vino!

– Nu!

Ne-am întins. Mă simțeam epuizat complet și aș fi dormit câteva ore. Dar nu eram obosit. Speram să mai scadă efectul tabletelor. Am privit din cort la Kelly care era încă în Humvee în fața laptopului. Poate că îi scria un e-mail fiului ei. Habar n-aveam dacă putea citi, dar auzisem că acești copii autiști au câteva calități deosebite. Olga își pusese capul pe pieptul meu și respira repede. Fruntea îi era fierbinte.

45

Dimineața Philippe propuse să-l întrebăm pe Karim Abdul ce sa facem cu trupul lui Arkan. Era o idee bună. Exista însă un pericol dacă nu părăseam imediat Sunadiul, pentru că locuința lui Karim Abdul nu era departe de clinica lui Lambert. Dar măcar atât îi datoram lui Arkan.

În timpul nopții, Kelly primise un e-mail de la redacția centrală din New York. De acolo a fost sfătuită foarte serios să nu mai folosească Humvee-ul în Irak. La acel moment Humvee-urile erau ținta preferată a trăgătorilor. Steve se apucă imediat să demonteze de pe mașina sistemul de navigație prin satelit. Apoi aveam să abandonăm Humvee-ul în pădure.

M-am strecurat la Olga în cort.

– Cum ai dormit? am întrebat.

– Destul de bine, dar tu?

– N-am dormit deloc. Tabletele. Am îngenuncheat la picioarele ei. Acum hai să-ți vedem piciorul!

De fapt, rana nu era așa de mare. Dar se infectase. Pielea din jurul rănii începuse să se închidă la culoare. Piciorul era umflat până la pulpă. Am luat trusa de prim ajutor de la Kelly și am căutat un bandaj potrivit. Când i l-am pus pe picior, Olga a tresărit.

– Doare rău?

– Merge, murmură Olga.

Dar fața ei schimonosită de durere spunea altceva.

– La Bagdad te ducem imediat la doctor.

Am fost obligați să lăsăm și o parte din bagaje. Corturile și o grămadă de haine. Portbagajul Toyotei lui Arkan oferea un spațiu limitat. Toyota lui Arkan... Un moment m-am gândit să scot brăduțul cu vanilie care atârna la oglindă. Nu pentru că mă enervase tot timpul, ci ca mirosul să nu-mi mai amintească permanent de Arkan. Dar l-am lăsat acolo.

Pe la nouă am părăsit tabăra. Conducea Steve. Olga de-abia își mai putea mișca piciorul. Se întinsese, pe cât se putea, pe scaunul din dreapta. Până la Bagdad aveam să ne chinuim toți cei patru care stăteam pe bancheta din spate. Din fericire, era încă ușor înnorat, așa ca mașina nu avea să se încingă ca un cuptor. Se vedea că vine toamna.

Când am intrat cu mașina în curtea lui, Karim Abdul ieșea din cotețul găinilor. Zburau pene prin aer și se auzea un cotcodăcit agitat. Karim Abdul avea în mâna stânga un cuțit, iar în dreapta o pasare moartă. Ne-a poftit în cămaruța cu portretul lui Saddam. Cea mai tânăra dintre soții a făcut ceai. Ne-a întrebat dacă nu voiam să rămânem la masă. Gâtisera pui.

– Mulțumim, dar ne grăbim, am spus eu.

I-am povestit despre noaptea trecută. Și despre întâlnirea cu prietenul lui, piticul. Karim Abdul nu a reacționat. Când i-am relatat cum murise Arkan, Nadine a început din nou să plângă. Karim Abdul a ascultat cu capul plecat. Vestea morții lui Arkan l-a marcat profund. Nu mai era nevoie să-i explicăm ce problemă aveam. I-am dat cinci sute de dolari pe care, spre marea mea surprindere, n-a vrut să-i ia. Apoi i-am descris copacul sub care zăcea Arkan acoperit cu crengi. Mi-a promis că o să facă tot ce-i stătea în putere să-l ascundă și să-l ducă părinților lui la Bagdad.

– *Insh'Allah*, spuse el. *Insh'Allah*.

Asta era cu siguranță în spiritul lui Arkan.

La despărțire, Karim Abdul ne-a sărutat pe Philippe și pe mine. Ne-a condus în curte și a așteptat până când am virat

pe șosea. Ne-a făcut cu mâna. Un om cu o statură impozantă, cu păr și barbă sure, scurte și cu trei neveste. Îmi plăcea.

În centrul Sunadiului, oamenii se învâртеau în jurul Toyotei noastre supraîncărcate. Era dimineata devreme și străzile erau destul de animate. Steve conducea cu hotărâre. Amortizoarele gemeau la fiecare groapă din asfalt. După cincisprezece minute, lăsasem în urmă ultimele case. Am ajuns la punctul de control al armatei americane. Ca și la prima noastră sosire, tânărul soldat pistruiat era lângă gardul de sârmă ghimpată.

– A reușit misiunea? întrebă el.

Reușise oare? Am răspuns:

– E OK.

Aruncă o privire rapidă la permisele noastre, salută și ne lăsa să trecem.

Cerul se acoperea din ce în ce mai mult. După vreo sută de kilometri, a început să plouă. Din nou, o rupere de nori. Pentru că ștergătoarele de-abia făceau față, Steve a trebuit să meargă mai încet. Olga era din ce în ce mai palidă. Se vedea, în ciuda pielii bronzate. Dormea de când începuse ploaia. Când am făcut o pauză, i-am schimbat iar bandajul. Kelly îi dăduse un anestezic puternic.

Dupa aceea Kelly m-a luat deoparte și mi-a spus:

– Arată a septicemie.

Ploaia se înteti. Parbrizul era biciuit de ploaie, iar Steve nu reușea să îl șteargă. Aprinsese farurile. În afară de noi, nu mai era nici un vehicul pe șosea. Aveam senzația că eram ultimii supraviețuitori după sfârșitul lumii. Am realizat speriat că mai aveam de trecut de locul unde podul fusese aruncat în aer. Acolo trebuia să traversam Tigrul, mergând pe pontoanele ancorate în albie.

– Cu Humvee-ul n-ar fi fost o problemă, spuse Steve. Apoi dădu una în volan. Dar o să reușim și cu căruța asta.

Am spus deja că hotărârea mea de a documenta articolul alături de Philippe avea să-mi salveze viața. Cu fiecare kilometru

care ne aducea mai aproape de podul bombardat, se apropia și acest moment.

La patru fără douăzeci, am ajuns pe malul râului. Tigrul, care, atunci când îl trecuserăm prima dată, fusese un râu liniștit, devenise acum un fluviu agresiv. Pontoanele gri de oțel ale podului de urgență dansau pe apă. Pocneau și trosneau când trăgeau de lanțurile grele cu care erau legate de mal.

Olga se trezise. L-am întrebat pe Steve dacă n-ar fi fost bine ca noi ceilalți să coborâm și să mergem pe jos. Dar Steve era de parere că era mai bine ca mașina să fie mai grea. Liniștit, o urcă pe pontoane. Se opri puțin în mijloc. Un val izbise cu atâta putere oțelul, că apa ajunsese până la acoperișul mașinii. Ne legănam ca un vapor. Nadine, care stătea la fereastra din dreapta, închisese ochii și-și înfipse unghiile în pulpă. Când roțile din față au ajuns din nou pe uscat, mașina s-a aplecat puțin. Ne-am speriat.

– Am reușit, spuse Steve și zâmbi arătându-și dinții albi.

Până la Bagdad mai erau ceva mai mult de doua sute de kilometri. Ce era mai greu trecuse. Așa credeam noi. Din față venea un camion. Un Mercedes vechi, portocaliu, cu botul înalt și ieșit în afară. Evident, voia să treacă pe pontoane. Steve băga în viteză întâi ca să-i faca loc. Însa camionul era acum atât de aproape, încât nu-l mai puteam ocoli.

– Idiotul, înjură Steve. Ar trebui să frâneze.

Dar șoferul nu frâna. Acceleră. Și, înainte să înțelegem ce se întâmpla, ne-a lovit frontal. Am fost împinși în față. Când m-am lovit cu umărul de scaunul din față, am simțit o durere ascuțită. Mai mult ca sigur Steve se lovise cu capul de volan. Fruntea îi sângera. Botul mașinii se vedea amenințător în față noastră, grătarul radiatorului era făcut praf. Huruind, motorul Diesel își mări numărul de turații. În momentul următor am simțit cum ne mișcam în spate.

– Vrea să ne omoare! țipă Nadine panicată. Trebuie să ieșim de aici.

A fost prima care a deschis portiera și s-a rostogolit afară. Kelly, Steve și Olga au reușit să o urmeze de asemenea. Camionul ne împinsese atât de mult spre râu, încât una din roțile din spate a ajuns pe ponton, cealaltă a alunecat și atârna deasupra apei. Metalul scrâșnea.

– Ce se întâmplă, Michael? strigă Philippe.

Piciorul drept mi se înțepenise sub scaunul din dreapta. Mă răsuceam ca o anghilă. Dar tot nu puteam să-mi eliberez piciorul.

– M-am înțepenit!

Ne-am întors. Aproape la 180 de grade. Apoi camionul a dat puțin înapoi pentru a-și lua din nou elan. Șoferul părea foarte hotărât să ne scufunde în Tigrul.

Philippe tragea cu toată puterea de piciorul meu. Dar acesta parca era înțepenit în beton. Probabil că un erou dintr-un film de acțiune ar fi spus acum: „Philippe, salvează-te! Lasă-mă în mâinile destinului!”

Dar eu amuțisem de spaimă. Da, eram înspăimântat de moarte. Și mă bucuram că nu eram singur.

Camionul izbi cu zgomot în portiera din dreapta. Ne împinsese aproape pâna în mijlocul râului. Toyota a alunecat de pe ponton atât de încet de parcă timpul s-ar fi dilatat. Deodată, mi s-a eliberat piciorul. Philippe reușise să scoată scaunul din locul lui.

Am sărit în apa în ultimul moment.

Tigrul era rece, murdar și putea. Sunt un bun înotător, și am ajuns repede la mal. Philippe fusese purtat mai departe de curent. Se caznea să-și țină capul deasupra apei. M-am târât pe pământ și am alergat de-a lungul râului. Din mașina noastră nu se mai vedea nimic. Pentru un moment l-am pierdut pe Philippe din ochi. Apoi l-am descoperit. Dadea disperat din brațe, reușise să înoate spre un pâlc de stuf și să se țină de tulpini. De acolo, a izbutit, în sfârșit, să ajunga la mal.

Stateam unul lângă altul, epuizați, în iarbă. Ploaia se transformase într-o bura ușoară.

– Dacă nu erai tu, m-aș fi înecat, am găfâit eu. Mulțumesc!

– Lasă, bătrâne! Buzele lui Philippe erau vinete de frig. Hai, trebuie să vedem ce e cu ceilalți. Să sperăm că nu li s-a întâmplat nimic.

Distanța până la ponton era mai mare decât crezusem. Cam un kilometru. Uimitor, cu ce viteză ne purtase curentul. Mi-am stors tricoul și mi l-am pus pe umeri. Nămolul de pe mal ne îngreuna alergarea. Dar măcar ne-am încălzit.

Prima dată, l-am văzut pe Steve. Se urcase pe resturile podului bombardat ca să nu ne piarda din ochi. Camionul dispăruse. Rana de pe fruntea lui Steve mai sângera ușor. A venit la noi, vizibil ușurat.

– Frate, am crezut că ați murit!

Kelly și Nadine întinseseră o folie unsuroasă de plastic ca să le apere de ploaie ceva mai departe de râu. Stăteau sub ea, pe niște cauciucuri vechi. Olga stătea întinsă pe pământ. Copsa ei luase forma și dimensiunea unui pepene. Am îngenuncheat la capul ei și am mângâiat-o pe părul ud, negru. A încercat să-mi zâmbească.

– Ne-au percheziționat, spuse Kelly. Erau ucigașii angajați de Lambert. Ne-au luat tot ce aveam în buzunare. Tot.

– Au spus ceva?

– Nici o vorbă. Putem să ne bucurăm că nu ne-au lichidat imediat.

Într-un final, s-a oprit ploaia și a ieșit soarele, care acum se afla foarte jos. Hainele ni s-au uscat repede. Olga a gemut încet. Efectul anestezicului începea să dispară, și nu mai aveam altul.

Am adunat pietre și le-am aruncat spre șosea. Le-am azvârlit cu furie. Eram furios, eram dezamăgit, eram...

– Trebuie să-l dam în vileag pe Lambert, spuse Nadine. Trebuie să mergem la armata americană. Trebuie să le povestim totul.

– Lasă, spuse Steve cu voce plată.

– Cum așa? întrebă Nadine revoltată.

– Pentru că armata știe deja de mult ce știm noi.

– Și de ce nu au făcut nimic?

– Pentru că nu au dovezi. Și acum nu mai avem nici noi.

– Dar palatul. Armata precis nu știa nimic de palat.

– Chiar și așa, palatul e acum gol.

– Și cum rămâne cu cadavrele de la clinică? Cei trei soldați? Nadine țipa la el.

– Crezi că mai sunt acolo? se răsti Steve înapoi. Crezi că noi am mai fi în viață dacă Lambert n-ar ști cu siguranță că nu se mai poate dovedi nimic?

– Dar puteți povesti ce ați văzut, nu se lasă Nadine.

– A, da? spuse Steve. Și să riscăm ca CNN-ul să fie dat în judecată pentru calomnie și să plătească milioane? Trebuie să știi când ai pierdut războiul și să te retragi.

Steve avea dreptate. Lambert câștigase.

Camionul cu comoara de la Nimrud era probabil de mult în siguranță, în Siria. Filmele noastre, camerele și computerul erau în Tigru. Nu puteam dovedi nici faptul că atentase cineva la viețile noastre. Mina pe care călcase Arkan? Un accident regretabil. Camionul care se năpustise asupra noastră? Un alt accident.

Kelly se plimba înapoi și încolo. Zece metri în susul și zece metri în josul șoselei. Făcea asta deja de o jumătate de oră. Ne enerva.

– Da' așază-te odată! mârâi Philippe.

Kelly nu reacționează. Nici măcar cu vreo remarcă acidă.

Atacul năruise totul. Și moartea lui Arkan fusese în van.

Olga începu să tremure. De parcă ar fi avut friguri.

– Poate ar trebui să-i dezlegăm piciorul, spuse Philippe nesigur.

Nu mă pricepeam deloc la acordarea primului ajutor. Dar citisem ca e periculos să dezlegi bandajul.

– Lasă-l mai bine așa. Avem nevoie de un spital.

Trebuia să treacă o mașină, la naiba! care să ne ducă până la Bagdad. O mașină în pustiul asta nenorocit. De la atac nu mai văzusem nici un vehicul, nici o suflare omenească. Și, cu cât se însera, cu atât era mai puțin probabil să vedem. Ne-am gândit să construim o targă pentru Olga și să pornim pe jos. Dar știam de la venire că primul sat era la cel puțin cincizeci de kilometri depărtare.

Pe la șase ne-a surâs norocul. Un țăran trecea râul într-o camionetă americană veche și lovită. De fapt, voia să meargă numai până la Al-Alam, așa se numea cea mai apropiată localitate. Dar cum, înainte de plecarea din Sunadi, îmi pusesem banii prin toate locurile posibile, mai aveam în șosete nouă sute de dolari care se uscaseră între timp. I-am spus lui Nadine suma, însă am rugat-o să încerce să scoată un preț bun la negocieri.

– Cine știe pentru ce o să mai avem nevoie de bani?!

În urma discuțiilor, țăranul s-a declarat dispus să ne ducă la Bagdad pentru două sute de dolari.

M-am așezat în față cu Olga. Ceilalți se înghesuiau în remorcă. Am atins fruntea Olgăi. Avea cu siguranță febră

mare. O țineam în brațe. Când i-a căzut capul pe umărul meu, am crezut că adormise. Dar apoi mi-am dat seama că leșinase. Între timp, și-a revenit o dată, a murmurat ceva neinteligibil și a leșinat din nou.

Șoferul nostru a înțeles gravitatea situației și a pus camioneta la treabă cât se putea. Recunoscător, i-am făcut semn din cap. Numele lui, după câte ne-am putut înțelege, era Said. În jurul ochilor avea riduri de răs care-i dădeau o expresie prietenoasă.

În nordul Bagdadului era un lazaret, chiar pe autostradă. Știam din cercetările anterioare că acolo se stabiliseră medici iordanieni. Când am oprit la un vânzător de benzină pe marginea autostrăzii, Nadine i-a explicat lui Said drumul. Cincizeci de minute mai târziu, am virat pe șosea și ne-am rătăcit. Încrederea mea că avem să găsim lazaretul a dispărut cu aceeași viteză cu care a crescut teama că și Olga putea să moară în brațele mele. Îi ștergeam transpirația de pe frunte cu un șervețel pe care mi-l dăduse Said. Îi strângeam mâna care zăcea inertă în a mea.

Se întunecase; mai mult, era beznă. Nu ardea lumina în nici o casă. La marginea șoselei apăru un băiat. Said îl strigă ca să-l întrebe drumul. Dar baiatul o luă la fugă. Toți se temeau pe aici.

Când am ajuns, în sfârșit, la lazaret, era puțin înainte de ora zece. Containerele erau așezate pe o pajiște, pe unde trecusem deja de câteva ori. Dar nu o văzusem pentru că iordanienii acoperiseră ferestrele cu pături. Cu două nopți în urmă se trăsese în ei. A fost chemat medicul-șef, un chirurg tânăr, pe care-l interviuevasem cândva. M-a recunoscut.

– O mină, i-am explicat în timp ce se uita cu un aer rutinat la coapsa Olgăi.

– Când?

– Alaltăieri-dimineată.

– Și de ce veniți de-abia acum?

– Am fost în Sunadi.

– Su... ce?

– E în nord.

Veniră doi infirmieri cu o targă. Olga a fost dusă în containerul pentru urgențe. De fapt, aici nu se tratau decât urgențe.

Paturile se înșirau unul după altul. Mirosea a dezinfectant, a sânge și a urină.

– Cât e de grav? am întrebat eu medicul.

– Va supraviețui. Dar încă nu pot spune dacă își va pierde sau nu piciorul.

– Ar fi trebuit să-l dezlegăm?

– E bine că n-ați făcut-o.

Aș fi vrut să rămân cu Olga, dar medicul-șef mi-a interzis cu strictețe. În containere era și așa prea puțin spațiu. Și mai erau și celelalte paciente.

Am mers cu Said la bine-cunoscutul nostru hotel din Bagdad. Avea să înnopteze acolo. Era prea târziu să se mai întoarcă acasă. Am reușit să ajungem înainte de ora stingerii. La un punct de control din oraș ne-au controlat soldații americani. Cunoșteau de la televizor fața lui Kelly, au primit autografe și au acceptat ca numai eu să arăt pașaportul umei.

De data aceasta, în hotel erau o grămadă de camere libere. În plus, prețul pentru o noapte scăzuse cu douăzeci de dolari. Portarul mi-a explicat că majoritatea străinilor preferau acum să înnopteze în pensiuni mici, de frica atentatelor. Kelly, Nadine și Steve au mers direct la culcare. Eu și Philippe ne-am așezat la bar. Închisese, dar portarul avea cheia de la frigider. Am cumpărat patru cutii de Heineken.

– Ciudat, spuse Philippe.

– Ce este ciudat? am întrebat.

– Am făcut atâtea împreună, dar la sfârșit nici măcar nu bem împreună.

– Da, ciudat, am fost eu de acord. Dar sunt toți obosiți.

– Ai putea să dormi acum?

– Nu. Cred că pentru Kelly s-a năruit o lume. Toată povestea s-a dus naibii.

– La dracu' cu povestea, spuse Philippe. Ridică cutia cu bere. Pentru Arkan!

Am dormit prost, dar mult. Am tot visat-o pe Olga. Și pe Arkan. M-am bucurat să mă trezesc, în sfârșit. După ce m-am sculat, m-am bucurat de perspectiva unui duș. Dar n-am putut, pentru că apa era oprită. Lângă telefonul din cameră am descoperit un bilețel cum că la numărul 117 se putea comanda o galeata cu apă caldă. A durat douăzeci de minute până când mi s-a adus apa.

Am ajuns ultimul în holul hotelului unde ne dăduserăm întâlnire pentru micul dejun. Era și Said acolo și gusta dintr-un pahar cu ceai. Promisese să mă lase la lazaret, în drumul lui spre casă. Kelly arata de parcă peste noapte îmbătrânise cu cinci ani. Colțurile gurii îi dispăreau în riduri adânci; buzele nu-i erau decât două linii subțiri. Nu spunea o vorbă. Steve îi arunca priviri îngrijorate, compătimitoare.

Simțeam că astăzi îi vedeam pe colegii de la CNN pentru ultima oară. Dacă nu cumva soarta voia altfel. Ne-au spus că, între timp, redacția lor închiriasse o casă în Bagdad. Aveau să rămână acolo în prima fază. Până când plecau acasă. Sau se decideau ce aveau de gând.

Despărțirea din fața hotelului a fost tensionată. De ce, chiar nu pot să spun. Kelly se comporta ca o străină. Mie mi-a întins mâna formal. Lui Philippe, nici măcar atât.

– Ne mai vedem, spuse ea.

Cum se spune de obicei. Steve se salvă din situație cu o bătaie stângace pe umăr. Numai Nadine ne-a strâns pe Philippe și pe mine mult timp în brațe și ne-a sărutat.

– Toate cele bune Olgăi, spuse ea.

Câteva minute mai târziu, taxiul cu cei trei dispăru în haosul traficului din Bagdad.

– Tu ce ai de gând? l-am întrebat pe Philippe.

– M-am gândit să rămân. Ce să fac la Paris?

Pe drumul spre lazaret l-am lăsat pe Philippe la ambasada franceză. Trebuia să-și procure alte documente. Ambasadorul a fost atât de amabil, încât m-a lăsat să telefonez la redacție la Berlin. Era ședința de dimineață, și redactorul-șef nu era disponibil. M-am gândit un moment dacă să mai încerc o dată, mai târziu. Dar apoi am transmis doar că aveam să sosesc înapoi la sfârșitul săptămânii.

Când am ajuns în fața lazaretului, l-am platit pe Said. Mi-a făcut semn că-i ține Olgăi pumnii. L-am căutat pe medicul-șef și l-am găsit la masa de prânz.

– Tocmai ați ratat-o pe prietena dumneavoastră, spuse el.

– E mai bine?

– Nu. Se uita la ceas. Într-o ora va fi transportată la Amman cu avionul. A avut noroc ca astăzi pleacă un avion de-al nostru. Aici nu avem posibilitatea să-i salvăm piciorul. Am putut îndepărta schija, dar țesutul era atât de distrus de infecție, încât...

N-a mai spus nimic, dar restul puteam să mi-l imaginez.

L-am urmat pe doctor în biroul său, care era puțin mai mare decât o debara. Pe masa erau fotografiile cu familia. Avea două gemene.

– Voiam să vă dau asta, spuse el și-mi arătă carnetelul verde al Olgăi. Îl avea în buzunarul pantalonilor. Totul a trebuit să mergă atât de repede, încât am uitat să-l împachetăm cu restul lucrurilor.

– Mulțumesc.

Am luat carnetelul și mi-am luat răms-bun. Mă uimea că oamenii lui Lambert au trecut cu vederea așa ceva când au percheziționat-o.

O mașină de salvare m-a dus la hotel. Era o urgență în apropiere. Stăteam în spate, pe patul pacientului, și priveam pe fereastră. Mașina mergea razant. Sirena mă călca pe nervi. Am trecut printr-un cartier, unde la fiecare colț ardeau mormane de gunoi. Gunoi care nu fusese ridicat de săptămâni întregi. Oamenii i-au dat foc, din cauza șobolanilor. În centrul orașului, mi-au atras atenția cozile de la benzinarii. Era criză de benzină. Acum câteva săptămâni nu era așa. Dar nici nu explodaseră bombe săptămână de săptămână, lângă conductele de petrol și rafinării. Mă întrebam cum voiau americanii să facă vreodată liniște în țara asta. Deodată, mi s-a făcut dór de casă.

Philippe tocmai mă aștepta. Conveniserăm să facem împreună neplacuta vizită la familia lui Arkan. Nu puteam să-mi imaginez cum avea să fie să le dai unor părinți vestea că fiul lor a murit. Aveau să jelească, să țipe, să se repeadă la noi? Nu puteam să le-o iau în nume de rau. Sentimentele mele de vinovăție pentru moartea lui Arkan se înrăutăteau cu fiecare ora care trecea. Am încercat să le reprim. N-am vorbit despre asta nici măcar cu Philippe.

Un șofer de taxi, care își aștepta clienții în fața hotelului, așa cum aștepta odata și Arkan, ne-a dus la micul bungalow galben, îngrijit. Arata exact ca toate celelalte bungalow-uri din cartier. Idilă irakiana, mic-burgheza. Nu m-a surprins că la stânga și la dreapta ușii de la intrare stateau niște pitici de grădina cu căciuli roșii. Am sunat la poartă. N-a deschis nimeni, așa că ne-am uitat în curte. M-am ridicat pe vârfurile picioarelor, am bătut într-o fereastră și m-am uitat înăuntru. Era bucatăria. Am văzut farfurii, oale, o narghilea și un afiș de reclamă la Oktoberfest-ul din München. Mă întrebam dacă tatăl lui Arkan știa că nicaieri în lume nu se pilea lumea mai mult decât acolo.

Philippe facu înconjurul casei.

– Alo, strigă el.

Și apoi ceva în arabă.

Nu răspunse nimeni. În grădina alăturată erau trei tineri. Construiau o fântână. Acum se opriseră din lucru și ne priveau cu neîncredere ostentativă. Am vorbit cu ei. Unul dintre ei înțelegea engleză. Dar nu știa unde se afla familia lui Arkan. Sau nu voia să spună. N-am zis nimic despre motivul vizitei noastre.

În următoarele trei zile, până la zborul spre Germania, n-am făcut nimic altceva decât să-l caut pe tatăl lui Arkan. Mă simțeam ca un laș la gândul că plecam fără să vorbesc cu el. Ca un laș care fuge de răspundere. Pe de o parte.

Pe de altă parte existau motive egoiste pentru care trebuia să-l găsesc. Aveam nevoie de această întâlnire pentru a-mi învinge muștrările de conștiință. Altfel mă temeam că nu avem să trec niciodată peste ceea ce se întâmplase.

Nu l-am găsit pe tatăl lui Arkan. În ultima seară am scris o scrisoare lungă pe care am băgat-o pe sub ușă. Nu știam dacă era destul de grăitoare. În momentul în care am lipit plicul, aș fi vrut să rescriu totul.

Avionul meu pleca sâmbătă. Philippe m-a dus la aeroport. Nu-și schimbase cu nimic hotărârea de a rămâne la Bagdad. La despărțire, am simțit cât de mult avea sa-mi lipseasca. Îmi venea să plâng. Dar mi-am mușcat buzele. Și asta m-a ajutat.

Avionul se zgâlțâia. M-am trezit dintr-un somn care fusese în cea mai mare parte neliniștit. Aterizam la Frankfurt. Aveam gâtul uscat de la aerul condiționat. Pasagerul de alături citea în continuare. Când stewardesa ne-a cerut să ridicăm măsuțele și să îndreptăm spătarele, cel de alături mi-a zâmbit blând.

În clădirea aeroportului controlul pașapoartelor se prelungea la nesfârșit. Un tip care arata a diplomat se plângea că nu li se acordă un tratament special cetățenilor germani. Legătura mea la Berlin decola într-o ora și jumătate.

M-am uitat în jos la mine. Aveam blugii murdari; pantofii sport, de asemenea. În terminalul care lucea de curățenie, acest lucru mi-a devenit foarte evident. Când am ridicat capul, tocmai se apropiau doi funcționari ai Poliției Federale de Frontieră. Energici, și-au croit drum prin mulțime până la ghișeu. Toți au întors capul curioși și au văzut cum pasagerul de lângă mine este luat pe sus.

– Încă unul care încearcă să treacă fără viză, bodogăni tipul diplomat, în spatele meu.

După controlul pașapoartelor, mai aveam cincizeci de minute până la următorul zbor. Am intrat într-o cafenea și am comandat un espresso. În fața mea stătea o bătrână grasă și

citea ziarul *Bild*. Acum întoarse paginile în așa fel încât puteam citi titlul.

„VÂNĂTORUL COMORII PIERDUTE.“ Titlul era lângă o fotografie mare. Era fotografia lui Lambert. Era de neimaginat.

– Plata! am strigat eu.

Chelnerița nu mă luă în seamă. Era cât pe ce să dau bir cu fugiții. Trebuia să găsesc neapărat un ziar *Bild*. Exact atunci s-a ridicat bătrâna și a lăsat ziarul acolo. Un bărbat de la masa alăturată întinsese deja mâna spre el, dar am fost mai iute.

Deasupra articolului scria: „De dr. Tobias Schmidt“. Îmi tremurau mâinile și ochii îmi alunecau peste rânduri.

... Un german va intra în istoria recentă a țării puse tiite de războiul civil. Rainer Lambert (54, foto), șeful unei mici organizații de ajutorare din Bremen, a găsit din întâmplare legendara comoara de la Nimrud considerată inestimabilă. Continuare în pag. 6.

Am desfăcut ziarul. Acolo erau alte fotografii. Fotografii ale unor sculpturi, vase și ale altor vase. Cunoșteam unele obiecte din buncărul lui Saddam. Cea mai mare fotografie îi înfățișa pe Lambert și pe soția lui cu coroana reginei din comoara de la Nimrud. Cei doi râneau de ți se făcea greața. Am citit mai departe:

Rainer Lambert este fondatorul organizației umanitare Inițiativa Germană pentru Reconstrucție în Irak (IGRI). Împreună cu soția sa Renate (50), a organizat în Sunadi, o localitate uitată de lume în nordul țării, construcția unei clinici pentru victime de război. „Pacienții noștri au capătat repede încredere în noi“, spune Lambert pentru *Bild*. Într-o zi a venit la noi un om, pe al cărui fiu am reușit să-l salvăm de la moarte. A spus că trebuia să ne încredințeze un secret.“

Omul fusese înainte agent în vestitele servicii secrete ale lui Saddam Hussein, Muhabarat. L-a dus pe Lambert la un palat pe care dictatorul îl ridicase în anii nouăzeci la marginea localității. Acolo fusese ascunsă, într-un buncăr, uimitoarea comoară de la Nimrud. Lambert: „Peste tot erau figuri din bronz și aur. Mai întâi nu am înțeles ce descoperisem. Dar, când am văzut celebra coroană, am știut. Am încărcat totul în camioanele noastre și am dus comoara la Bagdad“.

Lambert a predat comoara guvernului, care o ține ascunsă într-o locație secretă. Faptul că este vorba de comoara autentică de la Nimrud a fost confirmat de arheologi renumiți.

Comoara este originară din secolul al VIII-ea î.Hr. Și a fost descoperită în 1989. Valoarea sa este estimată la câteva sute de milioane de euro.

Deocamdată nu este clar cum a ajuns comoara în palat. Mai întâi au existat zvonuri cum ca ar fi fost furată de devastatori, în timpul haosului care stăpânea Bagdadul, după război. Apoi s-a constatat că ar fi reapărut intactă în catacombele inundate ale Muzeului Național.

„Ar fi fost un atac la adresa istoriei culturale a țării dacă ar fi dispărut această comoară, a spus Lambert. Sunt mândru că am contribuit la împiedicarea unei astfel de infracțiuni.“

Îmi venea să vomit de furie. Mă zgâiam la ziar. Am citit articolul încă o dată. Nu înțelegeam ce se întâmplase.

Chelnerița a venit și a încasat banii. Tocmai era anunțat zborul meu spre Berlin. M-am dus la poarta. Pe un stand de ziare gratuite am văzut că nu numai *Bild* relatase episodul. Povestea făcuse valuri și în presa internațională. Am adunat toate ziarele. Când am urcat în avion, aveam un teanc de ziare

sub braț, de parcă mă duceam la containerul pentru reciclat hârtie. Un pasager făcu o glumă tâmpită.

Când pilotul a anunțat că ne aflam deasupra Leipzigului, le citisem aproape pe toate. Celelalte ziare relatau mai mult sau mai puțin același lucru ca *Bild*. Chiar dacă ceva mai obiectiv. Din *New York Times* am aflat că Lambert prezentase, în afară de comoara de la Nimrud, și obiecte descoperite cu ocazia altor săpături. Printre ele, și vaza Warka. Numărul de inventar 14873. Poate era acea vază care fusese încărcată greșit, în camionul spre Iordania. Așa se completau informațiile. Acum nu mai puteam câștiga nimic din povestea asta. Nici un ziar nu și-a pus problema să analizeze critic rolul lui Lambert ca „vânător al comorii pierdute“.

Oaia neagră se afla în ograda armatei americane. Aceasta a trebuit să înghită reproșul că mințise luni de zile despre ceea ce se întâmplase de fapt cu obiectele de artă. Așa cum mă și așteptam, singurul comentariu al armatei americane a fost: „Nici un comentariu“.

Dar de ce se hotărâse Lambert să faca un pas atât de imper-tinent și în același timp senzațional? Puteam specula doar. Dar exista o singură explicație care îmi pareea logică. Din cine știe ce motiv, trebuie să se fi temut să-și ia zborul. Poate pentru ca unul dintre complicii sai amenințase să puna cărțile pe masă. Poate pentru că mersese ceva prost la ultimul transport din Sunadi. Poate și pentru că totuși credea că, în ciuda filmelor și a fotografiilor de pe fundul Tigrului, îl aveam cu ceva la mână. Vreo dovada pe care o trimiseseram deja la redacțiile noastre. Teoretic, s-ar fi putut întâmpla și asta.

Treptat, înțelegeam cât de deșteaptă era mișcarea lui Lambert. Rațiunea învinsese lăcomia. Nu mă așteptasem la asta din partea lui. Cu povestea asta aventuroasă își pregătea fuga. Putea oferi explicații concludente la orice eventuala acuzație. Cu siguranța comoara de la Nimrud se dusesse pe apa sâmbetei pentru el. O pierdere amară. Dar, în lunile care trecuseră, precis scosese destule alte obiecte de artă din Irak, pentru a trăi liniștit

toată viața. Mai mult decât atât, devenise și un erou aplaudat frenetic. Ce-și putea dori mai mult de atât?

Și mie mi-ar fi plăcut să mă întorc acasă în chip de erou.

Era frig în Berlin. Frunzele începuseră deja să se coloreze. De la aeroport am luat un taxi. Din fericire, șoferului nu-i ardea de făcut conversație. La ora nouăsprezece fix mergeam pe strada 17 Iunie. „Știrile“ anunța crainicul la radio. L-am rugat pe șofer să închidă radioul.

În apartamentul meu era un aer închis. Vecina care se ocupase în absența mea de corespondență și de palmier îmi lăsase cheia de rezerva sub preșul de la ușă. Am deschis fereastra, apoi m-am uitat peste corespondență. Știam deja de pe plic ce conțineau scrisorile. Reclame, extrase de cont, facturi. În frigider mai era niște vin alb. Am deschis o sticlă și mi-am comandat o pizza Margherita cu mult peperoni. La opt și un sfert era un film vechi cu Clint Eastwood pe Kabel 1. În a doua pauză de reclama mi-am dat seama că ar trebui să fac duș. Când m-am dezbrăcat, carnetelul de notițe al Olgăi mi-a căzut din buzunarul pantalonilor.

Dupa duș, m-am așezat în halat la masa din bucatărie, cu carnetelul în mână, în sufragerie. Clint Eastwood tocmai era în toiul acțiunii. Împărțea pumni în dreapta și-n stânga. „De unul ca ăsta ar trebui să dea Lambert“, m-am gândit eu. Mi-am turnat restul de vin și m-am apucat să rasfoiesc carnetelul. Notițele erau datate. Un soi de jurnal. Ciudat, scrisese în engleza. Am încercat să nu fiu indiscret și am citit numai câteva pagini. Ceea ce mi-a reținut însă atenția era numele meu. Spre sfârșit, apărea mai des. Mi-a provocat o strângere de inimă. Am închis carnetelul și mi-am propus ca primul lucru pe care aveam să-l fac a doua zi era s-o sun pe Olga.

La miezul nopții m-am dus la culcare. Am adormit cu speranța că aveam s-o visez pe Olga. Dar îl aveam pe Lambert în fața ochilor. Pe la cinci m-am trezit. Pradă unei uri neîmblânzite. O vreme m-am zgâit la tavan. Apoi am închis ochii și

am încercat să adorm la loc. N-a mers. Îmi imaginam cum îl torturam pe Lambert cu lovituri de nuia la tălpi. Fiul lui Saddam făcea asta mereu cu victimele sale. Nu știu dacă aș fi fost într-adevăr în stare s-o fac. În imaginația mea, eram. Apoi m-am speriat de mine însumi.

Așa că am încercat să mă gândesc la altceva. Clint Eastwood, *Pulp Fiction*, John Travolta, fosta mea prietenă de la grădinița ecologică. Dar gândurile mi se întorceau tot la Lambert. Afară începuseră să ciripească păsărelele, cifrele deșteptătorului meu luminau verde 05.56. Ma întrebam cum reacționase Kelly la titlurile de ieri. Precis, ei îi mergea și mai prost decât mie. Slabă consolare.

Am sosit la redacție înainte de nouă și am urcat cu liftul direct la etajul șase. Biroul redactorului-șef. Redactorul-șef a venit la cinci minute după mine. Ne-am salutat cordial. M-a poftit în biroul său și am luat loc la masa ovală de conferințe. În timp ce dădea câteva telefoane, eu mă uitam pe fereastră la clădirea Reichstagului. Secretara, o blondă înaltă, adusese cafea și farfuria cu obligatoriile fursecuri asortate. În redacția noastră se serveau întotdeauna fursecuri asortate la discuțiile importante. Știam de pe acum că nu aveam să mă ating de vreunul.

La nouă și zece a intrat Pinochet în birou. Fără să salute. Și-a ales un loc la cât mai mare distanță de mine. Înainte să se așeze, lăsă să cadă pe masă cu zgomot un teanc de ziare. Titlurile de ieri. Zâmbetul îi era arogant, disprețuitor și înfumurat. Mi-era adresat mie. Am zâmbit la rândul meu. Nesigur, cred.

Redactorul-șef termină de vorbit la telefon.

– Nu mai sunt disponibil, rugă el secretara și închise ușa.

Apoi am început să povestesc. În semn de dezinteres, Pinochet se afunda din ce în ce mai mult în scaun. Până când nu i se mai vedeau decât umerii și fața rotundă, cu mustața.

Când mi-am terminat povestea, a zâmbit din nou. Și mai disprețuitor.

– Mă iertați, domnule Bellow, dar găsesc că povestea asta pescărească este foarte greu de crezut, fie ea și plină de fantazie, spuse el cu un aer superior și arătă cu degetul la teancul de ziare din fața lui. Sau susțineți că toată presa mondială s-a lăsat păcălită de un singur om.

– N-ar fi prima dată, observă redactorul-șef.

Am încuviințat din cap.

Pinochet grohăi.

– Așadar, dovezile dumneavoastră s-au scufundat în Tigru împreună cu mașina...

O spunea de parcă eu voiam să insinuez că fuseserăm răpiți de extratereștri.

– Da, am răspuns eu încăpățânat. Iar eu era cât pe ce să mă înec. De ce aș inventa așa ceva?

– Poate pentru că acolo în Irak ne-ați costat o avere, pentru... Numără pe degete. ... Opt articole mai mari și câteva știri neimportante, pe care le-am fi putut primi și de la agențiile de știri.

– Atunci sunați la CNN, m-am răstit eu la el. Întrebați-o pe Kelly Taylor.

„Eu, șef – tu, nimic“. Pinochet era un mare nemernic.

Am observat ușurat că redactorul-șef nu încuraja atacurile lui Pinochet. Ma întrebam cum de nu-i daduse nimeni foc până acum gunoiului ăstuia de om. Cine știe câte cadavre avea ascunse în dulap.

Am vorbit puțin despre Arkan. Dacă nu trebuia poate să dau ceva bani familiei. În principal, am discutat pe marginea întrebării: Cât costa o viață omenească? Respectiv: Costă ceva? Pinochet era de parere ca fiecare era responsabil pentru faptele sale. Ceea ce însemna: nici un ban. Nu puteam face altceva decât să scutur din cap. Am atras atenția că, în cazul morții mele, asigurarea plătea un milion familiei mele. Pinochet s-a strâmbat enervat. Redactorul-șef a întrerupt discuția. M-a asigurat că familia lui Arkan avea să primească ajutor. Trebuia să încerc în continuare, împreună cu Philippe, să-i găsesc.

În timp ce se ridica, Pinochet a mai vârât două fursecuri în gură. Arăta ca un hamster cu favoriți. Am părăsit împreună

biroul. El a luat liftul. Eu m-am dus pe scări. La etajul patru, m-am strecurat în Departamentul de știri locale. Mi-era groază de întrebările colegilor: „Ei, și cum a fost în Irak?”

Mai ales în Redacția de știri locale. Ce să mai fac acolo? Știri despre politica regională? Simpla sintagmă mă speria. Niciodată în viață nu aveam să mai scriu vreun rând despre așa ceva. Am reușit să ajung la un birou fără să fiu văzut. M-am ascuns în spatele monitorului și am pus mâna pe telefon. Am făcut rost de numărul de la Royal Hospital din Amman și am sunat. A durat aproape zece minute până când telefonista a aflat în ce salon era Olga Kalkanis. Când mi-a făcut legătura, mi s-a spus că tocmai era dusă în sala de operație.

Mi-am verificat e-mailurile. Se strânseseră o grămadă de mesaje inutile. Și Pinochet îmi mai scrisese o dată în ultimele zile când mă aflam la Bagdad. Am șters mesajul fără să-l citesc. Nu voiam să mă enervez din nou. De fapt, un singur mesaj era interesant. De la Philippe, de la Ambasada Franței. O întâlnise pe Nadine. Lucra în continuare pentru CNN, dar nu pentru Kelly. Ea zburase cu două zile în urmă înapoi în Statele Unite cu un avion militar.

Despre transformarea lui Lambert în salvator al comorii de la Nimrud Philippe nu a avut decât un comentariu: *One day we will kick his ass!*

„Ce frumos ar fi“, m-am gândit eu.

La prânz, am mers la cantină. Numai pentru o salată. M-am așezat lângă secretarele de la Contabilitate și le-am povestit câte ceva despre realitatea cotidiană de la Bagdad: fără curent electric, fără benzină, mormane de gunoi în flăcări, și așa mai departe. La masa de alături, colegii șușoteau, cel puțin așa îmi imaginam.

După masa de prânz, Olga a ieșit din sala de operație. Dar dormea. Am întrebat-o pe asistentă dacă piciorul era în regulă.

– Sunteți rudă cu ea? întreabă asistentă.

– Un prieten.

– Atunci îmi pare rău, dar nu vă pot da nici o informație.

Trebuie să așteptați până se trezește doamna Kalkanis.

Am părăsit redacția fără să fi lucrat ceva. M-am încărcat cu cola, vin și pizza congelată de la Aldi. În fața casei în care locuiam era un arab care vindea fructe. Am luat o jumătate de kilogram de banane. Trecuse de ora cinci și aproape se întunecase. M-am gândit să sun un prieten, să jucăm tenis. Nu mai jucasem tenis de o veșnicie. Tenisul era o distracție pe cînste. Dar preferam să fiu singur. Și totuși, parcă nu.

În loc să merg acasă, m-am dus două case mai încolo, unde era o cârciumă. O speluncă în toată regula, unde se servea bere proastă. Pe pereți erau jocuri mecanice. La bar erau câțiva tipi cu părul soios și geaci de piele unsuroase. Nu era ocupată nici o masă. Mi-am pus sacoșele cu cumpărături pe un scaun și mi-am comandat o bere. Patronul mă cunoștea și m-a salutat cordial când mi-a pus în față berea. Am luat o înghițitură mare. Pe pervaz era o revistă cu spectacolele și evenimentele de luna trecută. Am luat-o și am început s-o răsfoiesc fără chef.

– Pot să mă așez lângă dumneavoastră? întrebă o voce.

Am recunoscut fața imediat. Era pasagerul care statuse lângă mine în avion.

– Vă rog, am spus eu uluit. Luați loc. Mi-am luat sacoșele de pe scaun. Am crezut că aveți greutați cu poliția. Cu Poliția de Frontieră, vreau să spun.

– Ah, o neînțelegere.

Bărbatul zâmbi. Purta o geacă maro din reiat. Se vedea că ține să arate șic. Dar geaca îi era mult prea strâmtă.

– Sigur, m-aș fi prezentat deja ieri, în avion, spuse el. Dar nu aveam de unde ști că sunteți dumneavoastră. Ce coincidență!

– Să vă prezentați? Nu înțeleg.

S-a ridicat respectuos câțiva centimetri și mi-a întins mâna.

– Numele meu este Mohammed Karun Abbas. Sunt vărul lui Arkan. V-am așteptat în fața casei dumneavoastră.

M-am lăsat pe spătar și l-am privit neîncrezător. Bineînțeles! Urechea mai depărtată de cap. După asta, părea să facă într-adevăr parte din familie.

– Vărul meu vă admira, domnule Bellow, spuse Mohammed Karun Abbas. Vocea îi era liniștită. Vorbea germana aproape fără accent. La început, părinții lui n-au fost foarte încântați. Dar, după tot ce s-a aflat despre dumneavoastră în Sunadi, au trebuit să recunoască faptul că s-au înșelat în privința dumneavoastră. Ați fost un prieten loial și curajos pentru Arkan.

– Ați fost în Sunadi? Știți deci că Arkan...

– Că a murit? Sigur. Moartea sa a îndurerat familia, însă Arkan a murit ca un erou.

– Și acum unde e? Mormântul lui, vreau să spun.

– Chiar în ziua în care ați părăsit Sunadiul împreună cu colegii dumneavoastră, Karim Abdul a avut grijă ca trupul lui Arkan să fie dus acasă. Părinților le-a dat de știre printr-un unchi, cu care era prieten. Au pornit imediat la drum. Eu i-am însoțit. Poate știți că, în religia noastră, există un obicei ca trupul să fie îngropat la douăzeci și patru de ore de la moarte.

– Da, dar... Dar n-ar fi fost mai bine să-l fi adus pe Arkan la Bagdad?

Mohammed Karun Abbas zâmbi din nou. Făcea impresia unui om blajin și foarte prietenos.

– Ni s-a părut o decizie înțeleaptă să-l îngropăm pe Arkan acolo unde și-a dat viața pentru o cauză dreaptă. Chiar dacă acum, în vremurile moderne, noi, tinerii, nu prea mai suntem evlavioși, Arkan își va găsi de acolo drumul spre paradis.

– Trebuie să mă scuzați, dar tot nu înțeleg.

Am vrut să iau o gură de bere, dar, ținând seamă de prezența vărului lui Arkan, am împins halba deoparte.

– Și ce faceți în Germania? Adică, aici, la Berlin.

– Am venit pentru dumneavoastră.

– Pentru mine?

Mohammed Karun Abbas băgă mâna în buzunarul interior al gecii și scoase un plic colorat. Mi-l arătă.

– Sunt în drum spre un congres. Și cu ocazia aceasta am vrut să vă dau acest plic. Sunt sigur că vă va interesa.

Am luat plicul. După ceea ce era tipărit pe el în engleză, mi-am dat seama imediat că era de la un magazin foto din Bagdad. L-am deschis cu grijă.

50

Mi-am imaginat imediat situația.

Zorii cenușii ai zilei pe Insula Interzisă. Mergeam pe strada ce ducea de la palat spre pod. Olga și-a deschis aparatele de fotografiat. A scos ultimele doua filme și l-a rugat pe Arkan să le țină. Apoi au apărut gărzile de corp ale lui Lambert.

– Karim Abdul a găsit cele doua filme la Arkan, spuse varul lui Arkan. Și știa și că fuseserăți atacați în drumul către Bagdad.

– Cum a aflat de asta?

Vărul lui Arkan ridică din umeri.

– Karim Abdul n-a vrut să spună. Știu că are el niște legături. Mi-a dat aceste două filme. Am simțit că sunt importante pentru dumneavoastră. Le-am dezvoltat la Bagdad și... dar vedeți și dumneavoastră.

Am luat totuși o gură de bere. Patronul veni, și Mohammed Karun Abbas comandă o cafea. Am parcurs filmul clișeu cu clișeu. Primul film fusese făcut în buncăr. În sufrageria lui Saddam. Înfățișa cutiile de aluminiu cu inscripția „*medical supply*“, câteva sculpturi, bijuterii și vase. Imaginile astea nu dovedeau nimic. Doar că în palat se gasise comoara de la Nimrud. Dar asta era și o parte din povestea lui Lambert.

Cel de-al doilea film mi se păru mai interesant. Fotografiile fuseseră făcute cu teleobiectivul când se încărcau obiectele în

camion. Multe erau neclare, ceea ce nu era de mirare, având în vedere luminozitatea proastă și distanța mare. Într-o poză i-am putut identifica pe Lambert și pe soția sa. Prima imagine care arunca într-adevăr urme de îndoială asupra poveștii lui Lambert despre organizația pacifistă de ajutorare. Soția lui Lambert avea un pistol, iar pe fundal se vedeau trei santinele cu kalașnikovuri. În plus, în fotografie apăreau și cei doi foști agenți din Muhabarat. Dar, cu siguranță, și pentru asta Lambert avea să găsească o explicație plauzibilă.

Îmi stătea pe limbă să-i spun politicoș vărului lui Arkan că aceste imagini nu mă ajutau cu nimic. Dar mai erau două fotografii. Și exact pe ele mă bazam. Erau cam cețoase, dar nu foarte tare. Le-am ținut pe rând în lumina lămpii care atârna deasupra mesei.

Vărul lui Arkan se aplecă spre mine.

– Ce e?

În imagine era cheliosul cu voce pițigăiată. În mâna stângă ținea mapa roșie cu benzile adezive cu siglele ONU. Cu dreapta tocmai lipea una pe capacul unei cutii. Cele două fotografii erau aproape identice. Trebuie să fi fost făcute într-o fracțiune de secundă.

– Vedeți plăcuța aceasta mică pe cutie? am întrebat eu.

– Da.

– Cu ceva de genul ăsta organizațiile umanitare își sigilează bagajele și încărcăturile înainte de plecarea din Irak. În felul acesta, evită controale la vamă, care ar costa mult timp. Aceste sigilii nu se pot lua de fapt decât de la sediul central al ONU din Bagdad.

– Aha. Vărul lui Arkan îmi luă din mână una din fotografii. Și cum au procurat oamenii ăștia sigilii?

– Au mituit un funcționar ONU. Dar acum e mort.

Vărul lui Arkan își scoase o pereche de ochelari de citit din jachetă. Un braț era rupt.

– Nu văd nimic. Ce scrie pe sigilii?

– Păi, tocmai asta e! Trebuie să mărim fotografiile. Așa vom ști dacă există destule detalii. Dacă nu, fotografiile n-au nici o valoare. Dar dacă da... nici nu voiam să mă gândesc atât de departe.

Între timp trecuse de ora șapte, și laboratorul foto din redacția noastră nu mai funcționa. Când am plătit, patronul barului observă teancul de fotografii.

– Ei, ați fost în concediu? întrebă el.

– Se poate spune și așa, am răspuns eu.

I-am dat vărului lui Arkan adresa redacției noastre. Înnoptă la niște prieteni. Ne-am dat întâlnire a doua zi de dimineață la nouă. Când am intrat în casă, mi-am dat seama că-mi uitasem sacoșele cu cumpărături la bar. Am coborât din nou, să le iau. Apoi am sunat a treia oară la Royal Hospital în Amman. Acolo era deja trecut de ora unsprezece, dar poate aveam noroc.

De data aceasta asistenta care mi-a răspuns vorbea doar puțin engleză, dar era amabilă.

– *No, Miss Kalkanis sleeping. But father coming from Athens. You want speak?*

Am așteptat două minute. Legătura era proasta. Se auzeau pâraieli și piuituri. Se auzeau mereu frânturi din alte convorbiri.

Deodată, o voce de barbat lătră la telefon:

– Kalkanis.

Nu a fost o discuție plăcută. Mi-am amintit ce îmi spusese Olga despre părerea tatălui ei vizavi de jurnaliști. Nimic bun. I-am relatat pe scurt despre fotografii. Părea să nu-l intereseze mai deloc. Și-a notat numărul telefonului meu mobil și mi-a promis să-i transmită Olgăi că am sunat. Macar am putut afla de la el cum se simțea Olga. Din păcate, nu prea bine. Fusesse operată a treia oară. Și nu avea să fie ultima operație. Înainte să-mi pot lua politicos la revedere, tatăl Olgăi a închis telefonul.

Stateam în fața oglinzii și mă priveam. „Doamne, arăți terminat“, mi-am zis. Obrajii supti, părul prea lung, cearcăne. Nu ma puteam suferi. Avea să mai urmeze o noapte fără somn. De data aceasta, de emoție. Mi-am propus: „Orice ar aduce ziua de azi, îți vei schimba viața. Mergi la frizer, dormi, mănânci, te întâlnești cu prietenii, încerci să redevii un jurnalist obișnuit de știri interne“. Nu eram sigur că aveam să reușesc.

Când am ajuns în fața redacției, vărul lui Arkan mă aștepta deja. Se vedea că nu era obișnuit cu clima de toamnă de la Berlin. Își înfășurase geaca strâns pe lângă trup. Am luat ceva cald de băut de la automat și l-am prevenit pe Mohammed Karun Abbas ca aici cafeaua avea un gust groaznic. În laborator lucrau două doamne corpolente, în vârstă. Purtau halate albe. Înainte, când aveau mult de lucru, erau imposibil de abordat din cauza lipsei de amabilitate. Dar acum, când aproape nici un fotograf nu mai lucra cu filme normale, se bucurau de orice solicitare. Era deja stabilit că laboratorul o să se închidă când ieșeau ele la pensie.

Ne aflam într-o cameră de la parter, fără ferestre. Pe masă era o farfurie mare cu prăjituri. Le-am explicat problema noastră. Una din laborante se uită la negativ cu un aer expert. În dreptul pieptului ei masiv era brodat pe halat „Dra Müller“.

– O să dureze un moment, spuse ea.

– Așteptăm, am răspuns eu.

Dispăru în camera obscură. Cealaltă laborantă ne oferi prăjituri. Vărul lui Arkan se înfipse serios în ele; laboranta se bucură că-i plăceau.

– Din camera obscură se auzea acum hurea înfundată al unei mașini. Mirosul de chimicale îmi invadă nările. Am ieșit pe coridor ca să mai aduc două cafele. Când m-am întors, prăjiturile se terminaseră. Vărul lui Arkan și domnișoara Müller erau aplecați asupra unor fotografii. Erau cam cât o coală A3.

– Și? am întrebat eu nerăbdător.

– Cu unul din negative – domnișoara Müller arată spre prima fotografie – n-am putut face nimic. Prea întunecat. Dar celălalt e OK.

OK. Chiar așa se putea spune. Se vedeau toate detaliile sigiliului ONU. Mai clar decât aș fi visat. Globul pământesc stilizat, fondul albastru-deschis, ștampila „ONU, Departamentul Bagdad – 09/20/03” și chiar și o semnătură, care se descifra destul de ușor ca fiind a lui „H. Gröber”.

Aș fi fost în stare s-o sărut pe domnișoara Müller.

Redactorul-șef decisese să publice articolul chiar a doua zi. Termenul de predare a textului era ora șaptesprezece. Până la prânz băusem cinci cafele de la automat.

Mă ajuta o colegă e la Departamentul de știri locale. Aduna detalii despre viața lui Lambert. I-am povestit despre e-mailul de pe cardul de memorie și despre faptul că Lambert se referise la un proces. Colega a găsit repede ceva. Era vorba despre un proces de fraudă. Până la sfârșitul anilor '90, Lambert fusese proprietarul unei firme de intermediari, care ar fi vândut în Italia terenuri cu proprietari incerți. Erau o duzină de plângeri și se cereau despăgubiri de mai multe milioane de mărci. Presa locală din Lüneburg relatase despre caz. Dar Lambert scăpase cu o achitare. Nu se putea dovedi intenția de fraudă.

N-am scris nimic despre suspiciunea mea că Lambert ar fi fost ajutat de un general al armatei americane. Dacă nu aveam e-mailul, îmi lipsea dovada. Totuși, am cerut informații din arhiva editurii despre generalul William Johannes Levis. Două ore mai târziu, curierul de birou mi-a pus pe masă un ziar miliar american vechi. La pagina patru era un portret al generalului. Era din Miami și era, așa cum spusese Steve, decorat cu toate ordinele posibile. O fotografie îl înfățișa pe general cu Zorro, terierul lui. Un singur detaliu era interesant în articol. William Johannes Levis era cunoscut ca un mare iubitor de artă. Inițiasse o fundație pentru educație artistică pentru copii.

Dar, după cum spuneam, nu am menționat nici un cuvânt despre el. Am amintit numai că și armata americană desfășura o ancheta internă și trimisese o unitate specială în Sunadi. Și am descris cum am descoperit trupurile celor trei soldați la morga de la clinica lui Lambert. Așa se compunea o imagine care, speram eu, avea să-i facă pe toți nenorociții implicați în chestia asta să-și rupă gâtul într-o zi.

La patru a sunat Olga. M-am bucurat să-i aud vocea. În redacție era un stres de nedescris. I-am povestit repede despre vârul lui Arkan, despre fotografii și despre articolul nostru care avea să apară mâine. Când am închis, mi-am dat seama că nici macar nu o întrebasesem cum se simte. M-am simțit tare rușinat.

În primă fază, în dimineța în care s-a publicat articolul, nu s-a întâmplat nimic. Eram dezamăgit. Și redactorul-șef era dezamăgit. Marise ediția cu douăzeci de mii de exemplare. Gulerul cămășii îi era împodobit de un papion roșu. În mod normal nu purta nici cravată. Pinochet își luase liber toată ziua.

La ora douăsprezece, știrile TV au prezentat povestea pe scurt. Așa s-a declanșat avalanșa mediatică. Până seara toate canalele de televiziune și toate posturile de radio relataseră despre dezvăluiri. Atât eu, cât și redactorul-șef am dat o mulțime de interviuri. De asta își luase el papionul. M-am dus repede cu taxiul acasă ca să-mi iau o cămașă și un sacou. Douăsprezece ore mai târziu, știrea ajunsese în mediile internaționale.

Semnasem textul cu numele meu și al lui Philippe. Seara, l-am văzut pe Philippe la CNN. O reporteră pe care n-o cunoșteam îl interviewa în fața Muzeului Național din Bagdad. Stătea în razele strălucitoare ale soarelui, cu o nouă eșarfă albă în jurul gâtului, și vorbea o engleză cu accent puternic franțuzesc. Precis, Kelly vedea și ea imaginile. Într-un fel, îmi părea rău pentru ea.

În ceea ce o privea pe Olga, nu existau vești bune. Medicii reușiseră să-i salveze gamba, dar la a patra operație făcuseră o greșeală. Olga nu-și mai putea mișca genunchiul. Piciorul avea să-i rămână paralizat pentru totdeauna.

Articolul nostru a declanșat anchete serioase. Șase săptămâni mai târziu a apărut pentru prima dată în media numele generalului William Johannes Levis. *Newsweek* relata despre arestarea lui. Televiziunea americană a transmis în direct declarația acestuia în fața Curții Marțiale. Levis purta uniformă și era tuns zero. Vorbea încet, dar cu o voce fermă. Ceea ce spunea era o depoziție.

El și Lambert se cunoscuseră pe la mijlocul anilor '90. În timpul unei excursii, la vânatoare de urși, în Kamceatka. Amândoi erau vânători pasionați de animale mari. Mie mi se părea că asta spunea deja mult despre caracterul lor. S-a legat o prietenie între ei. Lambert a început să fie din ce în ce mai entuziasmat de pasiunea pentru artă a lui Levis. Dacă era să te iei după Levis, fusese ideea lui Lambert să speculeze jafurile care erau previzibile după războiul din Irak, pentru a da marea lovitură.

Lambert a fondat IGRI. Ca toate organizațiile umanitare, a obținut permisiunea imediată de a călători în Irak. Cu patru luni înainte de începerea războiului, era la Bagdad. Și-a tocmit tineri din cartierele šiite sărace și le-a plătit sume echivalente cu o avere după standardele lor pentru a-i sta la dispoziție de îndată ce era cucerit orașul. După terminarea războiului, au fost purtați

cu un camion vechi de la un muzeu la altul. Cei mai mulți dintre ei habar n-aveau ce furau.

Datorită accesului pe care-l avea la informații secrete, generalul Levis a ales Sunadiul ca ascunzătoare. Auzise de Insula Interzisă și de palat. Era de așteptat ca palatul să fie părăsit după război. Prada era adusă la Sunadi sub acoperirea că era material pentru construcția clinicii. Trupele lui Levis, care izolau zona, aveau grijă ca Lambert să nu fie deranjat. Le dăduse misiunea să țină în șah o gherilă, care nu mai exista. Elicopterul îl aruncaseră în aer oamenii lui Lambert. Restul fuseseră zvonuri care, ca în orice zonă de criză, se răspândeau cu viteza luminii.

Pentru că ar fi bătut la ochi dacă o organizație umanitară ar fi scos mai multă încărcătură din Irak decât ar fi adus, Lambert transporta marfa treptat. Mulțumită sigiliilor ONU, nu existaseră niciodată probleme la vamă. Levis nu știa cum se întâlniseră Lambert și Gröber. Susținea și că n-ar fi știut nimic despre uciderea acestuia din urmă. Dar a recunoscut că el ordonase arestarea Svetlanei Jurova. Lambert îl rugase s-o țină un timp deoparte pe iubita lui Gröber, pentru ca el să poată căuta indicii care i-ar fi dat de gol. Cine știe ce s-ar fi întâmplat dacă nu aș fi fost eu cel care a descoperit cardul de memorie la hotelul Aurora, ci oamenii lui Lambert!?

Fusese ideea lui Levis să înștiințeze mass-media ca reapăruseră obiectele de artă. Nu luase în calcul că se vor arunca atâția jurnaliști asupra subiectului despre muzeele devastate. Voia să se elibereze din gheara presei, după cum se exprimase el. Dar știrea falsă a provocat scandal la Pentagon. Acolo exista temerea că nu se mai putea ascunde mult timp adevărul. O unitate specială fusese trimisă să recupereze cât mai repede comorile. Pentru a evita un scandal. Investigațiile i-au adus pe o pistă vagă la Sunadi. Bineînțeles că Levis a aflat.

Procurorul militar care-l interoga în fața camerelor de luat vederi era un bărbat tânăr, care arăta bine. Vorbea pe un ton tăios, acuzator:

– Vă faceți răspunzător de moartea a trei camarazi.

Vocea lui Levis tremura când răspunse:

– Nu a fost vina mea. Când am primit vestea că unul dintre ai noștri se află în drum spre Sunadi, i-am spus lui Lambert. N-am vrut să fie uciși camarazii noștri. Se împotmoli. Îmi pare sincer rău.

O femeie din public sări și țipă cu vocea înecată de lacrimi:

– Îți interzic să-l numești pe soțul meu camaradul tău. Trădătorule!

Alți spectatori din sală aplaudară. Judecătorul ordonă ca femeia să fie scoasă din sală.

Levis declară că s-a certat iremediabil cu Lambert după moartea celor trei soldați. Chipurile, el a fost cel care l-a determinat pe Lambert să facă gestul spectaculos de a înapoia comoara de la Nimrud.

– L-am amenințat că, dacă nu, dau totul în vileag, susținu el.

Nici după cercetarile FBI-ului și ale Interpolului nu s-a mai descoperit ce s-a întâmplat cu obiectele de artă pe care Lambert reușise să le scoată din Irak în lunile din urmă. Cele mai multe vor fi dispărut pentru totdeauna. Cei care preiau prada sunt, de cele mai multe ori, persoane stabilite dinainte. Mijlocitorii îi pun în legătură pe vânzători și pe cumpărători, pe căi ascunse. Nici unul nu cunoaște identitatea celuilalt.

Au reapărut numai două statui din bronz și o harpă veche de patru mii de ani. Asta încă în timp ce se desfășura procesul generalului Levis. Erau în Florida într-un depozit. Proprietarul depozitului se dusesse la poliție. Închiriasse spațiul pe cinci ani în avans unui om care nu se numea William Johannes Levis, dar care arăta ca el.

Lambert scăpase. Trecuseră luni de zile. Saddam Hussein fusese prins în gaura lui de la Tilkrit. În Fallujah, rebelii profanau trupurile soldaților americani. Prizonierii irakieni de la Abu Ghraib erau torturați. Erau rapți jurnaliști. La 26 iunie 2004, a

depus jurământul primul guvern irakian suveran de la sfârșitul războiului, iar în ianuarie 2005 a fost ales Congresul Național.

În acest timp, Olga și cu mine ne-am reîntâlnit prima oară. Mă invitase la casa de vacanță a părinților ei din Creta. Olga mergea în cârje. Se terminase cu viața de fotograf care umbla de colo-colo. Spunea că se împăcase cu destinul. N-o credeam. Acum voia să studieze Dreptul. Spre bucuria tatălui ei. Imaginea cu tipul masculin pe motocicletă dispăruse de pe monitorul computerului.

Articolul nostru dăduse un impuls carierei mele. Politica regională ținea de domeniul trecutului. Lucram la un alt ziar. Câștigam bine. Și, când mă gândeam la Pinochet, îmi venea să râd. Tatăl lui Arkan îmi trimisese o fotografie a fiului sau, ca să mi-o pun pe birou. Încă nu eram în stare.

Eu și Olga am petrecut două săptămâni minunate. Într-o seară, a sunat telefonul meu mobil. Era cald pe terasă. Se vedea marea. Pe masa din fața noastră era o sticlă de Athos, pe jumătate goală. Era Philippe la telefon. Suna din Bagdad.

– Hei, bătrâne, jos din pat! spuse el.

– Suntem pe terasă.

– Prindeți CNN?

– Normal că prindem CNN.

– Atunci dă drumul la televizor.

A durat un moment până când a aparut imaginea pe ecranul televizorului vechi al părinților Olgai. Am văzut-o pe Kelly. Pe fundal, era vechiul nostru hotel din Bagdad. Transmitea în direct. Olga dădu sonorul mai tare:

... Martori oculari relateaza ca într-o cameră de la etajul opt s-au auzit împușcături. Poliția irakiană a împușcat un bărbat și o femeie care s-au opus arestării. După date deocamdată neconfirmate, se pare că ar fi vorba de cetățenii germani Rainer și Renate Lambert căutați la nivel internațional.